

കലാഹിനീദമനക്ക്

(നാടകം)

തശ്ജമ

കണ്ണത്തിൽ വരഗീസുമാപ്പിള

KALAHINI-DAMANAKAM

An Adaptation of
SHAKESPEARE'S TAMING OF THE SHREW

കലാരിനീദമനകം

നാടകം

ങ്ങ ചെയിക്കുമീയർ കൂതിയിൽനിന്നു
കണ്ണത്തിൽ വരുത്തീസുമാപ്പീള
ഉണ്ടാക്കിയതു്.

To
HIS HIGHNESS
SRI MARTANDA VARMA B. A.
First Prince of Travancore
&c &c &c
This work, is with kind permission
Most Humbly Dedicated

കളഹിനീദമനക്ക്

മനോരം പ്രഖ്യാതിഷ്ഠിത ഹാസ്സ്

കോട്ടയം

KALAHINI-DAMANAKAM

An adaptation of
Shakespeare's Taming
of the Shrew

Translated by
Kandathil Varghese Mappilai

Publishers:
Manorama Publishing House
P. B. 26—Kottayam.

Price Rs 1/50

കലഹിനീദമനക്കം

(നാടകം)

തശ്ജര

കണ്ണത്തിൽ വരഗൈസോമാപ്പീള

പ്രസാധകർ:

മനോരം പബ്ലിഷിംഗ് റഹ്മാൻ
എസ്. ബി. ബി. ഒഫീസ്
പി. ബി. ഒഫീസ്

വില 1 രൂപ 50 ന.പ.

Third Edition: October 1958.

Printed at the Malayala Manorama Press Kottayam

വായനക്കാർ

(രന്നാം പരീപ്പ്)

ഇന്ന് പുസ്തകം അച്ചടിച്ചു തീർന്നിട്ട് മുമ്പ് നാലു താഴെ
മാറ്റി ചുക്കിലും അരങ്ങേറരു കഴിവത്തിന്റെ ശേഷം
പ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാമെന്ന വിചാരിച്ചു് ഇതേവരെ
വെറുതേ വെച്ചിരുന്നതാണ്. പതിവായിട്ടുള്ള പഠാ
ജോലികൾക്കിടയിൽ അപ്പുഴപ്പുാർ ഓരോ ഭാഗമായി
എഴുകയും അച്ചടിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുള്ളതിനെ ആക
പ്പാടെ വായിച്ചുരുന്നാക്കിയപ്പുാർ പല , നൃനതകളും
എനിക്കെതനെ തോന്തരിക്കുണ്ട്. രണ്ടാമത്തു് അച്ചടിപ്പുഖ്യം
വരൻ ഭാഗ്യമുണ്ടാക്കുന്ന പക്ഷം, അപ്പുാർ ഇവയെപരി
ഹരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ മഹാജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായ
നേരിൽ ഒരു നല്ല സഹായമായിരിക്കുമെന്ന വിശ്വസി
ക്കുന്നു.

കോട്ടയാ,

69-2-22

K. I. V. M.

രണ്ടാം പതിപ്പിന്റെ മാറ്റവും

“കലഹിനീദമനകം” എന്ന് താൻ പേരിട്ടിട്ടുള്ള Taming of the Shrew എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് നാടകം ഷൈക്സ്‌പൈയർ തുതികളിൽവെച്ചു ഗൗരവം കരഞ്ഞ ശൈവരത്തിൽ നന്നാണന്നാണ് വെച്ചിഴിക്കുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷ്‌നാടകങ്ങളുടെ കമ്പാബാസസപ്രഭാവത്തോമാത്രം ആ ഭാഷയിൽ പരിചയമില്ലാത്ത കേരളീയരാറു കാണിപ്പാനാദ്ദേശിച്ചു മലയാളത്തിലാക്കിയ ഈതിൻ, മുല തതിരംനിന്ന പല ഭേദങ്ങളും മനസ്സാണിന്ത്യുകൊണ്ടുനന്ന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പാത്രങ്ങളുടെയും മറ്റും പേരാക്കുന്നല്ലാം ഒരു നാടകമട്ടിലാക്കിട്ടുള്ളതാണ് ഒരു ഭേദം. പേരുകൾ മാറി യതോടുകൂടി മുലത്തിൽ യുറോപ്യൻകുണ്ണ്യാനികളായി തന്ന അള്ളകൾ ഇതിൽ തന്റെ പരഭേദം ഹൈന്റിട്ടുണ്ട്. ഇം ഭേദത്തിനു ചേർച്ചയായിരിപ്പാൻ വേണ്ടി വന്ന ചീല ചില്ലറ ഭേദങ്ങൾ കമയിലും സംഭാ ഷണ്ണാദികളിലും തുടി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഷൈക്സ്‌പൈയർ തടങ്ക ഇതര നാടകങ്ങൾക്കു പതിവില്ലാത്ത സാമ്പ്രദായത്തിൽ ഇതിനുള്ള ഒരു പ്രസ്താവനയെ നേരേമറിച്ചു് ഒരു കേരളീയ കുണ്ണ്യാനികമയാക്കകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. മലയാളിവായനക്കാക്ക് അധികം അനഭവയോഗ്യമാക്ക വാൻ ഇം വിധത്തിലെലാക്കേയും അക്കകയാണ് ഉചിത മെന്ന ഒരാനീ എന്നല്ലാത്ത ഇതിനു പ്രത്യേകക്കാരൻ മൊന്നും പരയാനില്ല.

ഈ പുസ്തകം നന്നാമത്ര ആസിഡപ്പെട്ടതാണു് ഇപ്പോൾ അരേശകൊല്ലം കഴിഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. അതിലാവ ശ്രദ്ധപ്പെട്ടിരുന്നപ്രകാരം സഹായകാരായ ചീല വായന കാർ കാണിച്ചുതന്നിട്ടുള്ളവയായും മറ്റും അവിടവിടെ വാചകങ്ങളിൽ ചീല ഭേദങ്ങൾ ഇം രണ്ടാം പതിപ്പിൽ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ചുതക്കം ചീല ഘട്ടങ്ങളിൽ കാണേണ്ട നീതി വിജലണായിട്ടും മുലത്തിരുന്ന തജ്ജമ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്ന വാചകങ്ങളെ ഇതിൽ പാട്ടേള്ളടത്തോളാം

നീക്കീട്ടണ്ട്. മുലത്തിൽ പദ്യത്രപമായിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ തജ്ജമയിലും പദ്യമാക്കണമെന്നതായിരുന്ന എന്ന് യോധു നായ ഒരു നിത്രുപണിയിൽ സന്നാം പതിപ്പിനെക്കാൾ ചുറ്റി പറഞ്ഞിരുന്നു അഡിപ്രായത്തെ നോൻ വളരെ ആദരിച്ചു എങ്കിലും, പുസ്തകം വിശ്വാസം വായിച്ചുനോക്കിയ തിൽ പദ്യത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഗൗരവമോ ഭാഗിയോ വർദ്ധിക്കാത്തവണ്ണം വളരെ ഗൗരവമുള്ള ഘട്ടങ്ങൾ കാണായ് കയാൻ, മഹാനായ മുലഗ്രന്ഥകാരന്നേരുള്ളേണ്ട എന്നെന്നയിരുന്നാലും, വായനക്കാക്ക മനസ്സിലാക്കവാൻ ശ്രമം കുറയുന്നതും സ്വാഭാവികവുമായ ദദ്യ രീതിയെ ഭേദപ്പെടുത്താൻ എന്നിക്ക തോന്നിയില്ല.

‘കലഹിനീദമനകം’ നോൻ പറഞ്ഞത്തുപോലെ ഷേക്ക് സ് പീയർ കൃതികളിൽവെച്ചു ഗൗരവം കുറഞ്ഞതുട്ട തിൽ സന്നാണെങ്കിലും, അടുത്തകാലത്തും ഈ മഹാകവിയുടെ ആശയം നാടകത്രാപത്തിൽ മലയാളത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ളവയിൽവെച്ചു് ഈ ഒന്നാമത്തേതതാണെന്നു തോന്നാനുണ്ട്. ഇതാക്കി ആവിർഭാവത്തിനു പത്തു ദിവസമുള്ള കൊല്ലം മുൻപു് ഈ ശ്രേബരത്തിൽതന്നെ ഉർപ്പെടുത്താൻ Comedy of Errors എന്ന നാടകത്തെ ‘ആർമാരാട്ട്’ എന്ന പേരോടു കൂടി കൊച്ചിയിൽ നിന്നു പ്രസിദ്ധമപ്പെട്ട തിവനൻ ‘പശ്ചിമതാരക്’ എന്ന പത്രത്തിന്റെ ആരാടകത്താവും ഒരു സരസനും ആയിരുന്ന കഴിഞ്ഞുപോയ കല്പർ ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസ്റ്റ് അവർക്കൾ തജ്ജമചെയ്യു പ്രസിദ്ധമപ്പെടുത്തിട്ടണ്ട്. അനു സാഹിത്യത്തുന്നും ആളുകൾ കേരളയിയന്നാരിൽ വളരെ ചുതക്കമായിരുന്നു കൊണ്ടു പുസ്തകം ഇപ്പോൾ എന്നും വില്ലെ കിട്ടാൻ ഇല്ലാതാളുകൊണ്ടും ആധുനികമാരിൽ അധികഭാം അതിരെന്നക്കരിച്ചു കേട്ടിരിക്കയില്ല. കീണു് ലിഖർ, ഹാം ലൈറു്, ടെവസ്റ്റു്, ഈ ഉർക്കുഷ്ണനാടകങ്ങൾ ഓരോ നായി ഇംഗ്ലീഷ് ഓരോ രീതിയിൽ പുരപ്പെട്ട കണ്ണൂട്ടു നേരിയപ്പോൾ ഇന്നീ ഈ വകയിൽ ഒന്നുട്ടി പരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും എന്ന തോന്നിട്ട് ഇതിലേക്കായി Othello എന്ന നാടകം നോൻ, തെരഞ്ഞെട്ടുത്തുകഴിഞ്ഞിരിക്കാനും

എന്നുള്ള വിവരവും ഈ അവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു
കൊള്ളുന്നു. ഇതിലും കലഹിനാദമനക്കത്തിലെപ്പോലെ
പേരുകൾ മുതലായവ ദേശപ്പെട്ടതാണമെന്നതെന്നായാണു
തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നത്. എക്കിലും എല്ലാം റദ്ദുമാ
കാതെ പദ്ധതാഭാസമിൽ ഒരു പക്ഷ പദ്ധതായിട്ടുള്ളൂ താഴ്ജ്ഞ
ചെയ്യണമെന്നാണു് കൂടുതൽ. ധാരാളം സമയവും നല്കു
വാസനയുള്ള കേരളീയവിദ്യാക്കാർ പരിഗ്രമിച്ചാൻ
അത്യുഗ്രാധികാരിയായ ഷൈക്ഷണ്യപീഡിക്കർ മഹാസഭയിൽ
ശേഷം വിശ്വാസ്ഥരത്താണുള്ളൂം അച്ചിരേണു കേരളീയമാർക്ക്
ഒരു പക്ഷ അനബന്ധമാക്കാൻ ഒഴിയാത്തതല്ലായുംക്കയാൽ,
ഇതിലേക്കു കഴിവുള്ളവരെല്ലാം മനസ്സുവെങ്ങാണമെന്നു
പ്രാത്മിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ മുഖ്യവും സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കോട്ടയം,
20-7-1900

K. I. V. M.

രെഡിപ്രായം

“നാടകത്തിൽ മുട്ടുമുട്ടു ദ്രോഹനങ്ങളാ കൂടി വേണ്ട താഴീസാര്” എന്നുള്ള ചില നിത്യപക്ഷങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തോടു താഴീ യോജിക്കുന്നില്ലോ “രണ്ടാവതിപ്പുണ്ട്” എന്തും “മുഖവുരു” യിൽ ഗ്രന്ഥകാർബന്റു സുചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. സി. പി. അച്ചുതമേഖൻ “വിദ്യാവിജ്ഞാ ദിനി” യിലെഴുതിയ, പുസ്തകാഭിപ്രായ ശാഖയിലുണ്ട് അഞ്ചിന രെഡിപ്രായം പുരപ്പട്ടവിച്ചുണ്ടായിരുന്നത്. അച്ചുതമേഖൻ വൈശിത്തനാളായ നിശ്ചിക്ഷനിനുപാഠങ്ങൾ കൂടി കമ സുപ്രസിദ്ധമാണ്. അദ്ദേഹം ഒരു നിത്യപക്ഷം ചീപ് എഴുത്തുകാശക്കാജ്ഞ് എന്നുനേക്കുമായി പേരു താഴീ വെച്ചുപിച്ചതിനും ദൃശ്യാനന്തരങ്ങളും കേരള വർഷ വലിയകോശ ദിനാ ഗൃഹാന്തര സ്ഥാനിക്കളുംപുാലും കണ്ണുമടച്ചു വിമർശിക്കാറുന്നായിരുന്നു എന്ന നിത്യപക്ഷകേന്ദ്രി ‘കലപാലിനിദമനക്’ എന്നപുറാടി അംഗീച്ചിപ്രായമാണ് “രവപ്പട്ട തീയിയതെന്നറിയുന്നതു” മുന്നാത്ത വായനക്കാർക്ക് രണ്ടാവതിപ്രായിരിക്കുമാണെന്നതാണെന്നു. 1069 പുഞ്ചികത്തിലെ അഭ്യാസം വാള്യം രാഭാം ലക്ഷ്മി ‘വിദ്യാവിജ്ഞാനിനി’യിൽനിന്നും അതു താഴീ ഉഖരിക്കുന്നു.

കലപാലിദമനകം

“മലയാളമനോരമാപത്രാധിപർ കെ. ചെ. വെ. ശ്രീമുഖപ്പുരി അവർക്കളുടെ കൂത്തിയായ മുഖ നാടകം മുഖം പിഡ്കവിഭ്രംഗങ്ങളായ ഷേക്ക് സ് പൈ എന്നും ഒരു നാടകം തെരുവായിരിക്കുന്നതും മുഖം ഉണ്ടാക്കുപ്പട്ടതാക്കനും. മുഖം ഒരു തജ്ജിമ ഏന്ന പറവാൻ പാടില്ല. ഗ്രന്ഥകാശൻ മുലത്തെ കഴിഞ്ഞിട്ടേതാളം പാഠിതുടന്നും മുഖത്തിലെ ഓരോ വാക്കുത്തിനു പകരം ഒരു സ്വന്ത വാക്കും ചേര്ത്തിട്ടില്ല. ചിലേണ്ടങ്ങളിൽ രാജിവായും വാക്കുങ്ങളുടെ അതശയം നേരായിട്ടുണ്ടാക്കില്ലോ. പച്ച

ദിക്കിലും വ്യത്യസ്തമായി കാണുന്നണ്ട്. അക്ഷപ്രാംശ് മുഖ തിരിൻറ ചരായ വരത്തീരുണ്ടാണെന്ന പറയാൻ പാടുള്ളത്. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യപ്പെടുന്ന കൃതിയിൽ മുലക്കരിക്കാൻ ചോദ്യതയിൽ എതാനം വരണമെക്കിൽക്കൂടി പരിഭ്രാഷ്ടർ കുറ മുലകവിയുടെ വാസനയിൽ എതാനമെക്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കും. അനപബദ്ധത്തിലും അനുഗ്രഹിക്കുന്ന വാസന. ആവശ്യമില്ല. അതുകൊണ്ട് കലപാനിനിദമനക്കും ഷേക്ക് സ്‌പീയർക്കും ചോദ്യതയെ മലയാളികൾക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കാണുന്നതുവിധിലായി എന്ന പറവാൻ പാടില്ല. എക്കിലും, അതു മലയാളികൾക്കു മനസ്സിലാക്കും രസിക്കായും ചെയ്യുന്നകവിധിലായിട്ടുണ്ട്. പാത്രങ്ങളുടേയും ദേശങ്ങളുടേയും മറ്റും പേരുകൾ മാറ്റി എത്ര ദ്രോഗിയ നാമങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു കൂടാതെ സംഭാഷണ രീതിയും ഫലിതങ്ങളും നിംബുടും അല്ലെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും അനുസ്പദിക്കുന്നതുകാവിധമാക്കിട്ടുമെന്ന്.

ഈ നാടകത്തിൽ ദ്രോക്കങ്ങൾ ഇല്ലെന്നതെന്ന ചായാം. ഇതു് ഒരു വലിയ നൃനാതയാണെന്നാക്കാനു നേരും ഒരു അഭിപ്രായം. അതുംഗാംഭീഷ്ഠുള്ളൂ ഒരു പുസ്തകത്തെ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നോ സംസ്കാരത്തിൽനിന്നോ മലയാളത്തിൽ തജ്ജിമുണ്ടുമെന്നോ, പദ്ധതിപേരുക്കും കൂടാതെ മുലക്കരിക്കുന്ന അഭിപ്രായത്തിൽ എതാനമെക്കിലും ഭാഷയിൽ വരുത്തുവാൻ അസാല്യമാണ്. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഗ്രന്ഥകർത്താവു് “പ്രസ്താവന”യിൽക്കുറച്ച പാത്രത്തുകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ പായിക്കുന്നു:—“നാടകങ്ങളിൽ ദ്രോക്കങ്ങൾക്കുറ കാരണമാരിക്കുയെല്ലു ഭംഗി? ഒട്ടം കൂടാതെ കഴിക്കുന്നായാണു് നല്ലതു്.”

ചില ആധുനികനാടകങ്ങളിൽ ദ്രോക്കങ്ങൾ കുറ അയിക്കുമായിച്ചോഡിക്കുന്നു നേരുകൾക്കും പൂർണ്ണസമ്മതമാണ്. അതുകൊണ്ട് ദ്രോക്കങ്ങൾ കുറ കുറഞ്ഞാരിക്കുന്നാണു് നല്ലതെന്നു സംശയിക്കാം. എന്നാൽ ‘ഒട്ടം കൂടാതെ കഴിക്കുന്നയാണു് നല്ലതു്’ എന്ന അഭിപ്രായത്തോടു കൂടി കാളിഡാസത്തും ഷേക്ക് സ്‌പീയർത്തും നേരും യോജിക്കുന്നീല്ല.

വാക്യങ്ങൾക്കു സംമാനങ്ങൾ നല്ല ഭാഗമില്ലോ മിച്ചക്കം ഉണ്ട്. പടക്കക്കു തച്ചിക്കാത്തതായ ചീല ഭാഷാസ്രദ്ധയോ ഗണങ്ങളുള്ളവയെ നൃനത്യായി ഗണിക്കുവാൻ പാടില്ല. ദേരോട്ടാഖാദേരങ്ങൾ സംഭാഷണങ്ങളിൽ അപരിത്യാജ്യ നാളിംഗണന തന്നെയല്ല, ഭാഗമില്ലോ സ്ഥിരിയാണോ”

വേഷവിവരം

ക്രൈസ്തവന്മാർ

ചീരട്ടുക്കളും വക്കി

ചോക്കാത്തി

വാല്യക്കാർ

കളിക്കാർ ഡി.സ.

പാവനാശകൾ—പാടലീപുരത്തിലെ ക്രൈസ്തവന്മാർ.

വിജയന്നേശ്വരൻ—പാശീപുരത്തിലെ ക്രൈസ്തവന്മാർ നായ വത്തകൾ.

ലോകസൂന്ദരൻ—വിജയന്നേശ്വരൻറെ ഷുന്തൻ.

പാത്മസാരമി—വരണ്ണദേശരത്തെ ക്രൈസ്തവന്മാർ.

ഗ്രാമേശൻ }
എദ്യാംഗൻ } ആനന്ദവല്ലിയിൽ അന്നരക്തച്ചിത്തക്കാർ.

ത്രാണകൻ }
പണ്ണക്കി } ലോകസൂന്ദരൻറെ വാല്യക്കാർ

ക്രിമരൻ }
കട്ടാരി } പാത്മസാരമിയുടെവാല്യക്കാർ

ക്രൈസ്തവന്മാർ.

അരംബമല്ലി }
ആനന്ദവല്ലി } പാവനാശയൻറെ ഷുന്തിമാർ.

അംബിക

തയുൽക്കാരൻ, കച്ചുവടക്കാരൻ, വാല്യക്കാർ

രംഗം—ചിലപ്പോൾ പാടലീപുരം..

ചിലപ്പോൾ വരണ്ണദേശം.

വന്തിച്ചീരുവതിനു തന്നെ വഴിപോ—
ലന്നനു തന്മുഖ്യരാ—
മിനിക്കണ്ണ മനഷ്യവർമ്മനിരാ
പ്രത്യക്ഷമത്യക്ഷമം
നീന്തിച്ചീരുവതിൽ പരം കച്ചടമായ്
വന്തിക്കീൽ വർദ്ധിച്ചുഴം
വഹിക്കാത്ത പരന്നൊത്തിന്നു
ക്കുപ്പുണ്ണമല്ലതരം.

കലഹിന്നീദമനക്ക്

പ്രസ്താവന

ഒന്നാം അരക്കു്—വഴിയരിക്കേയുള്ള ഒരു
പാരായക്കടയുടെ മുൻവര്ണം

(വർഷാധിയും ചാരകാത്തിയും പ്രവേശിക്കുന്ന.)

വക്കി:—അപ്പുനാഥ്, നീ എൻ്റെ ദരടിക്കുണ്ടോ!

ചോകോ:—ചുരുനെ, ഇതെവിടെക്കുടനു എറപ്പാളി
നാനാരാ?

വക്കി:—ക—ക—ക—കവള്ളുമ്പുലേ, ചെരട്ടുകുത്തു മാപ്പിള
യാണോടീ എറപ്പാളി? ഞങ്ങൾ കിനായികാരിയാ
ചുണ്റു തുടെ വന്നവരാ. അല്ലെങ്കിൽ ആയക്കാട്ടു
പുംചുനോക്ക്. രഹിക്കാൻ പറത്തുതു് അംഗനെ ഇരി
ക്കുട്ടി. ഇനി ഉരിയാടിയേക്കാജാറു്.

ചോകോ:—താൻ പൊട്ടിച്ച പിന്തുണിക്കു വിചക്കാം
ക്കത്തില്ല; അല്ലോ?

വക്കി:—ഈല്ല, കരീയക്കാരുകൊടുക്കേലോ. പുണ്യാളിച്ച
നാണ, വേഗം പൊജ്ജുാ. അതാ നിന്മക്കു നല്ലതു്.

ചോകോ:—എനിക്കാറിയാമല്ലോ. ഞാൻ ചെന്ന് എഴി
കൊന്തുനേ വിളിച്ചുണ്ടവതാ. (പൊയി.)

വക്കി:—എടുക്കാന്തുനോ പത്രക്കാന്തുനോ പത്രണ്ടു
കൊന്തുനോ വരട്ടി. ഞാൻ അവനോടു ശ്രദ്ധം
പിടിച്ച തന്നെ ഉത്തരം പറയും. ഇതൊന്നുംകൊണ്ട്
വക്കി തുട്ടാക്കുന്നോനല്ല. അല്ലെങ്കിൽ അതുതന്നെ
നോ ക്രണാമല്ലോ. വരട്ടി, ആരക്കില്ലോ വരട്ടി.
(നീലത്തു കിട.ന് ഉറന്നുന്ന.)

(കതിരക്കാളപൊലി കെൽ ക്രമപ്പെട്ടിരുന്നു. വച്ചിയാത്രയിൽ നിന്മ ഒരു തരക്കം വാല്യക്കാരം പ്രവേശിക്കുന്നു.)

തര:—എം കുറേതാമ്മാ, കതിരയെ ക്ഷണം കൊണ്ട് ചെന്ന കെട്ടി മുന്ന നാഴിക മുടഞ്ഞാതെ തിരുമ്മണം, കേട്ടോ? നമ്മുടെ ബാലി ഈ കുറേ അധികം ക്രമപ്പെട്ടി പ്പോയി.

കതി:—എജമാനേൻ, അതതു ചോദിക്കാനണ്ടോ? ഇവന്ന സ്ഥാതെ മരുരാതെ കതിരായായിരുന്നുകിലുണ്ടോ ഇപ്പോഴിവിടെ എന്നും വന്നുത്തുനാ?

തര:—അംഗങ്ങതനെന. ധാതുകാലിൽ നമ്മുടെ ബാലിക്കു ശരിവേഗമുള്ള കതിരയെ കാണാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. പലക്കാ കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. എത്ത പത്ര തെള്ളു പവർത്തനെ കിട്ടിയാലും ഇവന്ന കൊച്ച കാൻ പാടില്ല.

കതി:—അതു സംശയമുണ്ടോ? അംഗതു പവനെന്ന പോയിട്ട് ആയിരം തകക്കാളുതനെന തന്നാലും ഇവന്ന കൊച്ചകാൻ താൻ സമ്മതിക്കായില്ല.

തര:—എതെങ്കിലും എഴുപ്പും ആട്ടേ. വെളുപ്പുക്കി വിടണം.

(കതിരക്കാരൻ പോഷ1.)

തര:—(വർക്കിരയ കണ്ണിട്ട്) അല്ല, ഇതെത്തു്? ചതുരാ, മത്തപിടിച്ചു കിടക്കായോ? ശ്രൂണ്ടിണ്ടു, നോക്കൊ.

1-ഓവാല്യ:—ശ്രാസ്തുണ്ടജമാനാ! ക്രമുക്കാണ്ടു കാണ്റിട്ടില്ലായിരുന്ന എങ്കിൽ കിടന്നരഞ്ഞനതിനു നല്പതിലൊതെ മെത്തയായിരുന്ന.

തര:—അപ, ഇതെത്തു തനെ! മരണത്തിന്റെ സ്വന്തപാം ഇതു ഭയക്കരമാണല്ലോ. ആട്ടേ, എതെങ്കിലും ഇന്ന രാത്രി ഒരു നേരാപോകിനവകയായി. നീണ്ടിൽ ഇനി അതിനു തയ്യാറായിക്കോളിൻ.

2-ഓ വാല്യ:—ഈക്കാര്യത്തിനു പറത്തിപ്പെട്ടുകിലും താൻ തയാർത്തനെ.

തര:—അതെട്ട്, നിങ്ങൾക്കുള്ള തോന്തരനും? ഇവനെ എടുത്തു് ഒരു നല്ല കട്ടിലിംഗമുാം കിടത്തി നല്ല നല്ല പട്ടം ചകലാസ്സും കൊണ്ടുള്ള വിരികളും വിരിച്ചു് കണ്ണംപോലെയിരിക്കുന്ന ഈ വിരികൾക്കും മോതി രവും ഇട്ടു്, ഉണ്ണന്നാൽ ഉടനെ എന്തിനും സന്നദ്ധ നാരാധ എതാനും വാല്യക്കാർ പലഹാരങ്ങൾ മുതലായവയും പിടിച്ചു്, ഹാജരാധയിനിന്നാൽ ഈ തീയൻ തന്നെത്താൻ മറന്നപോകാതിരിക്കുമോ?

2-ാംവാല്യ:—അല്ലാതെ കണ്ണു് അവനെന്നും കഴിഞ്ഞും?

1-ാംവാല്യ:—എന്നീറുന്നോക്കുന്നപോൾ അവൻ ഇതെല്ലാം കണ്ണാൽ വല്ലാതെ പരിശ്രമിക്കാതെയിരിക്കുമോ?

തര:—അതുകൊണ്ടെന്നതാണു്? ഒരു സ്വപ്നം കണ്ണഭന്നി രിക്കം. ഫലിക്കുന്നതു നിങ്ങളുടെ ചാതുര്യംപോലെയാണു്. എന്നാൽ എടുക്കിൻ. അകത്തെത്തുംകൊണ്ടു ചെന്നു് അവിടെ ഒരു ഒഴിച്ചുതരാൻ പറയുണ്ടാം. ഒക്കെ ഭാഗിയാക്കിക ഭൗതികക്കാണ്ടു് ഓരോവരത്താർ ഓരോ വേഷത്തിനു് തയാറായിതന്നോളംം. മുട്ടത്തിൽ താനും ഒരു വാല്യക്കാരൻ ആയിക്കൊള്ളും. (അണിയറയിൽ ദാഖലാകും കുർക്കുന്നു.)

അതെന്നതാണു്? വല്ല നാടകക്കാത്തെങ്കയും വരവായിരിക്കുമോ? എടു, പോയി അറിഞ്ഞുകൊണ്ടവാ. (തൈവാല്യക്കാരൻ പോയി)

എന്നാൽ നിങ്ങൾ ഇവനെ കൊണ്ടുപോയിൻ. താൻ ഇതാ വന്ന കഴിഞ്ഞതു,

(ചിലർ വർക്കാഡയ എടുത്തുകൊണ്ടുപോശി.)

നാടകക്കാർ തന്നെയാണെങ്കിൽ നന്നായി.

(ബാല്യക്കാരൻ വീണ്ടും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ആരാണു്? എവിടുന്ന വരനു? എവിടെയ്ക്കു പോകുന്നു്?

വാല്യ:—കൊക്കാപ്പുള്ളി മനയ്ക്കുവേക്കുന്ന നംപുരിപ്പാട്ടിലെ നാടകസഭക്കാരാണെന്നാണു് പറഞ്ഞതു്. സദയുടെ പേരു് എനിക്കെ തിരിഞ്ഞതില്ല. വൈക്കതേയ്ക്കു പോയിതനും, അഞ്ചുമിക്കു്. ഇന്നിവിടെ വല്ലേടവും.

താമസിക്കണമെന്നമാണ്, നേരം വൈക്കിയതു
കൊണ്ടു.

അരം—അവരെയിൽ വീളിക്കു.

(നാടകക്കാർ പ്രശ്നപരിശോധന)

നന്നായി. നല്ല സമയത്താണ് നിങ്ങൾ വന്നതു്. ഈന്ന
നാണ്ടു്, ഇവിടെ എന്നൊന്നും താമസമക്കിൽ നഷ്ടഭ
ക്രിയയോ അതെതന്നോണോ?

1-ാംനാട്—ഈവിടുത്തെ കൃപയെ തിരഞ്ഞെടുത്തു വില
മതിക്കുന്നു.

തരം—കൊള്ളാം, സന്തോഷം. ഈ നഷ്ടഭ ഭാര്യ
വീടാണ്ടു്. ഇവിടെ ഒരും അസ്പദാധിനതയില്ല. നിങ്ങ
ളിടുന്ന സഭയുടെ പേരെന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞതു്?

1-ാംനാട്—“കശ്ലവരകാലാഖല ലീഖാവിച്ചാസിനി നാട
ക്കാഡ്.”

തരം—പേരിനു നീളം ഒരും കാവില്ല. അത്മവും അദ്ദേഹ
തന്നെ, അല്ലോ? അപ്പുമിക്ക പോയാറെ എന്നൊന്നും
കളിയുണ്ടായോ?

1-ാംനാട്—ആ കാഞ്ഞം ഒന്നും പറയാനില്ല. ഈതിനുക്കാർ
നീളുള്ള പേരകളോളാക്കുട്ടി നാലോ അഞ്ചോ
നാടകസഭക്കാർ അവിടുത്തെ കിഴക്കേനടയിൽ
തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. തിരഞ്ഞെടുത്തുകാല

ക്ഷേപം ചെയ്യാളാമെന്നവെച്ചു പോയവ ആല്ലു. അവിടെ
വലിയ ആളുകൾ പത്രം വരുന്നതാകക്കാണ്ടു് തിരഞ്ഞെടു
ം അഭിനയം അവരെ എല്ലാം ഒന്നും കാണിച്ചിരിക്കാ
മെന്നുള്ള മോഹമായിരുന്നു. തിരക്കകാണ്ടു് ഒന്നും സാധി
ചൂണ്ടു്. അതു് തിരമേനിക്കു് പുരപ്പട്ടപ്പോൾ തോന്തി
രില്ലു.

തരം—ആഹാ! അവിടുന്നും കൂടു എഴുന്നുള്ളിട്ടുണ്ടായി
തന്നോ?

2-ാം നാട്—ഉണ്ടു്. തിരമേനിക്കു് നാടകം എന്നു വച്ചാൽ
ഇതിവധികം ഒരു ഭൂമില്ല. ഇന്ത്യിടെ മദ്ദിരാശിക്കു്

എഴുന്നാളുള്ള ഒരു ശ്രേഷ്ഠമാതിരിയിൽ
മുന്ന നാലു പട്ടാകൾ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. വിദ്യശ
കൾ കെട്ടാൻ അതു വിത്തനായി തണ്ടാവുർക്കാരൻ
ഒരു പട്ടരേജും കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു.

തര:—അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ നാടകം ഒട്ടാ കൂടണ്ണ തര
മായിരിക്കയില്ലപ്പോ? ദ്രോകം ചേപ്പും എന്നാണു
എല്ലാവർക്കും വരുമോ?

1-ാം നാട:—ദ്രോകോച്ചാരണം സാധാരണ നാടകക്കാ
തട മട്ടിൽ ആയാൽ പോരുന്ന കണ്ട് തിരുന്ന്
വേലിയിൽ നിന്നു് ഒരു ഭാഗവതര വരുത്തിയി.
തത്തി തെങ്ങാളെ പ്രത്യേകം അഭ്യസിപ്പിച്ചതാണു്.

തര:—അതുയുടെണ്ടു്, അപ്പോ? എങ്കിലും നിങ്ങൾക്കുള്ള
തോന്നാൻ, നാടകങ്ങളിൽ ദ്രോക്കങ്ങൾ കുറെ കൂ
ണ്ണിരിക്കുന്നയല്ല ഭംഗി? ഒട്ടംകൂടാതെ കഴിക്കാനെന്ന
യാണു് നല്ലതു്. വേഷക്കാരൻ രാഹം പിടാതെ
പിടിക്കാനോ അഭിനയിക്കാനോ എന്തിലേക്കാണു്
മനസ്സിൽത്തേണ്ടതു്. വെറുതെയല്ല ഈ വക നാടക
ങ്ങൾ ആളുകൾക്കു പൊതുവെ രസിക്കാത്തതു്? വല്ല
പുസ്തകത്തിലും ഉള്ള ശ്രേണിക്കങ്ങളും വാക്യങ്ങളും
മെല്ലാം ഉത്തരിക്കു കേൾക്കാൻ പണവും കൊടുത്തു്
ഉറക്കാഴിയിൽക്കണമെന്നാണോ? ചരിപ വേഷ
ക്കാർ കാട്ടന്ന ഗ്രോസ്സികൾ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന
വകയ്ക്കു് ഇങ്ങാട്ടു വല്ലതു് കൊടുക്കാണു്. നിങ്ങൾക്കു
കഴിയുമെങ്കിൽ ഈ വക എല്ലാം ഒഴിച്ചു് ഈന്നു്
ഇവിടെ ഒരു നല്ല നാടകം അഭിനയിക്കാണു്. ഡോഹു
നായ ഒരു തന്പുരാൻ നിങ്ങളുടെ അഭിനയം കാണാ
നായിട്ടു് ഇവിടെ എഴുന്നാളുടീടുക്കുണ്ട്. അവിട്ടുണ്ടു്
ഒരു മഹാനഭാവനാബന്ധകളിലും, ഈ പുതിയ തരം
നാടകങ്ങളും മറ്റൊ കണ്ടു ശൈലിപ്പിടുക്കണാണു തോന്ന
നില്ല. അല്ലെങ്കിട്ടാൽ സുവക്കേടുള്ളതുകൊണ്ടു
ഇട്ടു വല്ലതെ വല്ല അഭിപ്രായങ്ങളും ഉണ്ടായെ
ക്കാം. അതോന്നുംകൊണ്ടു് ഇളക്കാതെ കഴിക്കാമല്ലോ?

2-ാം നാട:—അങ്ങനെ പറയണമെന്നില്ല. അരങ്ങുള്ള—

ശീലിച്ചിട്ടിള്ള ആട്ടക്കാരിൻ നിന്മ" ആ വക അബ്യ ലുഡാർ കൗം റൈക്കല്പം ഉണ്ടാക്കന്നതല്ല.

തര:—അത്രമതി. എന്നാൽ, ആവിഡ? ഒരാൾ ഇവരെ അക്കത്തു കൊണ്ടപോയി ആട്ടക്കാട്ടിലിവശ്സു വേണ്ടു എന്നെന്നല്ലാമാണോ" വെച്ചുാൽ ഒക്കെ കൊട്ടക്കാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധം കേട്ടാം.

(എ വാല്യക്കാരൻ ആട്ടക്കാരഭര്യം കൊണ്ട് പോയി)

കൊച്ചുപ്പുനെവിശ്വ? മൃഗകാന്താട്ടക്കാൻ ഇന്നതേക്കു വേരാരാരാളെ ആട്ടക്കാം. തന്പുരാൻ തിരുമനസ്തുകൊട്ട പള്ളിക്കരുപ്പ്" ഉണ്ഠർന്നാലുടനെ അമ്മച്ചിയും അട്ടക്കാർ ഹാജരണായിരിക്കണം. അതിനു നീ ആരൈയക്കിലേ മതി യാവു. അഡ്യിലും തോടയും റവുകയും മുലക്കുയും ക്കയായിട്ട് കനാതരത്തിൽ ഒരു സ്കീയറു വേഷംകെട്ടി വരണംനാട്ടുനേരു എന്നെന്നല്ലാമാണു് വേണ്ടതെന്നാക്കു അറിയാമല്ലോ. കരയാൻ തുടങ്ങിയാൽ കണക്കില്ലാതെ കല്ലിൽ നിന്മ വെള്ളം ചാടിക്കൊണ്ടിരിക്കാൻ ഒരു കൂറലുണ്ട്. എന്നാൽ ക്ഷണംമാത്രം, അക്കതേനക്കപ്പോക്കാം. ആ അബ്യലുക്കാർ അവനെന്നയും കൊണ്ടപോയി എന്നെന്നല്ലാ കാണിച്ചു എന്നു് അഭിഭ്രതില്ല. ഇതിനു കരെ വളരെ ദയല്ലാ പറഞ്ഞു പഠിപ്പിക്കാനുള്ളതു് എല്ലാവരേയും തുടെ നിറത്തി ആയിക്കള്ളയാം.

(എല്ലാവരും പോയി)

രണ്ടാം അരക്കള്ളു—തരക്കല്ലറ ഭാഞ്ച് വീട്ടിൽ ക്കു മറി

(വർക്കി വിശ്വഷ വസ്തുങ്ങൾ ധരിക്കപ്പെട്ടവനായി മണി മഹേതകിനെല്ലം പല്ലുതേക്കാനുള്ള കോപ്പുകളിം വസ്തുങ്ങളിം മറ്റു മാധ്യി അടഞ്ഞ നിശ്ചിന്ന അനേകം വാല്യക്കാരം കാണുമ്പുണ്ടും. തരക്കം ഒരു വാല്യക്കാരനുറ വേഷത്താൽ പ്രവർഖിക്കുന്നു.)

വർക്കി:—തന്പുരാനെ, ക്കു ചെരട്ട കുള്ളു കീഴ്തിയൈക്കിൽ

1-ം വാല്യു:— തിരുമ്പത്തു വിളക്കാൻ ഉമിക്കരിയും വെള്ളവും എല്ലാം തയാറായിരിക്കുന്നു.

2-ം വാല്യു:—കടവിലേക്ക് എഴുന്നുള്ളതു് ഇപ്പോൾ തന്ന ഉണ്ടാ എന്തോ?

3-ം വാല്യു:— എത്ര പരിവർത്തനാണാവോ ഈനു ചാർത്തു നൽകു?

വക്കി:—ഞാൻ ചീരട്ടിയുകയും വക്കിയാണ്. എന്നർക്കയും ലൈബ്രറിയും തിരുമ്പത്തും കിശുമത്തും ഒന്നമില്ല. ഞാൻ ഇപ്പോൾ എങ്ങും എഴുന്നുള്ളനമില്ല. ഉമിക്കരിക്കുന്നും വെള്ളത്തിനും പകരം ഇനിക്കു് ഒരൊന്നും മാനും ചുട്ടും ഒരു ചീരട്ടും ഒരു കുള്ളും കൂടും തുടങ്ങി. പരിപട എന്ന പേരായിട്ടു് എന്നെന്ന ആര്യം ഒരു വട്ടവും ഉട്ടപ്പിക്കാണ്ടു്. ഇനിക്കു് ഉണ്ടായതിൽ പിന്നെ ഉടക്കുന്ന മുണ്ടും കിടക്കുന്ന പാഡുമാഡിട്ടു് ഈ തടിച്ചുള്ള ദേഹമല്ലാതെ ഒന്നമില്ല.

തരു:—ഈംഗ്രേസ്റ്റന്റെനു ഇവിടുത്തെ ഈ ബുദ്ധിപ്പുകൾ ചുണ്ണു് ഒരു നിസ്സുത്തി ഉണ്ടാക്കിത്തുരട്ടു. അഭേദ്യം, ഇതു വലിയ കുലത്തിൽ ജനിച്ചിരാക്കുന്ന ഇതു മഹാനഭാവനാവനായ ഒരാളിനെ ഇതു മേൽ വഹിച്ചായ ഈ രോഗം കേരിബാധിച്ചുവല്ലോ.

വക്കി:—അല്ല, നിങ്ങൾ എന്നെ എന്തോ, പിച്ചനാക്കാൻ തുടങ്ങുകയാണോ? ഞാൻ ചീരട്ടിയുകയും വക്കിയല്ലോ? കീഴവാൻ വക്കിയുടെ മകൻ? പാരസ്യമും കൊണ്ടായ പല്ലക്കാരനും, പട്ടിത്തം കൊണ്ടാരാട്ടകാരനും, പരിച്ചയംകൊണ്ടിപ്പോൾ ഒരാനക്കാരൻ്റെ വാല്യുക്കാരനമായ ഞാൻ? ചീറാറുവെല്ലപ്പുതിക്കുള്ള ചോകോത്തിക്കളോടു് തന്നെ ചോദിച്ചുനോക്കി. അവരിൽ ഒരത്തെരക്കില്ലും എന്നെന്ന അറിയാതെയുണ്ടാ എന്നു്. ചീറേറ്റതു ചീരതേടെ കണക്കിൽ ഞാൻ പതിനാലു ചതുരാക്കാടുണ്ടാക്കിയിൽ എന്നെ പതിനായിരും ഒന്ന്

യന്നനു വിളിച്ചുള്ളിൻ. നല്ല പുത്രമതനെ.
ഇവിടെ.

1-ാംവാല്യ:—അങ്ങും, ഇതുകൊണ്ടല്ലോ അധിച്ചിയുടെ
കണ്ണ് ദരിക്കലും തുവരാത്തതു്?

2-ാംവാല്യ:—അങ്ങും, ഇതുകൊണ്ടല്ലോ വാല്യക്കാക്കാക്കാ
കരിക്കലും ഉത്സാഹമില്ലാതെയിരിക്കുന്നതു്?

തര:—ഇതുകൊണ്ടതനെന്നയല്ലോ, നമ്മക്ക് വേണ്ടുന്നവരാജാ
ഇവിടെ കേരാത്തതു്? ഇവിടെ ദരിക്കലും പ്രേയ്യു
ചിന്തിച്ചട്ടാൽ കാര്യമില്ലല്ലോ. അങ്ങും, കോടിലക്ഷ
പ്രദിവായുള്ളൂവോ, അവിടുത്തെ ക്ലബ്ത്തിനും മഹി
മയെ ഒന്നാക്കണാം; അവിടുത്തെ സ്വത്തേഴ്ത്തുള്ള
അവസ്ഥകളെ ഒക്കയും ഒന്നാർത്തു് ഈ ഒക്കപ്പീ
ചുല്ലാം ഒഴിക്കുണ്ടാണോ, ഇവിടുത്തെ വാല്യ
കാരാല്ലോ ഇവിടുത്തെ തുന്നുഡിജ്ഞായി എത്രയോ
കെതിപുറ്റം കാത്തുനിൽക്കുന്നോ? ഇവിടുത്തെങ്കു പാട്ട്
കേൾക്കണമെന്നാണോ? അതാ കേട്ടോല്ലോ, ഗസ്യപു
ന്നാർ പാട്ടും.

(സംഗീതം)

അതല്ലോ, ഉറങ്ങണമെന്നാണോ ആത്രഹം? എന്നാൽ
മനാരവുക്കുംകൊണ്ടു ദേവേന്ദ്രനും മനിരത്തിലേയും
വിശ്രൂപകൾമാവു വിശ്രേഷാർ തീംതിട്ടിള്ളു മണിമണ്ണമല്ലോ.
വിരിച്ചു തയാരാക്കിയിരിക്കുന്നതു്? അസാരം നടക്കണ്ണ
മെന്നാണെങ്കിൽ ഈ അക്കണം അശേഷം ഇപ്പോൾ പച്ച
തരം പൂർജ്ജങ്ങൾ വിതരാം. കത്തിരധ്യവാരിക്കാണു് ആഗ
ഹമെക്കിൽ കനകവും കല്പകളുംകൊണ്ടു പോതിണ്ട
കോപ്പിട്ട് കത്തിരയെ ഹാജരാക്കാം.

1-ാംവാല്യ:—നായാട്ടിനമോഹരുണ്ടെങ്കിൽ കണ്ണധപനി
കൊണ്ടു മേലനാദത്തേയും വേഗംകൊണ്ടു കാരാഡി
നേയും ജയിക്കുന്ന നായ്യൾ തയാറുണ്ടു്.

2-ാംവാല്യ:—ചിത്രങ്ങൾ കണ്ണാൽ വല്ല സുവവുമണ്ണേ
ക്കിൽ, ഇതാ ചിത്രപ്രദാനംള്ലേ നിരത്തി തുക്കിയിരി
ക്കുന്നതു്? ഇവിടുത്തെനു കാണാമല്ലോ.

കണ്ടിക്കാർവേണിമാർ മെലിക്കളിമണിയാം
 ഒരുമീ ഭീമാലയംതീൽ
 പണ്ഡാമോദേന പാക്കണ്ണളവു നഷ്ടപൻ
 ചൊല്ലിനാൻ തന്നപാനേ
 കൊണ്ടാടിത്തുന്ന വന്നോരുചെക്കു മരയ്—
 നന്തരിനെന്നും പിടിപ്പു—
 നണ്ഡാ കൈശ്ശുഹലാളിക്ക്രൂഢനഗമി—
 ക്രൂണ തന്പംഗ്രിതൻന.

2 അവാല്യ:—അബ്ലൈക്കിൽ അതിന്പുറത്തെല്ലു, ഈതാ,
 കാഡാരം പുക്കരണ്ണും പ്രിയഞ്ചിട വസനം
 പാതി വണ്ണിച്ചുട്ടും
 താൻ താനേ പിസ്തിരിംത്തും പുനാരികിലം
 ഞത്തു പാരം ചൊരിംത്തും
 സപാനം വെന്നുഞ്ഞ നിസ്ക്കാ നല്ലനെഞ്ഞമവനെ
 കാന്തനെന്നോർത്തു രക്ക—
 ഭ്രാന്ത്യാ ചുംബിച്ചിട്ടും തൽക്കമനിയുടെ മുവ—
 തേതയുമത്ത്യാഭദ്രോച്ചം.

3-അവാല്യ:—അബ്ലൈക്കിൽ, രാമാധാരത്തിലെ കമകളിലേ
 ഈ നിരയിൽ കാണുന്ന പട്ടങ്ങൾ? ഈഥാ,
 കാമാത്ത്യാ കാണ്ടക്കൽ വിണ്ണദിനവധി ധനവും
 കാഴ്വച്ചാരു തുപ്പി
 പ്രേമത്രോടാദയല്ലോം ജീനകതനയയോ—
 ദോതി നിൽക്കുന്നുനേരം
 വാമതപം പുണ്ടു മണ്ണോദരിയരികില—
 സാമ്പത്തിക്ക് പെട്ടുനു വല്ലു—
 , താമനാക്ഷം മുഴക്കം ദരമുഖുവവൈ—
 ചെവത്രുമത്രുന ചീറ്റും.

തര:—**ഈവിടുന്ന്** ഒരു തന്മുരാനാണ്. തന്മുരാനല്ലാതെ
 മറ്റൊത്തമല്ല. ഈ ദേശവുന്ന കാരയുന കാലത്തും
 സൗന്ദര്യത്തിനാത കരവുമില്ലാത്ത രേഖ ചുപ്പി
 മുണ്ടു് ഇവിടുത്തേയ്ക്കു്.

1-അവാല്യ:—**ഈവിടുതേത വിചാരിച്ചു്** ഈനം കുളക്കിക്കു:
 സിരിക്കുന കണ്ണുനീരിനേരം പ്രൂഢയാ ആ മുവരു

അല്ലോ വല്ലാതെയാക്കിട്ടില്ലായിരുന്ന എങ്കിലും ഒരു സൗഖ്യരൂപിണിക്കായിട്ട് ഒരു സ്നേഹി ലോകത്തിലെ തൊന്തരം കാണുന്നുമെന്നും ഇപ്പോഴും മറരാത്രത്തി യേക്കാർ ഒരു മട്ടപ്പേരും പറഞ്ഞുള്ളൂ.

വക്കി:— തൊനൊരു തന്മൂലം തന്മൂലം പറയുന്നതുപോലെ ഒരു അമ്മച്ചിയുമുണ്ടോ? അല്ലോ കീൽ തൊൻ കിനാവുകാണുകയാണോ? അതോ ഇതു വരെ കഴിഞ്ഞതാണോ കിനാവു്? തൊൻ ഉറങ്ങുകയല്ലോ. ഇനിക്കു കാണാം, കേൾക്കാം, വത്തമാനം പറയാം. നല്ല മണിക്കൂർ ഏരിൻറെ ദുക്കിൽ അടിക്കുന്നുണ്ട്. തൊട്ടന ദിക്കിലേബാക്ക ചുശ്മി തോന്തരം മുണ്ട്. അപ്പുനാണ, തൊനൊരു തന്മൂലാന്തരം. ആനക്കാരൻറെ വാല്യക്കാരന്നമല്ല, തേനോപ്പുറത്തി നക്കത്തെ വക്കിയുമല്ല. കൊള്ളാം, നന്ദി അമ്മച്ചിയെ ഇവിടെ നമ്പക കാണാനായി കൊണ്ടു വരട്ടു. പിരിന്നും, ഒരു ചെരട്ടുള്ളുടെ ആ നല്ല മുത്ത കുള്ളുൻ്തു, ഒന്നു മോന്താൻ.

2-ാംവാല്യ:— തിരുമ്പുത്തു വിളക്കാൻ തിരുവള്ളുണിക്കാക്കണം ഇനി.

(വാല്യക്കാരൻ ഉമിക്കരീ വെള്ളം മുതലായവ മാജ്ഞാക്കന്ന)

ഇവിടേതേയും സുഖോധം വിണ്ണതുകൊണ്ട് അയ്യോ അടക്കയിദ്ദെക്കാക്ക എയ്യമാത്രം ആഹ്ലാദമായിരിക്കുന്നു. അയ്യോ ഒരിക്കൽക്കൂട്ടി ഇവിടുന്നു ആരാണെന്നു ഇത്തു് ഇവിടുന്നതെന്ന അറിഞ്ഞെങ്കിൽ, ഇം പതിനുമുക്കാലുമായിട്ട് ഇവിടുന്നു് ഒരു സ്വപ്നന്തരിലല്ലോ കിട്ടുന്നതു്? വല്ലപ്പോഴമല്ലോ ഉണർന്നിട്ടണിക്കില്ലോ ഒരിക്കലും ഉറപ്പിച്ചു വിട്ടിട്ടുമില്ലല്ലോ.

വക്കി:— ഇപ്പുതിനുമുകൊല്ലുമോ? എൻറപ്പുനാണ, അതോരു നല്ല ഉരക്കാനു, അതോരു നല്ല ഉരക്കാനു, ഇതിനിടയ്ക്കും തൊന്തരം മിണ്ടിട്ടില്ലോ?

1-ാംവാല്യ:— ഒപ്പുപാശ്വ്, എന്തെല്ലാം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു? എങ്കിലും എല്ലാം തുമ്പില്ലായു് കയായിതനു. ഇവി

കുന്ന് ആ. മുറിക്കിൽ കിടക്കയാണെങ്കിലും തല്ലി പടിക്കപ്പോത്തു് ഇരക്കിയെന്ന പറഞ്ഞു കിടന്നനില വിളിക്കം. കൂളി വെള്ളത്താൽ പെതക്കിയില്ലോ? മിശൻറ മുള്ളിപ്പോലും തരാനില്ലോ? ഇങ്ങനെ ചാരാനും പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കം. ഇടയ്ക്ക് കന്നതുകാണ്ടാ ഉംയെ വിളിക്കുന്നതും കേൾക്കാം.

വക്കി:—അവളും നല്ല മരിയാദക്കാരത്തിയാണ്. ഒരു കരി ഫൂരു സ്ഥിതിയാം.

3-ാംവാല്യഃ—ഈതനാണ്? ഇവിടുന്ന് ഇങ്ങനെ ഒരു ചോക്കാത്തിയെന്നെന്ന അംഗികയില്ല. മുടൈട്ടുട ഇവിടുന്ന വിളിക്കുന്ന കൊല്ലൻ കാലിയാണെന്ന്, കോറിമില്ലക്കാൻ, മുള്ളപ്പിഴപ്പേരി മുത്തപ്പാനി ക്കതു്, മല്ലൻ മത്തച്ചുട്ടൻ, ഇങ്ങനെ ഏതുമുല്ലാത്ത തായിട്ട് ദരിദ്രപതിലധികം വേദാം കേൾക്കാം. ഇവരെ ഒരു കാലി കാണ്ടതുതു്, മേട്ടാതു്?

വക്കി:—അങ്ങനെന്നുയാണോ? എന്നാൽ എൻ്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പൊറുത്തതിനായിട്ട് ദാദവത്തിന് സൗതി.

എല്ലാവതാം:—ആമുഖിൻ.

വക്കി:—കൊള്ളാം. നിബന്ധിക്ക നന്ദിയുണ്ട്, അല്ലോ?

(കൊള്ളപ്പും അമുച്ചിയായി തോഴിമാരോടുള്ള പ്രവേശിക്കുന്ന)

കൊച്ചു:—എൻ്റെ പൊന്ന തിരുമെന്നീ ഇപ്പോൾ എങ്ങീ നന്ദിരിക്കുന്നാവോ?

വക്കി:—അമ്മയാണ്, ഞാൻ അങ്ങനെന്നതെന്ന ഇരിക്കുന്ന. ഇവിടെ നല്ല നേരാദ്ധ്യാക്കണ്ട്. എൻ്റെ ഭാര്യയെ വിശദ?

കൊച്ചു:—തിരുമെന്നീ, അടിയൻ ഇവിടെയുണ്ടെ തീവ്യവള മെന്താണാവോ?

വക്കി:—നീ എൻ്റെ ഭാര്യയാണെങ്കിൽ പിന്ന എന്ന ഭർത്താവെന്ന വിളിക്കാത്തതെന്നാണു്? എൻ്റെ വാല്യക്കാരല്ലോ എന്ന തിരുമനിയെന്ന വിളിക്കേണ്ടതു്? ഞാൻ നിരെൻ വീട്ടുകാരനല്ലോ? കൊച്ചു:—എൻ്റെ ഭർത്താവും കത്താവുമായുള്ളാവേ,

എൻ‌റെ കത്താവും ഭത്താവുമായുള്ളൊപ്പ്, ഞാൻ
അവിടോത്തെ അത്യന്തരം വിനീതയായ ഭാര്യയാ
ണ്ടോ.

വക്കി:—ഈനിക്കാതു നല്ലവസ്തും അറിയാം—ഞാൻ ഇവളെ
എങ്ങനെ വിളിക്കാണോ?

തര:—അമ്മ.

വക്കി:—മക്കാപിലമ്മയോ, മാക്കാവിലമ്മയോ?

തര:—അമ്മയെന്ന മാത്രം, മരറാതെ തുട്ടുട്ടിക്കാതെ. അങ്ങ്
നെയാണ് തന്പുരാക്കാനാർ അവന്തെ ഭാര്യമാരെ
വിളിക്കുന്നതു്.

വക്കി:—അമ്മ ബുഭാര്ധ, ഞാൻ പതിനഞ്ചു കൊല്ലു
മായിട്ട് കനാവുകൾ കിടന്നറങ്കുകയായിരുന്നു.
എന്നെല്ലു ഇവതെ പറയുന്നതു്?

കൊച്ചു:—അതെ. ഇപ്പുതിനഞ്ചു് അടീയന്ത മുപ്പുതെന്നു
തോന്നിപ്പോയി, ഇക്കാലമെല്ലാം ഇവിടെത്തെ തീരു
മെന്തി സാഹമത്തിനു സാഗരതീയാകാതെ ഇതുന്തു
കൊണ്ടു്.

വക്കി:—അത്തുന്നെനവരാം—വാല്യകാരരല്ലോം വെളിക്കി
റങ്ങിൻ. ഇവിടെ നാഞ്ചൻ രണ്ടാഴ്ചം മതി.

കൊച്ചു:—പൊന്നു തിരുമെന്തി തിരുവള്ളൂണ്ടായി ഒരു
രണ്ട് രാത്രിക്കുടെ ക്ഷമിപ്പാണോ. അല്ലെങ്കിൽ കാറണാ
പക്ഷം അസ്തുമിക്കുന്നതുവരെ. വെവദ്യന്താൽ വിഡി
ച്ചിരിക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണോ. അല്ലെങ്കിൽ ഇവി
ടുതേ ആലുസ്യം വീണ്ടും കട്ടുത്തേക്കം.

വക്കി:—അഉഹാ, അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ വേണ്ട. എൻ‌റെ
രോഗം വീണ്ടും കട്ടുകാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ട്
ഈാൻ എൻ‌റെ ഇന്ത്യാജന്മലെ ഒക്കെ അടക്കാക്കി
ഉയാം.

(ഒരു വാല്യകാരൻ പ്രവശിക്കുന്ന.)

വാല്യ:—തീരുമന്റുംിലെ കള്ളിയോഗക്കാർ തീരുമെന്തി
യുടെ ആലുസ്യം ഭേദമായതു കേട്ടിട്ടു് ഒരു നല്ല കമ്മ
കളിക്കാനായി വിടകൊണ്ടിരുക്കുന്നു. വെവദ്യന്താൽ

ഇന്നുവെന്ന ശ്രദ്ധക്കീഴ്സ്റ്റ്. വളരെ നാളായി ആധി അമരഭവിച്ചിരുതന്നു മനസ്സിന് ഒരു കളിക്കണാൻ തെളിവുണ്ടാക്കം. ആധിയാണാല്ലോ വ്യാധിക്കുമിക്ക വാദും കാരണം. കളിക്കണാൻ മനസ്സിന് ഉൽസ്ഥ ഹവും ആഹ്ലാദവും ഉണ്ടായി ആരോഗ്യവും ആയുസ്സും വർദ്ധിക്കാം.

വക്കി:—അമധ്യാണ ഇനിക്കതു കാണണം. അവത കളി ക്കൊട്ട്. ഇതെന്നാണ്, കൊറവതകളിയോ കോലട്ടി കളിയോ?

കൊച്ചു:—അല്ല, എൻ്റെ പൊന്തതിങ്ങേനി, ഇത് അതിലോകെ നല്ല ഒരത്രംമാണ്.

വക്കി:—എന്തോടു തരാ, ശീലത്തരമോ?

കൊച്ചു:—അല്ല ഇതൊരുവക കമധാണ്.

വക്കി:—കൊള്ളാം, കൊള്ളാം. നമ്മക്ക് അതുക്കു കളിയാം. അമ്മ ബുഡാരേവാ, എൻ്റെ അട്ടക്കൾ അട്ടത്തിരി! ഇനി എത്തുവന്നാലും നമ്മുടെ വാർദ്ധക്യം കിരണ്ടുപോകാണില്ല,

(എല്ലാവകം പോയി)

കലവിനീഡമനകം

ഒന്നാം അങ്കം

1. പാടല്ലിപ്പരത്തിൽ ഒരു തെത്തവീം

(ശ്രാവകസ്സനം ഗ്രാജുകനം പ്രഖ്യാപനം)

ശ്രാവകഃ— ഈ മനോഹരമായ ഇം പാടല്ലിപ്പരം കാണാൻ താൻ എത്ര നാളായി അതുഗ്രഹിക്കുന്നതാണ്. അച്ചുന്നീര സന്ദേശപ്പുത്തുക്കമായ അനവാദവും വിശ്രദ്ധനായ നിന്നീര തുട്ടാ ഇനിക്കിപ്പോർ നേരിച്ച സിദ്ധിച്ചു. ഈനീ പാശ്രീപ്പരത്തിൽ പാര സ്വര്യംകൊണ്ടും എല്ലാ രാജ്യത്തിലും കച്ചുവടം കൊണ്ടും പ്രസിദ്ധനം സമ്മതമായിരിക്കുന്ന എന്നീര അച്ചുന്നീര അനന്തരകോടി ദേവതയെ അന്ന ഭവിക്കാൻഒള്ള താൻ യദേശ്ചിത്തമായ ഉർക്കുച്ചു ശാസ്ത്രവിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടും എന്നു അതിനു സന്നാധനക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനായിട്ടുണ്ടെല്ലാ താൻ ഇവിടെ എത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ താൻ എങ്ങനെന്നെയെല്ലാവേണ്ണമെന്നാണ് ഗ്രാജുകാനിന്നീര ആലോചന, കേൾക്കാട്ട.

ശ്രാണഃ— എന്നുക്കരിച്ചു പ്രാണഭേദഹരിത്വം എന്നീര യജമാനന്നീര ഹാതത്തെ അനവത്തിക്കാൻ കട പ്രൂഢവനായ താൻ അവിട്ടതെങ്കു മുണ്ണാവശമായ മുണ്ണദോഷം പറഞ്ഞു തയ്യാറാം ചുമതലപ്രൂഢവ നാണ്ണല്ലോ. ശാസ്ത്രങ്ങൾ നോക്കുന്നതിൽ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം നോക്കിക്കൊള്ളുന്നതുണ്ട്. തർക്കം പഠിച്ചു ചിലർ കനികെന്നകരിച്ചു തക്കിക്കാൻ കൊള്ളു തതാത്തവരായിട്ടും വ്യാകരണം പഠിച്ചിട്ടും വാക്കകൾ തോന്നാത്തവരായിട്ടും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. യജമാനന്നീ അപകടം പററാതിരിക്കാനായിട്ടും പ്രത്യേകം സുക്ഷി കണ്ണം. ഈ അബ്യലും ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ അന്തസ്ഥാര

മറിയാതെയും, അന്തേമിന്ത്യംമാത്രവും പഠിക്കുന്നതു കൊണ്ട് വഴന്താണെന്നാണെന്നുണ്ട്. വേദാ നശാസ്യം എങ്ങനെന്നയായാലും വേണ്ടുന്നവക്കു തന്നെയാണെന്നും. ഒരു തൊക്കു ഒണ്ടുനും ഇല്ലോ തുടരുന്നു തുടരുന്നു. അതു നീയാണെന്നാം തൊൻ പരമ്പരയമാണെന്നാം മററും ചിലർ വരണ്ടുംകൊണ്ട് നടക്കുന്നതു ഭാതിക്കേൻറെ ഒരു വകുക്കേഡൈമെന്നു തന്നെയാണെന്നു അഭിപ്രായം.

ലോകഃ—കൊള്ളും. നല്ല ആലോചനാപൂർക്കമായ അഭിപ്രായം. ആട്ട്. പണ്ടുകീ ഇന്തു വന്നുചേപൻി. സ്റ്റല്ലോ. അവൻ സാമാന്യങ്ങളുംകൊണ്ട് എത്തി. യൈക്കിൽ ഉടനെ നൃക്കാരീതെങ്ങവിൽത്തനെന്ന തക്കതായ ഒരു വീഴ്ച തുലിക്കു വാങ്ങി താമസത്തിനു. വേണ്ടെതാക്കു തയാറാക്കാമായിരുന്നു. ഓ! വരെ. ഇതെന്നൊരു തുട്ടമാണോ?

ആണഃ—നമ്മുൾപ്പെടെ എതിരെത്തക്കാനായി കൂളി വല്ല ഷേഖരപുരുഷമായിരുന്നു. എക്കിലും നമ്മുൾപ്പെടെന്നുനിന്നുകളുണ്ടാം.

(അവൻ മരണമുന്നിക്കുന്നു.)

(പാവനാശയച്ഛടിശാർ, അരഗ്രമല്ലീ ആനന്ദപല്ലീ, ഗ്രാമഗം, എദ്ദുംഗൾ ഇവൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

പാവഃ—മാന്യമാരെ, ഇന്നീ എന്നു ഉപദ്രവിക്കുതും. തൊൻ എത്ര ഉറപ്പുായി നീഞ്ഞയിച്ചിരിക്കുന്ന എന്ന നിഞ്ഞൾക്കും അറിയാവുന്നതാണെല്ലോ. എൻറെ മുത്തു മകർക്കുക്കുതു ഭന്താവുണ്ടാക്കുന്നതുവരെ ഇളയാ വരെ കൊടുക്കാൻപാടില്ലെ. നിഞ്ഞളിൽആക്കുക്കില്ലും അരഗ്രമല്ലീയെക്കറിച്ചുംഅരരാഗമുള്ള പക്ഷം ഇന്നീക്കു നിഞ്ഞളെ രണ്ടാളേയും പരിചയപും സ്നേഹവുമുള്ളതു കൊണ്ട് അവരെ യമേഷ്ടം കാണ്ണാനും സംസാരിക്കാനും തൊൻ നിഞ്ഞൾക്കും അനവാദം തന്നിരിക്കുന്നു.

ഗ്രാമേ:- (അപവാദ്യ) അവരെ കൂട്ടവേറാനും കാക്കാത്തിക്കാനമായാലും എന്നൊക്കുണ്ട് മതിയാകയില്ല. ഹോ! ഹോ! എടുപ്പാഗച്ചുട്ടിയാരെ! നിങ്ങൾക്കാൽ ഭാര്യയെ വേണമെന്നാണോ?

അരശേ:- അച്ചു! അച്ചുനൊന്താ എന്നു ഇത്തരക്കാർട്ടെ മുൻപിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ട് അവമാനിക്കണമെന്നാണോ?

എദ്യു:- തരക്കാരരണ്ടോ പറഞ്ഞതു്? അമേഡി! നിന്നു ഒന്നാട്ടു വല്ലതും കുറേ മധ്യ തുട്ടി വാത്തല്ലാതെ എന്നും നിന്നക്കു തരക്കാരാകാൻ നിപുണത്തിയില്ല.

ആരശേ:- തരമല്ലാതെടത്തു് കേരിക്കളിക്കാൻ വന്നാൽ തരഞ്ഞീന തല തല്ലിപ്പോളിച്ചുങ്ങുവിട്ടും.

എദ്യു:- ഇംഗ്ലീഷിലും ദുരദ്ദേശവതകളിടുന്ന കൂട്ടിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസ്താവിക്കുന്നതു!

എദ്യു:- ഇംഗ്ലീഷ് എന്നായും.

ഗ്രാമേ:- ഇംഗ്ലീഷ് മാനുക്കാരും, താൻ പറഞ്ഞതു വേഗത്തിൽ നടക്കാനായിട്ട് — ആനന്ദവല്ലീ, നീ അക്കണ്ണു പൊങ്കും. മക്കളും! നിന്നക്കിത്തൊന്നും കൊണ്ട് സുഖക്കേട്ട തോന്നാണോ. എൻ്റെ മക്കളുടെ റിച്ചുനിക്കാരിക്കലും സുന്നേചക്കരവു വരുന്ന തല്ലു.

അരശേ:- കാഹോ! എൻ്റെ മൊളുക്കു നല്ല മൊളുക്കാണോ, ഇംഗ്ലീഷ് എറിവു കുറേ തുട്ടതല്ലാ.

ആരം:- ജേയുപ്പുത്തിക്ക് എൻ്റൊ അസ്ത്രാഷ്ട്രിയാണല്ലോ സംന്താഷ്ഠം. അഞ്ചെന്നെ ആയിക്കൊള്ളു. അച്ചു! താൻ അച്ചുന്റെ അനുഗ്രഹത്തെ താഴുമധ്യായി അനന്തരാ ക്കുന്നു. എന്നുറു പുന്നുക്കണ്ണള്ളും വിണ്ണായും എൻ്റെ തുട്ടകാരായിരിക്കും. അവരാണേൻ്റെ നോക്കിക്കൊണ്ടു താൻ തന്നെത്താൻ കാലക്കേഷപാ ചെങ്കുംബാം.

എദ്യു:- എന്നെല്ലും അനരാഹം ആനന്ദവല്ലീക്ക് അന്തി സ്ഥാപത്തിനു കാരണമായിത്തീന്തീനെക്കരിച്ചി നിക്കു ദുഃഖാണ്ടും.

ഗ്രാമേ:- അല്ലയോ അരുദ്യാ! അഞ്ചു് ഇംഗ്ലീഷ് പിള്ളത്തീനി

ക്കാളിയെ വിചാരിച്ചു് അവരെ ഇന്ത്യൻ കഷ്ടം പ്രേട്ടത്തുന്നതു ശരിയല്ല.

പാവ:—മാന്യന്മാരെ, നിങ്ങൾ സ്വന്ധമായിരിക്കിൻ. എന്ന് ഉറച്ചതാണ്—അക്കത്തെല്ലു പോ ആനന്ദ വല്ലി. (ആനദവല്ലി ചോക്കം.)

അവർക്കു വായന, സംഗ്രഹിതം ഇതിലെപ്പൊക്കെ വളരെ സംഘടിത തായി എന്ന് അറിയുന്നതുകൊണ്ടു് അവരെ അട്ടസ്റ്റപ്പിക്കാൻ തക്ക ആശാന്മാരെ ആക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ടു്. ഒരു ദ്രാം ദ ചെച്ച ടി യാ രെ, നിങ്ങളോ, ഗ്രാമേശ്വരച്ചട്ടിയാരോ നിങ്ങൾ ഇതീ ലേല്ലു കൊള്ളാവുന്നഞ്ചേരെയക്കില്ലും അാഭിഷ്മക്കിൽ അവരെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരിൻ. പാപിപ്പിള്ളി ആളുകൾ എനിക്കു സന്തോഷമാണു്. എൻ്റെ കട്ടിക്കലെ നല്ല വഴി പാപിപ്പിക്കുന്നവരിൽ എന്ന് വളരെ ഒബാരുവാനായിരിക്കുന്നും ചെയ്യം.എന്നാൽ പിന്നുക്കാണാം. അരശമല്ലി, നീ നിങ്കൾ.ഇനിക്കു ആനന്ദവല്ലിയാട്ട ചിലതെല്ലാംതുടെ പാധാനംട്ടു്.

(പൊഴി)

അരശഃ:—ഒരു ഹാ! എന്നാൽ എന്നും വരും. എന്നെന്ന എത്തു ചെയ്യും? ഇനിക്കു വിഡക്കു വയ്ക്കുന്നതാതു്? എൻ്റെ കാര്യം എനിക്കരിഞ്ഞുകൂട്ടാതെത്തുടപോലെ. അതു കൊള്ളാം. (പൊഴി.)

ഗ്രാമേ:—നീ കട്ടിച്ചുത്തെൻ്റെ കൊച്ചുമേടെ അടക്കൽ പോയാലും വിരോധമില്ല. നിംബു വാസന അതു കൂടുണ്ടു്. ഇവിടെ ആക്കാ നിന്നുപ്പോറാൻ ശക്തി യില്ല. അതു ബലമുള്ള അന്നരാഹമുള്ളവരിവിടെ യില്ല. പൊങ്കു—എൻ്റെ ആനന്ദവല്ലിയിൽ എനിക്കുള്ള അന്നരാഹങ്കൊണ്ടു് അവർക്കു സന്തോഷമുള്ള വകകൾ അവരെ പഠിപ്പിക്കാൻതക്കു ഒരാളിനെ കണ്ണത്തിച്ചാൽ എന്ന് അവനെ അവ കൂടും അച്ചുവെൻ്റെ അടക്കാലേല്ലു തുടിക്കൊണ്ടപോകും. ആദ്യം—എന്നും അങ്ങനെന്നതെന്ന ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു വാക്കുള്ളിടെ പറയാ

റുംഗേ:—(അപവാദ്യ) അവളെ കൂട്ടവേറാൻ കാക്ക കൊത്തിക്കാനമായാലും എന്നെങ്കാണ്ടു മതിയാക യില്ല. ഷേ! ഷേ! എദ്ദൂശചുട്ടിയാരേ! നിങ്ങൾ കൊരു ഭാര്യയെ വേണുമെന്നാണോ?

അരശ:—അല്ലോ! അല്ലോനാഥ എന്ന ഖുത്തരക്കാരാട മുൻപിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ട് അവമാനിക്കണമെന്നാണോ?

എദ്ദു:—തരക്കാരെന്നോ പറഞ്ഞാൽ? അമേഡി! നിംന ഒന്നാടച്ചു വല്ലാൽ കുറേ മധ്യ കൂട്ടി വാത്തല്ലാതെ നൈങ്ങൾ നിനക്ക തരക്കാരാകാൻ നിപുത്തിയില്ല.

അരശ:—തരമല്ലാത്തെന്തെങ്കിലും കേരിക്കാളിക്കാൻ വന്നാൽ തരത്തിന തല തല്ലിപ്പൂളിച്ചുണ്ട് വിച്ചു.

എദ്ദു:—ഈംഗീയം മുൻദേവതകളുടെ കുഞ്ചിൽ ഇഷ്യപരാ! എന്ന അക്കപ്പുട്ടതുതുതേ!

റുംഗേ:—ഇഷ്യപരാ! എന്നെന്തും.

പാവ:—എന്നാൽ മാനുഷ്യാര, ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ വേഗ തതിൽ നടക്കാനായിട്ട്—എന്നെവല്ലി, നി അക്ക രേതയ്ക്ക് പോങ്കോ. മകളെ! നിനക്കിതോന്നം കൊണ്ടു സ്വഭക്കേടു തോന്നാണോ. എൻ്റെ മകളെക്കു റിച്ചുനിക്കാരിക്കലും സ്വന്നുചെക്കാവു വരുന്ന തല്ല.

അരശ:—ഹാഹോ! എൻ്റെ മമാളുക നല്ല മൊളുക്കാണോ. ഇഷ്യിട എരിവു കുറേ കൂടുതലുാ.

ആന:—ജേയുജ്ഞത്തിക്ക് എൻ്റെ അസ്ത്രാഘ്യചിയാണല്ലോ സന്നതാഘം. അഞ്ചെന്ന ആയിക്കൊള്ള. അല്ലോ! ഞാൻ അല്ലുണ്റെ ആഗ്രഹത്തെ താഴ്മധ്യായി അന്നസരി ക്കുന്നു. എരുൾവും പുന്നുക്കുന്നും വിണ്ണായും എൻ്റെ കൂട്ടകാരായിരിക്കും. അവരാണിന്നേൽ നോക്കിക്കാണ്ടു ഞാൻ തന്നെന്നാൻ കാലക്കേഷപാ ചെയ്യുന്നും.

എദ്ദു:—നൈങ്ങളുടെ അന്നരാഹം ആന്നെവല്ലിക്ക് അന്ത സ്ഥാപത്തിന കാരണമായിത്തീന്തിനേക്കരിച്ചി നിക്കു മുഖം ഉംബളം.

റുംഗേ:—അല്ലയോ ആരും! അഞ്ചും ഇം പിള്ളതീനി

ക്കാളിയെ വിചാരിച്ചു് അവളെ ഇങ്ങനെ കഷ്ടം
പ്പെട്ടതുന്തു ശരിയല്ല.

പാവ:—മാനുഖ്യാരേ, നിങ്ങൾ സ്വന്മായിശിക്കിൻ.
ഞാൻ ഉറച്ചതാണോ—അക്കത്തേയ്ക്കു പോ ആനന്ദ
വല്ലീ. (ശനാദവല്ലി പോകന.)

അവർക്കു വായന, സംഗീതം ഇതിലെബാക്കു വളരെ
രഹസ്യമുള്ളതായി ഞാൻ അറിയുന്നതുകൊണ്ടു് അവളെ
അഭ്യസിപ്പിക്കാൻ തക്ക ആശാന്താരെ ആക്കിയാൽ
കൊള്ളാമെന്നുണ്ടോ. ഒരു ദ്രോഗ ചെച്ച ടി യാ രെ,
നിങ്ങളോ, ഗ്രാമേശ്വരപ്രക്രിയാരോ നിങ്ങൾ ഇതി
ലേയ്ക്കു കൊള്ളാവുന്നതുരെയുകില്ലോ അഭിജ്ഞമെങ്കിൽ
അവരെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരിൻ. പാഠപ്പുള്ളി
ആളുകളെ എന്നിക്കു സംഭവാപ്പെടുന്നു. എൻ്റെ
കൂട്ടിക്കളെ നല്ല വഴി പാഠപ്പുള്ളിക്കുന്നവരിൽ ഞാൻ
വളരെ ഒരാരുവാനായിരിക്കുയോ ചെയ്യും.എന്നാൽ
പിന്നുക്കാണാം. അരശമല്ലീ, നീ നിശ്ചക്ഷം.ഇന്നിക്കു
ഈനന്ദവല്ലിയാട്ട ചിലതെല്ലാംകൂടുതൽ പായാനുണ്ടോ.

(പോയി)

അരശേ:—ഓഹാ! എന്നാൽ ഞാനം വരും. എൻ്റെ
എല്ല ചെയ്യും? ഇന്നിക്കു വിളക്കു വയ്ക്കുന്നതായോ?
എൻ്റെ കാര്യം എനിക്കരിഞ്ഞുള്ളടാത്തതുറപോലെ.
അതു കൊള്ളാം. (പോയി.)

ഗ്രാമേ:—നീ കട്ടിച്ചാത്തന്നെൻ്റെ കൊച്ചുമേഡ അടക്കൻ
പോയാലും വിരോധമില്ല. നിന്റെ വാസന അത്ര
കൂടുണ്ടോ. ഇവിടെ ആക്കാ നിന്നുപ്പോറാൻ ശക്തി
യില്ല. അതു ബലമുള്ള അനന്തരാഹൃളിക്കുവരിവിടെ
യില്ല. പൊയ്യോ—എൻ്റെ ആനന്ദവല്ലിയിൽ
എന്നിക്കുള്ള അനന്തരാഹാകൊണ്ടു് അവർക്കു സംഭേദം
ഈളാന കണ്ണടത്തിച്ചാൽ ഞാൻ അവനെ അവ
കൂടുതൽ വകകൾ അവളെ പഠിപ്പിക്കാൻതക്കു ഒരു
ളിംഗം അല്ലെന്നു അടക്കാലേയ്ക്കു തുടക്കിക്കാണ്ടപോകും
ചുദ്യു:—ഞാനം അങ്ങനെന്തനെന്ന ചെയ്യാൻ നീശ്വയി
ചുരിക്കുന്നു. എന്നാൻ ഒരു വാക്കുംടെ പറയാ

നണ്ട്. നാം തക്കിലുള്ള ക്വഷാ വെള്ളിപ്പുട്ടില്ല
എങ്കിലും ആനന്ദവല്ലിയിലുള്ള അനന്ദത്തിൽ
മർസരിക്കുന്നതു നമ്മക്കു രണ്ടാർക്കും തെവേഖല
സന്നോഷപ്രദമാണാല്ലോ. ഈതിവേക്കായി ഒരുക്കാൻ
പ്രയത്നിച്ചു സാധിക്കാൻണ്ട്.

ഗ്രാമേ:—നിങ്ങൾക്കിത്ര ശ്രദ്ധാർത്ഥത്തിയായിപ്പോരായാ? അവ
ഒരു അട്ടുന്ന് എറു വലിയ കബേരനായിാണാലും
നന്ദനയും വിവാഹം ചെയ്യാൻ മനസ്സുജാക്കന
മടയങ്കാർ എങ്ങാനും ഉണ്ടാ?

എദ്യ:—എന്നൊന്നാമില്ല. അവളുടെ അഷ്ടചിഹ്നാശവും
മറ്റും നമ്മക്കു സഹിക്കാൻപാടില്ലെന്നവച്ചു പണം
കിട്ടുമെങ്കിൽ അവരെ ഈ ദോഷങ്ങളുടുക്കുടി
ത്തനെ പരിഗ്രഹിക്കാൻ ചീം മീറ്റക്കുമാരണാ
കാതിരിക്കയില്ല.

ഗ്രാമേ:—ഈനിക്കു കുറെ സംശയമാണ്. തൊനാശനക്കിൽ
പണത്തിനായിട്ട് അവരെ വിവാഹം ചെയ്യുന്ന
തീരു പകരം ദിവസേന കാലത്തെ മുക്കാലൈക്കു
കെട്ടി മുപ്പത്താറടി വിതം കൊണ്ടാളാമെന്നു
കരാറു ചെയ്യും.

എദ്യ:—ശരിതനെ, എങ്കിലും ഈ സാഹത്യത്തിൽ നാം
പ്രത്യേകംസൗഹ്യത്തിനായിരാനീസ്തിരിക്കുകൊണ്ടു
സൗഹ്യപൂർണ്ണതനെ പാവനാശയച്ചുടിയാതെ
മുതൽ മകർക്ക് ഒരു ഭർത്താവിനെ ഉണ്ടാക്കി ഈയ
മകളെ വിവാഹം തീരു സ്വന്തമായാക്കിയതിനേന്നു
ശ്രദ്ധം നമ്മക്കു വീണ്ടും മാസാംഘാട്ടാം.

ഗ്രാമേ:—അഞ്ചെന്തെന്നു. ഈ പ്രേതബാധയെ ആ ഭവ
നത്തിൽനിന്നും ഒഴിക്കുവരു തൊൻ എന്നെന്നല്ലോ
നത്താശകൾ വേണമെങ്കിൽ ചെയ്യുകൊടുക്കാം.

(രണ്ടാഴ്ചം പോയി.)

(ഒലാകസുദരം ത്രാണക്കാം വീണ്ടും പ്രഥമാക്കും)

ഗ്രാമേ:—കാമമെന്നു പറയുന്നതു് ഈതു പൊട്ടുനു ചാടി
പുടിക്കുന്നതാണോ? തൊൻ അറിയാണതു ചോദി
ക്കയാണോ.

ലോക:- അയ്യോ! എൻ്റെ ത്രാണകാ, ഇനിക്കും ഇത് ദൈനന്ദിന അനഭവപ്പെടുന്നതുവരെ സാഡുമെന്ന വിശ്രദാസമില്ലായിരാനു. തൊൻ സ്വന്ദര്മമായി അഞ്ചുന്നു നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നുപ്പോൾ കാമം വെറുതെത്തന്നു എന്നു കടന്ന പിടിക്കുടി. ഇപ്പോൾ തൊന്തു നിന്നോടു സൗഖ്യത്തായി എറുറുപാകയും ചെയ്യുന്ന — നിന്നുപ്പോലെ ഇനിക്കു വിശ്രദിപ്പനാ യിട്ടാത്മില്ല— ത്രാണകാ എന്നു ആൽ ദയവില്ലാതെ ദഹിപ്പിക്കുന്നു. ഇം യുവതിയെ കിട്ടാതെ പക്ഷം തൊൻ നാസ്തിയായിപ്പോകമെന്നുള്ളതിനു സാദയമില്ല. ത്രാണകാ, നീ തന്നു ഇനിക്കിയു സാധിച്ചുതരണം. എൻ്റെ ത്രാണകൾ അതിനു ത്രാണാശുള്ള വനാബന്നെന്നുകാരിയാം.

ത്രാണ:— യജമാനനു! ഇപ്പോൾ അവിടുത്തെ ശാസ്ത്രക്കോണു സമയമല്ല. കാമം അവിടുത്തെ ഇതു ശാസ്ത്രമായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഇന്നു ഒന്നും ആലോച്ചിക്കാനില്ല.

ലോക:— നീ നന്നായിരിക്കും. എന്നാൽ ആരംഭിക്കുതുനു. ഇനിക്കു നല്ല തുഷ്ടിയായി, നിന്റെ ആലോച്ചാനു പിഴയ്ക്കുന്നതല്ല.

ത്രാണ:— അവിടുന്ന യുവതിയെ വളരെ നേരും നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നുല്ലോ. പക്ഷേ, ആകപ്പോടെയുള്ള സത്തു മനസ്സിംഘായിരിക്കുമ്പോൾ.

ലോക:— ഉദ്ധൃതം സംസ്വദ്ധസ്വത്തിന്റെ സമുദായി സത്യമാണുടെ ത്രാണവളിക്കുന്ന കണ്ട്.

ത്രാണ:— ഇതിപ്പാടികമൊന്നും കണ്ടില്ലോ? അവളുടെ ജൈഷുത്തി മനസ്യവർദ്ധനയിംബന്നും സഹിച്ചു തുടാതു വിധത്തിൽ ശക്കാരിക്കുയോ ക്വശലു തുട്ടുകയും ചെയ്യുതു സുക്ഷിച്ചില്ലായിരിക്കും.

ലോക:— ത്രാണകാ, തൊൻ അവളുടെ അധിരണ്ടുൾ അന്നുന്നതും, അതിനാൽ അന്തരീക്ഷം അല്ലേഷം സുഗസ്തികരിക്കപ്പെടുന്നതും കണ്ട്. തൊനവളിൽ കണ്ടതു സകലവും പരിഗുഠിക്കുവും മധ്യരവുമായിരുന്നു.

·**ആൺ:**—അതുഹാ, അഞ്ചെന്നെന്നാണോ? എന്നാലിനി ഈ മൂർച്ച ശഴിക്കേണ്ട സമയമായിരിക്കും. യജമാനൻ ഉണ്ടക തന്നെ. അവിടുന്ന യുവതിയെ കാമിക്കു നാണ്കെങ്കിൽ അവളെ പ്രാപിക്കാനായി കരു ആലോചിച്ചു പ്രവർത്തിക്കണം. ഇങ്ങെന്നെന്നാണെ വസ്തു. അവളുടെ ജേദ്ധയ്ക്കു ഒരു ശാപഗ്രന്ഥയും വലിയ ശ്രീക്കാരത്തിയുമാണ്. അതുകൊണ്ട് അച്ചുന്നുംചട്ടിയാർ അവളെ ആശങ്കിലുംകാരാട്ടു ചെലവാക്കുന്നതുവരെ യജമാനൻറെ കാമാ കന്യക യായി അകത്തുതന്നെ ഇരിക്കു നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

ലോക്:—അരയുാ! ഗ്രാണകാ! അ അച്ചുൻ എത്ര കൂറാൻ! എകിലും അവളെ പാപ്പിക്കാൻ മിക്കാണുരായ ആശാന്നാരെ കിട്ടുമെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു നീ കേട്ടില്ലോ?

ആൺ:—ഞാനോ? ഞാനാണോ അതു കേൾക്കാതിരിക്കു നുത്രു? ഇപ്പോൾ ഉപാധാ തോനാ.

ലോക്:—ഈ ക്ഷണം തോനിയല്ലോ ഗ്രാണകാ.

ആൺ:—യജമാനെന്ന, നാം രണ്ടാള്ളം കണ്ണെ ഉപാധാ കന്നെയിവന്നെങ്കിൽ അതു? അതിശയംതന്നെ.

ലോക്:—നീ കണ്ണതെന്നു? കേൾക്കാട്ട.

ആൺ:—അവിടുന്ന് ആശാനായി അ കന്യകയെ പാപി പ്പിക്കാൻ ചുമതലപ്പെട്ടണാ. ഇതുതന്നെയല്ലോ അവിടുന്നു കണ്ണതു?

ലോക്:—ഈ തന്നെ. ഇങ്ങെനെ സാധിച്ചുകിൽ.

ആൺ:—പ്രയാസമുണ്ട്.എന്നാണണന്നല്ലോ. അവിടുതേക്കു പകരം ഒരാളിവിടെ വേണേ? വില്ലുന്നേശ്വര ചുട്ടിയാടുടെ മകനായിട്ട് പാലവിപുരത്തിൽ ഒരു പീട ത്രിലിക്കു വാങ്ങി പാക്കുയും പുന്നുക്കും നോക്കുയും, സുന്നേഹിതനുാരെ സംക്രഹിക്കുകയും സ്വന്നേശ്വരിക്കുളെ ചൊന്ന കാണുകയും അവക്കു വിതന്ന കൊടുക്കുകയും കൈകെ ചെയ്യംകൊണ്ടിരിക്കാൻ.

ലോക്:—അതാണു തരക്കൊടില്ലോ. ഞാനിൽ നല്ലവല്ലോ. ആലോചിച്ചു പറഞ്ഞതാണോ. നാമിവിടെ എത്തു

യാറെ ആരെയും വിശ്രഷ്ടിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല. നമ്മേടാ മിവം കണ്ടു് ആതം നമ്മുടെ യജമാനനാാം, വാല്യ സ്ഥാരനാരെന്നൊന്നം തിരിച്ചറിയുകയുണ്ടില്ല. അതു നാാം ഇണ്ണെനെ ചെയ്യുണ്ടം. നീ യജമാനനായി ഇനിക്കു പകരം വീഴ്ക്കാരനം വിതന്നാകാരെ സർക്കു റിക്കനാവരം വാല്യക്കാരത്തെ മേൽ അധികാരിച്ചും ആയിട്ടിരിക്കണം. തൊൻ മഹരാത്തതനായി ക്ഷോളിംഗം. വല്ല പാദങ്ഗിയോ അല്ലെങ്കിൽ പാശി ഷുരത്തിലാലു ഒരു പതിതനൊ ആരെകില്ലും. ഈ തിർച്ചയായി. ഇണ്ണെന്നതെന്ന വേണാ. അതുകൊണ്ടു. നീ ഉടനെ വേഷം മാറണം. നിൻ്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ തുല്യം ഏനിക്കു തന്നും കളഞ്ഞു നീ ഏൻ്റെ വർണ്ണങ്ങളുംപൂയവും കസവുതലപൂവും ധരിക്കു്. പണ്ടു കുംഭപോയിൽ അവൻ നീനെ സേവിച്ചു നീൽക്കുണ്ണം. നെന്നാമതുതനെ അവൻ‌നീ നാവിനെ അട സ്ഥാനായിട്ടു തൊനവെനെ ശ്രദ്ധക്കും.

ആണഃ— എന്നാലണ്ണെന്നതനെനെന്നും. അവിട്ടതെങ്കു് ഈതാ സ്നീജ്ഞമെങ്കിൽ തൊൻ അനന്ദരിക്കാതെ പാടി ശ്ലൈഡു. പോതന്നസമയം അഥുൻ പരിഥായച്ചു കൂളിയും മഹരാത്തത്തിലായിരിക്കാമെങ്കിലും നീ ഏൻ്റെ മകനു സഹായി ആയിരിക്കണമെന്നു ണാഡു. ഇനിക്കു ലോകസുന്ദരനായിരിക്കാൻ നല്ല തുഷ്ടിതനെനു. ലോകസുന്ദരനെ തൊൻ അതുമേൽ സ്നേഹിക്കുണ്ടുണ്ടു.

ലോക— അതെ ഗ്രാണകാ! ലോകസുന്ദരൻ അഭരയോ സ്നേഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നീ അണ്ണെന്നതനെ ആയി തതിരണ്ണം. കണ്ണമാത്രയിൽ ഏൻ്റെ ഘ്രായതെന്ന കവർന്നകളഞ്ഞു ആ അംഗനാമണിയെ കൈക്കു ലാക്കാനായി തൊനൊരട്ടിമക്കാരനും ആയി ക്ഷോളിംഗം.

(പണ്ടുകു പ്രശ്നവരിക്കുണ്ണം.)

ഈതാവതനു ആ തെമ്മാടി. ഏടാ നീ ഏവിടെയായിതനു?

പണ്ട്:—ഞാനെവിടെയായിരുന്നു? അല്ല ഇതെന്തോടു ഇവിടുന്നവിടെയാ? എജമാനു ഗ്രാംകൾ അവിടുത്തെ ഉച്ചസ്കൂൾ മോഷ്ടിംഗ്രൂ? അതോ അവിടുന്നവൻറെ മോഷ്ടിംഗ്രൂ? അതോ അങ്ങോട്ടുമിന്നോട്ടും മോഷ്ടിംഗ്രൂ? എന്നാ ഇവിടെ വിശ്രദിച്ചെന്നു ഇനിക്കുടെ അറിവാതകിൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു.

ലോകഃ:—എടാ, ഇവിടെവാ. ഈ നേരാദ്ധോക്ഷ പായാ നൂളും സമയമല്ല. അതുകൊണ്ട് നിംബൻ ആചാരങ്ങൾ ഒക്കെയും കാലാനസരണമാക്കുന്നും. നിംബൻ ശുട്ടകാരൻ ഗ്രാംകൾ ഇവിടെ എൻ്റെ ജീവനു രക്ഷിക്കാനായിട്ട് എൻ്റെ വേഷവും ഭാവവും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഒളിച്ചുടിപ്പാകാനായി അഭവൻറെ വേഷവും ഒക്കെക്കാണടക്കാണ്. എന്തെന്നാൽ കരയ്ക്കിടക്കിയതിൽപ്പിനെ ഉണ്ടായ ഒരു കല്പദത്തിൽ ഞാനൊരാളിയെ കൊന്നപോയി. അതു പരസ്യമായിട്ടുണ്ടെന്നുണ്ട് ശൈ. ഞാൻ ആത്മരക്ഷയ്യായി ഇവിടെനിന്ന് കാടിപ്പാകുന്നതാ കുകാണ്ട് നീ അഭവനെ സേവിച്ചു നിർക്കുന്നുമെന്നു ഞാൻ നിന്നോടു കല്പിക്കുന്നു. നിന്നു മനസ്സിലായോ?

പണ്ട്:—ഈനിക്കോ? ഒരു ചുക്കമായില്ല.

ലോകഃ:—ഗ്രാംകെന്നു നിംബൻ വായിൽ ഒരു വാക്കും വരുത്തു്. ഗ്രാംകൾ ലോകസുന്ദരനായി അവതരിച്ചിരിക്കുന്നു.

പണ്ട്:—അഭവൻറെ നല്കുകൾ. ഇംഗ്ലീഷ് വന്നിൽക്കും സഹായി വരികയില്ലെല്ലാ?

ഗ്രാം:—യജമാനൻ പാപനാശത്തുപ്പിയാതെ മകരു പാണിഗ്രഹണം ചെയ്തിരുന്നു ശേഷം നിതനെ ആയിക്കോ. നീ ഇനിക്കവേണ്ടിയല്ല നിംബൻ എജമാനുവേണ്ടി ഒന്നു ചെയ്യണം. മറ്റാളുകൾ ആരു കുലം ഉള്ള പ്ലോർ നിംബൻ ആചാരങ്ങൾ ഒക്കെയും ശരിയായി സൂക്ഷിച്ചു ചെയ്യാളണാ. നാം തനി ചുക്കേവാൻ ഞാൻ ഗ്രാംകൾത്തെനു. അല്ല

ത്തപ്പോൾ ഒക്കെയും നിന്റെ എജമാനനായ ലോക സ്വന്നനാശം താൻ.

ലോക:—ത്രാണകാ എന്നാൽ നൃക്കവേപാകാം—ഒന്നും യുണ്ട് നിതെന്ന ചെയ്യേണ്ടതായിട്ട്. നീളുടെ ഈ കാര്യക്രാരിലോന്തരതനാകണം. കാരണം ചോദിക്കണം. (എല്ലാവരും ഒപ്പായി.)

2 ടിയിൽഹൗസംഗന്റെ വീഴ്വാതകൾ

(പാർമ്മസാരമീയും ക്രമരണം പ്രവർഷിക്കുന്നു)

പാത്രം:—വരണ്ണദേശാ വീടു് എൻ്റെ ഈവഴിയെല്ലാം നടന്ന വന്നതു് ഇവിടെയുള്ള എൻ്റെ ഇപ്പുറാരെ കാണും നാണ്ണല്ലോ. ഒന്നാമതു് കാണേണ്ടതു് എൻ്റെ പ്രാണ സമാനനായ ഹൗസംഗന്റെയാണു്. ഇതെല്ലാം വിദ്യാരാഖ്യാനിലെ വീടു്? എടു ക്രമരണി! ഇടിക്കു്.

ക്രമം:—ഇടിക്കാനോ എജമാനോ? ആരെയിടിക്കണോ?

- എജമാനാ അവമാനിച്ചുവരാരെകിലുമ്പണം?

പാത്രം:—എടു അധികപ്രസംഗി! ഇനിക്കു്—നീ നല്ല വണ്ണം, ഇവിടെയൊന്നിടിക്കാനല്ലോ പറഞ്ഞതു്?

ക്രമം:—എജമാനോ ഇടിക്കാൻ എന്നാനും എജമാനോ?

പാത്രം:—എടു മടയാ! ഇം വാത്രക്കൽ—ഇനിക്കു്—കനി ടിക്കാനാ പറഞ്ഞതു്. അല്ലെങ്കിൽ താൻ നിന്റെ തല പിടിച്ചിട്ടില്ലോ.

ക്രമം:—ഹാ! എൻ്റെ എജമാനൻ കൂൺപിടിച്ചിട്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നോന്നേഡാട്ടാനിടിച്ചിട്ടു വേണും എന്ന എടുത്തിട്ടു ചവിട്ടാൻ, അല്ലോ?

പാത്രം:—ആഹാ! നീ ഇടിക്കായില്ല, അല്ലോ? നീ ഇടിച്ചില്ലെങ്കിൽ താൻ ഇടിപ്പിക്കാമോ എന്ന നോക്കേണ്ടിക്കുണ്ടോ? (കുമരൻറെ ചെവിക്ക് പിടിക്കുന്നു.)

ക്രമം:—അഭ്യോ! മാളോരെ ഓടിവരീനോ! എൻ്റെ എജ മാന പ്രാത്യപിടിച്ചു.

പാത്രം:—എന്നാ, ഇനി താൻ ഇടിക്കാൻ പറഞ്ഞതാൽ ഇടിക്കാമോ?

(എദ്യാംഗൻ പ്രവേശിക്കുന്ന)

എദ്യ:—ഹോ, ഹോ, ഈതെന്തുകമീ! ഈതെന്തുകമീ! പഴയ ചണ്ണാതി തുമരനും എന്നും പുത്തനായ ഇഷ്ടൻ പാതമ്സാരമിഷ്ടമല്ലോ? വരണ്ണദേശത്തെല്ലപ്പാവർക്കും സൈംഖ്യംതന്നെന്നയല്ലോ?

പാതമ്:—സുന്ദരഹിതരിൽ എദ്യാംഗനെന്നും തെങ്ങുള്ള പിടിച്ചുമാറ്റാൻ വന്നതാണു്, അല്ലോ? സമാസതഃ സമ്യഗ്രവസം പുത്തഃ, എന്നപറയും, അല്ലോ?

എദ്യ:—തർഹിവിവിഭാദോസു്മാകം ശ്രാവസിദ്ധാ ഭവിതവ്യശ്വ, അയിമച്ചാനഭാവി! പ്രിശസവി പാതമ്സാരമേ!

ക്രമം:—എജമാനേ, ഇത്തേം ഇം സമുക്തതയാണിൽ പറഞ്ഞ തൊന്മാല്ലു. ഇതു് ഇനിക്കുദ്ദേശ്യമായി ഒരു സംഗതിയല്ലെങ്കിൽ—നോക്കാണു് എജമാനേ, അദ്ദേശമനോച്ചു് അദ്ദേശത്തിനീടു് ഇടിക്കാൻ പറഞ്ഞു. എജമാനേ, ഒരു ബല്യക്കാരൻ അവൻകുറ എജമാനെ അങ്ങെനെചെയ്യുന്നതു ശരിയാണോ എജമാനോ? അനേന്നും താൻ കടന്നുനേടിയേ ചുക്കേണ്ടിയിരുന്നു. എന്നാലിപ്പുക്കാണാതോ.

പാതമ്:—ഇങ്ങനെന്നയുള്ള കഴുതകളുണ്ടല്ലോ—സുന്ദര ഹിതാ, താനിവിഭന്നാടു നിങ്ങളുടെ വാതുക്കൾ ഇടിക്കാൻ പറഞ്ഞു. താൻ പാടിച്ചുപണി പതിനെട്ടും കഴിച്ചിട്ടും അവനെക്കുണ്ടതു ചെയ്യിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ക്രമം:—വാതുക്കലിടിക്കാൻ—എൻകുറ തന്പരാനേ—എടാ ഇനിക്കിട്ടു നീ ഇവിടെ ഇടിക്കു്, നല്ലവല്ലും ഇടിക്കു്, വിണ്ണും വിണ്ണും ഇടിക്കു്. ഇങ്ങനെന്നയല്ലാം പച്ചയായിട്ടു് ഇവിടുന്നുനോച്ചു പറഞ്ഞതെല്ലോ?

പാതമ്:—എടാ, പോ അവിടുന്നു്. അല്ലെങ്കിൽ മിണ്ണാ തിരിക്കു്. അതാ നിനക്കു നല്ലതു്.

എദ്യാ:—ഹോ കളയണാ, താൻ ക്രമരു ജാമ്യക്കാരനായി കുണ്ടാം. ഇവൻ നിങ്ങളെ വിശ്രദ്ധിന്നു നേരാ, പോക്കുന്നവനമായ പഴേ ഭത്യനല്ലോ? അതുപോലേ,

വരണ്ണദേശത്തു പിരീന് എത്തുള്ളവിശ്രഷ്ടം? അവി: കുന്ന പാടലിപുരത്തെങ്കിൽ നിങ്ങളെ ഇപ്പോൾ ക്ഷാഖ വന്നിരിക്കുന്നതു് എത്തൊരിഷ്യു ദേവതയുമാണോ?

പാത്മ:—എല്ലാ ധ്വജന്ത്സേരുഡ്യം ഇങ്ങനെ നാരോ കാബ അദ്ഭുതിൽ കൊണ്ടുനടക്ക പതിവിവുള്ള ആ ദേവതന്ത്രനെ. എന്നാൽ ഏതോറ കാര്യം ഇതുരുയ്യുള്ള. അക്കിൻ മരിച്ചിട്ടു് ഒരുക്കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു.ഇപ്പോൾ ഇന്നീ ക്കൊരു ഗ്രഹസ്ഥനാക്കവാനുള്ള ആവശ്യ, നേരിട്ടി രിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഗ്രഹത്തിലേക്ക് എന്നാമതായി വേണ്ടതു് ഒരു ഗ്രഹിണിയാണല്ലോ. അതു് അനേപ ചീഞ്ചു പുരപ്പുട്ടുരാണോ.

എദ്യാ—എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കൊരു ഗ്രഹിണിയെ നാൻ ശ്രദ്ധിക്കും. പക്ഷേ ഒരു കല്പവക്കാരത്തില്ലോ ലക്ഷ സാംഖ്യക്കുവള്ളുമാണോ. അതുകൊണ്ടു് എൻ്റെ മുണ്ണ ദോഷത്തെക്കരിച്ചു നിങ്ങൾ എന്നോടു തുതജ്ഞനും യിരിക്കുമെന്ന തോന്നുന്നില്ല. എങ്കിലും പണം കിട്ടു മെന്ന മാത്രമല്ല, ധാരാളം കിട്ടുമെന്നാളുള്ളതു് തീർച്ച യാണോ—എന്നാലും വേണ്ട. നിങ്ങൾ അവളെ പരി അധികാണുമെന്ന നാൻ മുണ്ണദോഷിക്കയില്ല. ഇനിക്കു നിങ്ങളെക്കരിച്ചുള്ള സൗന്ദര്യം അന്വന തന്ത്രം.

പാത്മ—അതുരുള്ളദ്യാംഗ, നമ്മുപോലെയുള്ള സൗന്ദര്യി തന്മാരത്തമിൽ വാക്കചുത്തണ്ണിയിൽനാൽമാറി. അതു കൊണ്ടു നിങ്ങൾ പാർത്തസാമർമ്മിയുടെ ഭാര്യയായി രിക്കാൻ മാത്രം പണ്ടുള്ള വല്ലവരെയും അറിയു നാണെങ്കിൽ—പണാത്തെയാണു നാൻ പാണിയു. ഹണം ചെയ്യുന്നതെന്നു വച്ചുള്ള—അവർ വിദ്യ അജിഹപ്പെൻ്റെ ചിത്രഫലാണിയെ പോലെയുള്ളതു് ആയിരാം ധൂളി ചത്തുചീറനോളായാലും ശരി, ഇന്നു ക്കൈവളിലുള്ള അന്നാഗതത്തിനു നൃന്തര ഉണ്ടാണു മെന്നോ? ഒരിക്കലെല്ലം ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല. നാൻ പാലീപുരത്തിനു വന്നിരിക്കുന്നതു് പണാത്തോട്ടും; റാണിയുഹണം ചെയ്യാനാണോ.. പണാത്തോട്ടും;

യാണെങ്കിൽ ഞാൻ കൃതാത്മനമായി.

കൂദാശ:—എജമാനേ, ഇന്നോട്ടുനോക്കുന്നും. അദ്ദേഹം പാച്ചയും പരബ്രഹ്മ കീഴ്ത്തിലേ? പണാ കീഴ്ത്തിലേ? അദ്ദേഹം പട്ടിയേയോ ഷുച്യയേയോ വല്ല പറവജാതിയെ ആധാലും വിരോധമില്ല, കെട്ടിക്കളിയും. പണമാണ് കൊണ്ടെല്ലാം വരുത്തുന്നതെന്ന്' അറിയാത്തവന്മല്ല എൻ്റെ എജമാനൻ.

എദ്യാ—സ്നേഹിതൻ ഇതു കച്ചയുംകെട്ടി പുരപ്പുട്ടിരി ക്രയാണെങ്കിൽ ഞാൻ നേരംപോക്കായി പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയതു മുമ്പുവന്നാക്കാം. നിങ്ങൾക്കുൽ ഗ്രഹി സ്ഥിയെ ഞാൻ ശ്രദ്ധക്കുറിതരാം. ചാം ധാരാളം നല്ല ധാരാളം, സൗഖ്യവും അഭ്യർത്ഥനയും. സജ്ജ നാട്ടിക്ക് ചേരുന്നവല്ലെമല്ലാം അദ്യസിപ്പിക്കപ്പെട്ട വള്ളമാണ്. കറമൊന്നും തുടർത്താണ് മതി താനം. സഹിച്ചുകൂട്ടാതെവല്ലോള്ളു തുണ്ണിയാണ് പ്രക്രതി. അസഭ്യവും അധികപ്രസംഗവും പായാൻ തുടങ്ങിയാൽ അവധിയില്ല. ചുതക്കിപ്പുരാതനാണ് എൻ്റെ സ്ഥിതി ഇതിനേക്കാൾ വളരെ മോശ്മാ യിൽനാ എന്നിരിക്കുന്നു, ഏന്നാലും കണ്ണുതുന്ന ദിക്കല്ലാം കനകമാക്കി തങ്ങാപക്ഷവും ണാനവള്ളു കല്പ്യാണം കഴിക്കയുമില്ല.

പാത്മഃ—എദ്യാംഗാ, വെറുതെ ഇരിക്ക. കനകത്തിന്റെ ശക്തി നിങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുള്ളൂ. അവളുടെ അച്ചുന്റെ പേരെന്നതാണെന്ന കേൾക്കുന്നു. അതുമതി. അവൻ മീനമാസത്തിലെ മേഘനാദത്തെക്കാളും കരിനമായി ശകാരിക്കുന്നവളായിരുന്നാലും ഞാൻ വിടാൻ ഭാവമില്ല.

എദ്യഃ—അവളുടെ അച്ചുന്റെ പ്രസിദ്ധനായ പനീരടിക്കൽ പാവനാശയച്ചട്ടിയാരാണ്. നല്ല രജനയും മര്യാദയുള്ളൂ ഒരു കൊള്ളളാവുന്ന ആർ. അവളുടെ പേര്' അരശമല്ലി എന്നാണ്. ശകാരിക്കുന്ന പ്രക്രതി കൊണ്ട് ഈ പേരിനും പാടല്ലിപ്പുരണ്ടിൽ പ്രസിദ്ധി ഒട്ടം കാവല്ലി.

പാത്മ:—ഞാൻ അവരെ അറികയില്ലെങ്കിലും അവളേോ അദ്ദേഹ പാശയുണ്ട്. അദ്ദേഹം എന്നാൽ അദ്ദേഹ നേയും അറിയും. എദ്യാംഗാ, ഞാൻ അവരെ കണ്ണ തിനമേലല്ലാതെ ഇന്ന് ഉണ്ടുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കുടെ ഇനിക്കു കൂട്ടായി പോരാണോപക്ഷാനാം താമിലുള്ള സ്വന്നഹം പിാണ്ടിരിക്കുന്നു.

കുമഃ:—എംമാനേ, അദ്ദേം ഈ ശില്പം ഒക്കെന്നതിനു മുൻപേ ചെന്ന കണ്ണാട്ട. സത്യമായിട്ട് ആ അമ്മ എന്നപ്പേരാലെ ഇടേത്തിനെ അറിയുമായിരുന്നു ശകാരാക്കാണ്ട് മേപ്പടിയാനോട്ട് ഒന്നം ഏറുകയില്ലെന്ന മനസ്സില്ലാക്കിയെനെ. അവരുടെ നന്നക്കട്ടത്തിനേങ്ങാട്ട് വന്നാൽ മുന്നമുപ്പുംകൊട്ട തെക്കാടി എന്ന വിളിക്കമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു സാരവുമില്ല. നിങ്ങളാശം ഇടേത്തിനെ നല്പവല്ലോ അറികയില്ല എങ്ങമാനേ.

എദ്യാ—എന്നാൽ ഭൂപ്രഹിതൻ നിശ്ചിക്കുന്നു. ഞാൻകുടെ പ്രോത്സാഹിക്കുന്നു. പാവനാരയരുട്ടിയാംടെ കൈ വ ശ മാ ണ്ണ് എ സ്ത്രീ യും സ സ്ത്രീ സപെ വും ഇരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇള്ളയമകൾ അതരുടുന്നിയായ ആനന്ദവല്ലിയിൽ അനുരക്കരഹാരായി ഞാനം മാറുചില്ലാം ഉണ്ട്. എക്കില്ലോ ഞാൻ മെൽപറിത്ത കാരണങ്ങളാൽ അരശേമല്ലി ചിലവായതിനു മേലല്ലാതെ അവാളും കാണാശാ സംസാരിക്കാം ആരെങ്കും അദ്ദേഹം അനാവദിക്കായില്ല.

കുമഃ—ആ ചിലവാക്കാതെ ചരക്ക് അനേപാഷിച്ചാണല്ലോ നെങ്ങൾ വന്നിടിക്കുന്നതു്.

എദ്യാ—അതുകൊണ്ട് സ്വന്നഹിതൻ പാർത്ഥസാരാധി ഇനിക്കു ഒത്തപകാരം ചെയ്യുതുണ്ടോ. അവരെ സംഗ്രഹിതം പഠിപ്പിക്കവുന്ന് ഒ.എ ഡാ.വിത്തരക്ക് വേശത്തിൽ എൻറുക്കുടെ പോരാണു. ഇങ്ങനെ ആയാൽ ഇനിക്കു അവളുമായി തനിച്ചു സംസാരിക്കവാനം അവളുടെ ഫ്രേമത്തിനു പാത്രിക്കാനും സംശയത്തിനുകാരിക്കാതെ തന്മണ്ണാക്കാ.

(గ్రామశాసం పెళ్ళిపుగొఱి కట్టిం పుణ్యకణంతోచ్ఛత్కా
మోకషుండం ప్రవేశించణ)

తుమః—ఎకాల్తూరా నిష్ఠ మర్యాద! వయస్సుచెచున అత్తుకున్న
పరికొనీ చెగ్గపుస్తార త్రయైత్తుకుయాగాల్పు? ఏ
ఇజుమాణు, ఏఇజుమాణు, అంణెంట్ గోకులాణు!
అతారా విఠను?

మృద్యా:—తుమరా, మిణెతిరిక్కు. అంతెలుసీర ఏతిరా
ల్లియాణు. సుంగేహితా, నామక మారిగొంకల్లయా.

తుమః—ఏతిరించ్చు ర్షిం ఏటిష్టుకురణువంట్ట.

(ఆవఁ మారిగొంకుణు)

గ్రామః—హో, విభూతి నింపాయిరికుణు! తొసీ అను
వ్యావ్యాం వాయిచ్చుగోకు. పుణ్యకణంతోల్పుం
నిష్ఠ శ్రుచ్చియాయిరికుణు. కామశాస్త్రవిషయమాయి
శ్రుత్తువయిప్పాతె గెంం అవబెల్లుకుణు వాయిప్పి
కుతాతు కేట్లో. నిణెంట్ ఏర్ సీర తాప్పర్యం మన
ష్టిల్యాయిప్పు. నిణెంట్ పావగొశయచ్చుక్కియార
తింగ శంపుతుతిగిర ప్పామె తొసీ తక్కతాయ
సమూచ్చాతిగాణు. నిణెంట్ ఏగొఱాయిరికుణు
తింకుణులూ అవబెల్ల వాయిప్పికుణు?

మోకః—తొసీ ఏత్తు వాయిప్పిచ్చాల్పు, లువిచ్చుతెతు
కార్యం వాఽచిచ్చుత్తూరూ. అతిగెంకుణీచ్చ సంశయి
కుణు. లువిచ్చుతుతెను అయితున్నాల్పు ల్లత్త శేకుతి
యాయి వాఽచికుయిప్పు. వ్యుపుతుతియిప్పుయ్కుకుణు
వాకుింతును లువిచ్చుతెత వాఽం విభూతి బులుషు
పుత్తుతాయిట్లే లురికు.

గ్రామః—హో, లుం విశ్ిష్టాంగా ఏగు పాయును
ఏత్తుతెను!

మృద్యా:—(పీణ్ణం ప్రవేశిచ్చిక్కు) అతర్యగ్రామశా, భ్రావస్తు.

గ్రామః—తమిం కుణుతు నింపాయి. తొసీ ఏంణెంట్
పోకుయాణుగారింణెతూ? పణ్ణిరికులేకుణు.
అనుండివిప్పుక్కు రూశాగు అంగెంషుకుమాణు
టాసీ అండ్రువెత్తుట పాణెతితున్నాల్పు. భాగ్య

വശാൽ ഇതാ ഇപ്പോൾ ഈ യുവാവിനെ കിട്ടി, അവളുമായി സംസർഗ്ഗത്തിനും, അവളുടെ ബുദ്ധിക്കു ചേന്നവകകൾ പിംപ്പിക്കാനും വേണ്ട പടിപ്പും പാക രഫുള്ളവനാണ്. കാവ്യങ്ങൾ പലതും നോക്കിട്ടുണ്ട്.

എദ്യാ:—അതു നന്നായി. എൻ്റെ അനേപാചണത്തിൽ അവരെ സംശയിതം അട്ടുസിപ്പിക്കാൻ ഒരു ഭാഗവത രേഖയും കിട്ടിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് എൻ്റെ പ്രാണ പ്രിയയായ ആനന്ദവല്ലിക്കു ചെയ്യാനുള്ള പരിചയു കളിൽ സാറാം അശേഷം മട്ടപ്പുള്ളവനായിരിക്കു തില്ല.

ഗ്രാമേ:—ആനന്ദവല്ലി തന്റെ പ്രാണപ്രിയ ആശാനാം എൻ്റെ പ്രവൃത്തികൾ സാക്ഷികരിക്കാം.

എദ്യഃ:—അതരുഗ്രാമേശാ, ഇപ്പോൾ നാം അന്നരാഗത്തെ കരിച്ചു മത്സരിക്കേണ്ട സമയമല്ല. ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കണം. നമുക്കു രണ്ടാർക്കും ഒരപോലെ ഉപകാരമുള്ള ഒരു വത്തമാനം പറയാണുണ്ട്. യദി മരിയാ ഇന്നിനിക്കു കാണാൻ സംശയിയായ ഒരു മാനും അവിടെ നിൽക്കുന്നുണ്ട്. നല്ല സ്നേധനാ കിട്ടുമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനും അരശമല്ലിയിൽ അന്ന രാഗമുണ്ടാകയും അവരെ അദ്ദേഹം പരിഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യാളും.

ഗ്രാമേ:—അതും, എന്നാൽ ആശയത്തിൽ തന്നെ. പംക്ഷ നിങ്ങൾ അവളുടെ കരിഞ്ഞൾ എല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ ധരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

പാത്മ:—അവൻ കാരേ അധികം അധികേഷപിക്കയും ഉപാവിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഒരു മുതേവിധാനാണ് ഇന്നീ കരിയാം. ഇതേയുള്ള എക്കിൽ ഇന്നിക്കൊത്ത് വിജരാ ധവുമില്ല.

ഗ്രാമ:—ഒരു വിരോധവുമില്ല, അല്ലോ? എവിടുത്തുകാരനാണോ?

പാത്മ:—ഞാൻ വരണ്ണാദേശത്തിൽ പ്രസിദ്ധനായ ആന നേശപരശ്രമപ്രിയാരതെ പുത്രനായി ജനിച്ചവ

നാണ്. അച്ചുൻ മരിച്ചപോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാധ്യം ഇനിക്കായി ടീവിച്ചിരിക്കുന്നു. അനുകാലം അതുകൊണ്ട് സുഖമായി കഴിയണമെന്നാണ് എൻറെ ആഗ്രഹം.

ഗ്രാമേ:—അയോ സ്വന്നേഹിതാ, ഇങ്ങനെന്നയള്ളൽ ഒരു ഭാര്യ, യോച്ചക്കുടി ഇതരതു എള്ളപ്പമാണെന്നു തോന്തരനില്ല. എക്കിലും നിങ്ങൾക്ക് അതിൽ വൈവരസ്യമില്ലെങ്കിൽ തൊനം കഴിയുന്ന സഹായം ചെയ്യാൻ തയ്യാറാണ്. നിങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചുംകൊണ്ടതെന്നയാണോ?

കൂദാശ:—അല്ലെങ്കിൽ തൊൻ നിശ്ചയിച്ചു.

പാത്മ:—നിങ്ങൾ എന്നു, എന്നു ഒരു നേരാദ്ധോക്ഷകാരനായിട്ടാണോ വിചാരിക്കുന്നതു? തൊൻ എന്തു നായിട്ട് ഇന്ന് വഴിയെല്ലാം നടന്നവനു? അല്ലമായി: കുള്ള പല്ലു ഇളക്കവുംകൊണ്ട് തൊൻ ദയപ്പെട്ടുപോകുമെന്നോ? സീഹന്മാരുടെ ശജ്ജനറ്റം സഫട തരികെന്നു എത്തും പീരകിയുടെ മുഖക്കവും മററും. തൊൻ കേട്ടില്ലാത്തതല്ലപല്ലു. പിന്നു അടച്ചപ്പിടിച്ച ചക്രവർത്തി വെള്ളപൊട്ടിയാലുണ്ടാകുന്നതിന്റെ പാതി ശബ്ദമില്ലാത്ത ഒരു സ്പീഡുടെ നാവിനെ. തൊൻ ദയപ്പെട്ടുമോ?

കൂദാശ:—എൻറെ എജമാന്റൊന്തു ഇതുന്റെ ഇന്ത്യയേപ്പാലും പേടകയില്ല.

ഗ്രാമേ:—എദ്യാംഗാ, ഇദ്ദേഹം നല്ല സമയത്താണ് വന്ന കൂടിയതു. ഇതപാട്ടക്കാക്കം ഉപയോഗംതന്നെ.

എദ്യ:—അങ്ങനെതന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പാണിച്ചിലവുകൾ എല്ലാം നമ്മൾ രണ്ടാള്ളംകുടി ചെങ്ങും ഇംഗ്ലീഷ് നാമനു തൊൻ വാക്കു കൊച്ചുന്നിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രാമേ:—സാധിക്കാണുക്കിൽ ചെയ്യാം. ഒരു വിഭ്രാം വുമില്ല.

കൂദാശ:—ഇദ്ദേഹത്തിനെകൊണ്ടുവന്ന ഇനിക്കൊന്നംതരാൻ, ഭാവമില്ലായിരിക്കും.

(എജമാനവേഷം ധരിച്ച ഗ്രാമകനം പണ്ടുകീഴും പ്രവാഞ്ചിക്കും.)

ആണ:—മാന്യകാരെ, നിങ്ങൾക്കു വന്നും. പത്രീടി! കൽ പാവനാശയുള്ളതും അവിടേക്കു പോകാൻമുള്ള എഴുപ്പുവഴി എതാണുന്നു് ഒന്നു പറഞ്ഞുതരണേ.

ഗ്രാമേ:—സുന്ദരികളായ രണ്ടു പുത്രിമാരുള്ളു ആളും കെയല്ലേ നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു്?

ആണ:—അതെ. അദ്ദേഹത്തെതന്നെ—പണ്ടുകീ!

ഗ്രാമേ.—നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെയ്യാതെ അവളെള്ളുടെ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലായിരിക്കുമെല്ലാ?

ആണ;—പദ്ധക്കു അദ്ദേഹത്തെയും അവളെയും ശ്രീടി ആയിരിക്കും. അതിനു നിങ്ങൾക്കാണോ?

പാത്മ:—എങ്ങനെവന്നാലും ആ ശക്താരിക്കുന്ന അവളെ ഉദ്ദേശിക്കുത്തെന്നു് ഇനിക്കുപേക്ഷിണ്ടു്.

ആണ:—ശക്താരക്കാരെ ഞാൻ കാമിക്കാറില്ല—പണ്ടുകീ. നമ്മക്കു പോകാാ.

ബോക:—(അപവാദ്യ) നല്ല ആരാഭാത്രാണകു.

എദ്യാ:—നിങ്ങൾ പോകുന്നതിനു മുൻപേ ഒരു വാക്കു പറയേതാട്ട. നിങ്ങൾ പറയുന്ന ഈ കന്യകയെ കല്പ്യാജാം കഴിച്ചാൽക്കാള്ളാമെന്നാണോ നിങ്ങളിടെ ആഗ്രഹാ?

ആണ:—ഞാൻ അങ്ങനെ ആഗ്രഹിച്ചുകും എന്താ? അതൊരു കുറവും മറുമല്ലെല്ലാ.

ഗ്രാമേ:—അല്ല, ഇനി അധികം പറയാതെ നിങ്ങൾ ഇവിടെനിന്നും പോകുമ്പോൾ.

ആണ:—അതെത്താണോ? തെരുവുകൾ ഇനിക്കും നിങ്ങൾക്കാം ഒരുപോലെ സ്വാത്രഗ്രൂമുള്ളവയെല്ലാ?

ഗ്രാമേ:—എന്നാവെച്ചു് അവർ അങ്ങനെയല്ല.

ആണ:—എങ്കി കാരണംകൊണ്ടാണുഡാ?

ഗ്രാമേ:—ഈ കാരണംകൊണ്ടതെന്നു. അവർ ഗ്രാമേ.

ശ്രീരാമ തിരഞ്ഞെടുക്കുപൂട്ട പ്രേമപാതമാണു്.

എദ്യാ:—അവർ എദ്യാംഗരൻറെ തിരഞ്ഞെടുക്കുപൂട്ടവാക്കൊണ്ടു്.

ആണ:—ആരുത്യകാരൻ, വരച്ചെ! നിങ്ങൾ മാനുഷാരാണാ കീൽ എൻ്റെ ന്യായം സമ്മതിക്കണാ. ക്ഷമയോടു കൂടി കേൾക്കിംശ്. പാവനാശയെ ചുട്ടിയാർ ഒരു നല്ല കൊള്ളൽ വുന്ന ആളാണ്. എൻ്റെ അച്ചുനേയും അദ്ദേഹം അറികയില്ലെന്നും മററുമില്ല. അദ്ദേഹ തനിൻ്റെ മകൾ ഇതിലധികം സൗംഘ്രയുള്ളവളായിരുന്ന എക്കിൽ അവളുടെ പാണിഗ്രഹണം മോഹിച്ചു് ഇതിലധികാം ആളുടുകൾ വരുമായിരുന്നു. ഞാനാ അതിരേഖാത്തതനായിരിക്കുന്നു. ദമയനിയെ മോഹിച്ചു് അൻപത്താറു രാജാക്കന്നാരും ഉസ്പേക്കാൻ മുതൽപ്പേരും എത്തിട്ടിട്ടണായിരുന്നില്ലോ. അപ്പോൾ ആനുംവല്ലിക്കു് രഹാർത്തുടെ പാടില്ലെന്നു വരുമോ? അതു ലോകസ്വന്നരൻ ആക്കുന്നു. എക്കില്ലും നെന്താഴ്യൻ വന്നതു തനിക്കുതന്നു കിട്ടിമെന്നു് ഉറച്ചുംകൊണ്ടായിരുന്നു.

ആമേ:—അല്ലോ! ഇദ്ദേഹം നമ്മുണ്ടു ജയിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

പാത്മ:—എദ്യാംഗാ, ഇന്തനെ അവസാനമില്ലാതെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്നതിൻ്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്നോ?

എദ്യാ:—ആരു, നിങ്ങൾക്ക് വിരോധമില്ലായിരിക്കുമെല്ലാ? തൊൻ ഒരു കാര്യം ചോദിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഈ പാവനാശയെചുട്ടിയാൽതെ മക്കലെ എപ്പോഴെങ്കിലും കാണുക ഉണ്ടായിട്ടാണോ?

ആണ:—ഈല്ല. എക്കില്ലും ഞാൻ കേട്ടിട്ടണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനു രണ്ടു പുത്രിമാരുണ്ടുണ്ടു്. ഒരുത്തി ശകാരിക്കുന്ന നാവിന്മായിാട്ടുന്നപോലെ മറവുൾ സൗംഘ്രയേതാട്ടുടിയും സങ്കാചത്തിനും പ്രസിദ്ധമായിട്ടണു്.

പാത്മ:—ആരു, നോമതവർണ്ണ എൻ്റെപേര്ക്കാണു്. അവളേ വിഭ്രംകണാം.

ആമേ:—ശരിതനെ. ആ കൂയത്തം ഭഗവത്മനു വിഭ്രംകണാം. അല്ലാതെ ആരാൺ അനു കഴിയുംോ?

പാത്മഃ—ആര്യാ, നിങ്ങൾ ഈ മനസ്സിലാക്കണം. അനുജതിയെ ആണാല്ലോ നിങ്ങൾക്ക് ആവശ്യം. ജ്യേഷ്ഠത്തിൽ പാണിഗ്രഹണം കഴിയാതെ അനുജതിയെ അദ്ദേഹം ആക്ഷം അനവദിക്കയില്ലോനോ പച്ചിടിക്കുന്നതു്.

ആണഃ—അണ്ണനെ ആണാക്കിൽ, ആര്യാ നിങ്ങളാണെന്നെങ്കെല്ലാവർക്കു—എന്ന ഉർപ്പുടെ—വഴി തുടക്കാണ്ട ആർ. നിങ്ങൾ ജ്യേഷ്ഠത്തിയെ കൈക്കലാക്കി അനുജതിയെ നണ്ണഞ്ചുടെ ആവല്ലധികൾക്കുംകാൻ സ്വന്തന്ത്രയാക്കുന്നപക്ഷം അവരെ ലഭിക്കാൻ തക്ക ഭാഗ്യം ആക്കണ്ടാക്കുന്നവോ ആ ആർക്കു നിങ്ങളെക്കറിച്ചു് ഒരിക്കലും നമ്മിക്കരവു വരുന്ന തുല്യം.

ചുദ്യാഃ—ആര്യാ, നിങ്ങൾ പരിശുന്നതു നല്ലതനെ. എന്നാൽ നിങ്ങളും കാമുകന്നാരിൽ ഒരത്തനാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് നിങ്ങളും നണ്ണഭേദപ്പോലെ നമ്മാട ഖും സൗന്ദര്യത്താം തക്കതായ പ്രത്യുപകാരാ ചെയ്യണാ.

ആണഃ—ആര്യാ നാന് അതിനു അദ്ദേഹം മടിയുള്ള വന്നല്ല. ഇതിനു ലക്ഷ്യമായി ഇന്നു വെവക്കുന്നേരം തന്നെ നമ്മുടെ ആനന്ദവല്ലിയുടെ ബഹുമാനത്തിനു നാന് കഴിക്കാൻ നിയുതിച്ചിരിക്കുന്ന വിജനിലേക്കു നിങ്ങളെ എല്ലാവരെയും ക്ഷണിച്ചിരിക്കുന്നു. വക്കീലയാരപ്പോലെ നമ്മക്കും കോടതിയിൽവെച്ചു ശ്രദ്ധക്കൂളായി വഴക്കപ്പെടകയും പണ്ടിയിൽ സൗന്ദര്യാഭക്കാരായി ഭക്ഷണാദികൾക്കു കഴിക്കയും ചെയ്യാം.

ചപ്പളഃ—അയ്യു, അതിമനോഹരമായ നിയുതാം! ചപ്പാതീമാരെ വരിൻ.

ചുദ്യാഃ—നിയുതാം നന്ന തന്നെ. അതണ്ണനെതന്നെ ഭവിക്കുയുംചെയ്യം.

(എല്ലാവരും ചോയി.)

രണ്ടാം അധികം

**കന്നാം അരരങ്ങ്—ടിയിൽ പാവനാശയച്ചുട്ടി
യാത്രദ ഭവനത്തിൽ ഒരു മറി**

(അരഗമല്ല), ആനന്ദ പല്ലി ഇവർ പ്രഖ്യാപനം)

ആന:—പൊന്നപ്പേട്ടാൻ, എന്നെന്ന ഉപദേവിക്കാത്ത
നിങ്ങൾ എന്നെന്ന ഒരു വെള്ളാട്ടിശൈഖ്യം അടിമക്കാ
രത്തിയേയോപാലെ വിചാരിക്കുന്നതു് ഈനിക്കു
വളരെ വ്യസനമാണ്. എൻ്റെ ഒക്ക അഴിച്ചു
വിടീൻ, നിങ്ങൾ എന്തു കല്പിച്ചാലും സാൻ അതു
ചെയ്യാം. ഗ്രാമങ്ങളോടുള്ള തുട്ടും തുട്ടുക്കരിച്ചു
ഇനിക്കു നല്ല വിവരങ്ങൾ.

അര:—നിന്റെ കാമുകമാരിൽ, എല്ലാവരിലും വെച്ചു നീ
അരരയാണു് അധികം കാമിക്കുന്നതെന്നു് എന്നോടു
പരയണം. അദ്ദേഹം മരകാത്തി.

ആന:—ചേട്ടത്തി സാൻ പരയുന്നതു് വിശ്രസിക്കുന്നം.
ജീവനോടുള്ള മനസ്യതടസ്സ കൂട്ടത്തിലണ്ണു് വിശ്രേ
ഷിച്ചു് ഇനിക്കു മോഹിക്കാൻ തോന്നിട്ടുള്ള ആ
മുഖത്തെ സാൻ ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല.

അര:—അസ്ത്രേ, നീ കൂട്ടുമാ പരഞ്ഞതാണു്. എദ്യാഗനെ
അല്ലെ നീ കാമിക്കുന്നതു്?

ആന:—ചേട്ടത്തി, നിങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹത്തക്കരിച്ചു
മോഹിക്കുള്ള പക്ഷം, സാൻ നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടി
ശ്രദ്ധാർഗ്ഗ ചെയ്യും അദ്ദേഹത്തെ സ്പാധിക്കപ്പെട്ടു
തന്താൻ ഉത്സാഹിക്കായും ചെയ്യാമെന്നു് ഇതാ സത്യം
ചെയ്യുന്നു.

അര:—അഹാ, എന്നാൽ നിന്നക്കു ധനംത്തിലും മോഹം,
ഗ്രാമഗ്രാമ വേണമെന്നാണു്, അല്ലെ?

ആന:—അദ്ദേഹത്തെ വിചാരിച്ചാണോ നിങ്ങൾ എന്നോ
ടിന്നുന്നെന്ന് അസൃയപ്പെടുന്നതു്. അതല്ല, നിങ്ങൾ
വെറുതെ കളിയാക്കക്കുണ്ടാണു്. ഇപ്പോൾ ഇനിക്കു .

നല്ലവള്ളു മനസ്സിച്ചായി. ഇതേവരെ നിങ്ങൾ എന്നോടു കളിയാക്കകയായിരുന്നു. ചേട്ടത്തീ ദയവും ചെയ്യും എൻ്റെ കൈ അഴിച്ചു വിടീൻ.

അര:—ഈ കളിയാണെങ്കിൽ ശ്രദ്ധം കാഞ്ഞുള്ളോ എല്ലാം കളി തന്നെ.

[അവരെ അടിക്കുന്ന.]

(പാബനാശംചുട്ടിയാർപ്പണവേദിക്കുന്ന)

പാവ:—ആ ഹാ, എന്നൊ പെണ്ണും, നീ ഈ മുത്തു പോയോ. ആനന്ദവല്ലീ, മാറി നിൽക്കും പാവപ്പെട്ട പെണ്ണും, അവൾ കരയുന്ന—നീ പോയി നിന്റെ തുന്ത്രപ്പണി നോക്കും. അവളുമായി എനില്ലും എൻ്റെപ്പേരും. എടീ പിശാചിന പിന്നവളേ, നിന്നു ലജ്ജയില്ലോ? നിന്നെന്ന ഒരിക്കലും ഉപദ്രവിക്കാതു അവരെ നീ എന്തിനും ഉപദ്രവിക്കുന്നു. അവർ എപ്പോൾ ഏകില്ലും, നിന്നോടു കുറത്തത്തിൽ ഒരു ക്ഷരം പറത്തിട്ടുണ്ടോ?

അര:—അവളുടെ മെഴുനം ആണല്ലോ ഇനിക്കു സഹിച്ചു മുടാത്തതല്ല. അതിന്റെ തുലി അവർക്കു കൊടുത്ത സ്ഥാരെ എംബു സമ്മതിക്കുയില്ല.

(ആനന്ദവല്ലിയുടെ പിന്നാലും കാട്ടുന്ന.)

പാവ:—ആ ഹാ, എൻ്റെ മുന്നിൽ വെച്ചും?—ആനന്ദവല്ലീ, അക്കത്തേക്കു പോ.

(ആനന്ദവല്ലി പോയി)

അര:—എങ്ങ്? അച്ചുവൻ സമ്മതിക്കയില്ല, അല്ലോ? ഇപ്പോൾ ശാണാല്ലോ ഇനിക്കു മനസ്സിലായതു്. അവർക്കും ചുറ്റുന്നുണ്ടും യാണു്. അവർക്കു ഭർത്താവിനെ ഉണ്ടാക്കാതിനാണു് ഉൽസാധം. എന്നെ അവളുടെ വിവാഹദിവസം മുട്ടുനവത്തു വിനാദത്തിനായി കുറങ്ങാട്ടും കളിപ്പിക്കാൻ ഇട്ടിരിക്കയുമാണു്. എന്നോടെനാം പരയണം, പ്രതികാരത്തിനും സമയം വരുത്തുവരെ എംബു കൂത്തിയിരിക്കുന്ന കയ്യാൻ പോക്കും യാണു്. (പോയി.)

പാവഃ—ഇംഗ്രേസ്, എന്നോളം വ്യസനം അനുഭവിക്കുന്ന മനസ്യത്തോടോ?—അല്ല ഇതാരാ വരുന്നതു്.

(നിച്ചവേഷയാതിയായ ഒലാക്സുന്റുനോട് തുടി ഗ്രാമങ്ങൾ പ്രവേശിക്കുന്നു. ഭാഗവതമാരു എദ്ദൂംഗനേയും കൊണ്ട് പാർത്ത സാമുദ്ധ്യം ഒരു വിജ്ഞായും പുന്നുകുന്നും വഹിച്ച പണ്ടക്കിയോട് തുടി തുടി (ആശക്കം..)

ഗ്രാമേ—പാവനാശയെച്ചുട്ടിയാർക്കു വന്നുനു.

പാവഃ—സുന്നേഹിതൻ ഗ്രാമേരുന്ന സ്വാഗതം. മഹാജനങ്ങളെ, നിങ്ങൾക്കു് എല്ലാവർക്കും നല്ലവല്ലും വരുട്ടു.

പാത്മഃ—വന്നനീയനായ അന്നേക്കം. തോൻ ഒരു കാൽം ചോദിക്കുന്നു. അന്നേക്കു് ഒരു പുത്രിയില്ലേ? അരം മല്ലിയെനു പേരായിട്ടു്, സൗംഘര്യത്തിനും സൗഖ്യി ല്യത്തിനും പ്രസിദ്ധിയായി.

പാവഃ—ഉംഗു്. ഇനിക്കു് അരംമല്ലിയെനു പേരായിട്ടു് ഒരു പുത്രിയുണ്ടു്.

ഗ്രാമേ—ഹൈ, നിങ്ങൾ ഇന്നുനു പരിഗ്രമിച്ചാലോ? സാവധാനത്തിൽ അതിനീന്ന് മുറിയും പറയുതോ?

പാത്മഃ—ഗ്രാമേരുച്ചുട്ടിയാരേ, നിങ്ങൾ എന്നു ഉപദേശിക്കുന്നതു്. തോൻ പാഠേത്താട്ടു—ആര്യാ, തോൻ വരണ്ണദേശത്തെ ഒരു കട്ടിയാനവന്നാണു്. തത്രഭവതിയുടെ സുന്നേഹ സ്വഭാവത്തെയും വാക്ക് സാമത്യത്തെയും സുന്നേഹ സ്വഭാവത്തെയും വിനയത്തെയും മററ നേക അതിശയിക്കുത്തക മുണ്ണങ്ങളെയും കുറിച്ചു കേട്ടിട്ടു് അന്നേ ഭവനത്തിലെത്തി അതുകുളെ എല്ലാം എൻ്നോ ദാശ്വികളുകുക്കാണു് തന്നെ അനുഭവിക്കാൻ ഉറച്ചുകൊണ്ട് പുറപ്പെട്ടതാണു്. ഇവിടു ഒരു വെച്ചു കാഴ്ചചായിട്ടു് തോൻ ഒരാളിനെക്കാണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ടു്, (എദ്ദൂംഗനു കാണിച്ചുകൊണ്ടു്) സംഗീതത്തിലും ഗണ്മിത്രാസൂത്രത്തിലും നല്ല പാശ്യിത്രയുള്ള വന്നാണു്. ഈ ശാസ്യങ്ങളിൽ തത്രഭവതി കേവലം അപരിചിതയില്ലെനു തോൻ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എക്കിലും അതുകുളെ ഇയാളുകുക്കാണ്ടു പുത്തിയാക്കിക്കാം. ഈയാളെ എന്നിൽ നിന്നു കൈക്കൊ

ഇളം. അല്പാത്തപക്ഷം ഇനിക്ക് വലിയ വ്യസനമാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് പേര് ലാസകൻ എന്നാണ് മന്യരദ്ദേശകാരനമാണ്.

പാവ:—ആര്യാ, അഞ്ചേങ്ങൾ സ്വാഗതം. നിങ്ങളെപ്പറ്റി ഇയാളെ ഞാൻ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ എൻ്റെ പുത്രിയായ അരാമല്ലിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇനികിറയും അറിയാം. അവളെ അഞ്ചേങ്ങൾ രസിക്കായില്ല. അതിനിനിക്കാര വ്യസനകാരനാവുമാണ്.

പാത്മ:—ശരീ, അഞ്ചേങ്ങൾ അവളെ കൊടുക്കാൻ മനസ്സില്ല. അല്പക്കിൽ എന്ന അതു ബോധിച്ചിട്ടില്ലായിരിക്കും.

പാവ:—അങ്ങനെ തെററിലുരിക്കുതു്. ഞാൻ പരമാത്മം പരക്കാണു്. ആര്യൻ എവിടുന്നാണു്? എന്നാണു് പേരു്?

പാത്മ:—പത്മസാരമി എന്നാണെൻ്റെ പേരു്. അമാലയരാജ്യം ആസകലം അറിയപ്പെട്ടിട്ടിള്ള അനന്തര ശ്രദ്ധാചൂട്ടിയാൽ പുത്രനമാണു്.

പാവ:—ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ നല്ലവല്ലും അറിയും. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി അഞ്ചേങ്ക് വീണ്ടും സ്വാഗതം.

ഗ്രാമേ:—ഹൈ ഹൈ പാത്മസാരമി ചുട്ടിയാരെ, നിങ്ങളുടെ കമ്പയാനു നിറുത്തിൻ. ഈ പാവപ്പെട്ട സങ്കടക്കാരായ തെങ്ങൾക്കുടി ഒന്ന് പരഞ്ഞാട്ട. നിങ്ങൾ കരെ കടന്നിട്ടതെന്നയാണു്.

പാത്മ:—അഞ്ചു മാസ്പു്, ആര്യ ഗ്രാമശാ. ഞാൻ ഇതാ പാത്രതു കഴിഞ്ഞതു.

ഗ്രാമേ:—പരഞ്ഞാന്താളുകേ വേണ്ടു. ഫലാ മരിച്ചു വരാതീയനാൽ മതി. ആര്യാ ഇതു വളരെ തുതജ്ഞതു പൂർവ്വകമായ ഒരു സമ്മാനമാണു്. അഞ്ചേങ്ങൾ എൻ്റെ പേരിലുള്ള അസാധാരണമായ ദയവിനെ കരിച്ചു ഇനിക്കുള്ള നന്ദിയെ സൂചിപ്പിക്കാനായി ഈ യുവാവായ പണ്യിതനെ ഞാൻ അഞ്ചേങ്ക് പ്രതിഫലിച്ച കൂടാതെ തത്തന്. (ഭോക്കുന്നരന്തരമുണ്ടാക്കുന്നു) ഈ ആർ വളരെക്കാലമായി

രാമനാമപുരത്ത് പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. മഹറ ആർക്കീ സംഗ്രഹിതം ഗണ്ണിതം ഈ ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഇല്ലളളപ്പോലെ ഈ ആർക്കീ പല ഉൽസ്ഥിപ്പിഭാഷ കളിൽ പാണിയിട്ടുണ്ട്. ഈയാള്ളടെ പേര് കാംബുകൻ എന്നാണ്. ഈയാള്ളടെ എന്നിൽനിന്നു കൈക്കൊള്ളുണ്ടെന്നുമെന്ന താൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

ചാവ്:—ഗ്രാമേശരം ചുട്ടിയാരെ, നിംബള്ളടെ ഈ ഒദാര്യ തരിനായി അനേകം വന്നും. കാംബുകൻ സപാഗ തം. (ആഞ്ചക്കാംബുക്) എ നൂൽ അല്ലയോ മാന്യ പുതശ്ച, നിംബൾ ഒരു പരദേശിയെപ്പോലെ നടക്കുന്ന എന്നാണ് ഇനിക്കു തോന്നുന്നതു് നിംബള്ളടെ ആചാരമന്ത്രിന്റെ കാരണാ അറിയാൻ ആപ്രഹിക്കുന്നതു് ആ നച്ചിതമാണോ ആവോ?

. രൂണഃ:—ആര്യാ ഇനിക്കു മാപ്പു, താണം. അനുച്ചിതമായ നടപടി എന്തും പോലാണുള്ളതു്. ഈ പട്ടണത്തിൽ ഒരു പരദേശിയാണെങ്കിലും അനേക മകൾ നൂനരിയും സൂക്തിയുമായ ആനന്ദവല്ലിയുടെ പാണി ഗ്രഹണത്തെ ആഗ്രഹിച്ചു കാര്യത്തിൽക്കുവരിൽ ഒരു തത്തനാണ് താൻ. അവളുടെ ജേപ്പാച്ചസഹോദരിയെ സംബന്ധിച്ചു് അങ്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള നിശ്ചയത്തെക്കരിച്ചു് താൻ അറിയാതെയിരിക്കുന്നില്ല. ഈ ഒരു സപാതത്രം മാത്രമേ താൻ അപേക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്നിന്നു മാതാപിതാക്കയാരെ അറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാൽ ശ്രേഷ്ഠം പേരുടുക്കുടി തത്രഭവതിയെ കാര്യത്തിൽക്കാൻ ഇനിക്കും അനവാദാ ഉണ്ടാകുണ്ടോ. അനേക പുത്രമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം വകയ്ക്കു എത്താണും അപ്പുറവ ശാസ്ത്രഗമ്പങ്ങൾ താൻ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളവയും ഈ ചെറിയ വിശയം താൻ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ആര്യൻ കൈക്കൊള്ളുന്ന പക്ഷം അതു് ഇവയ്ക്കു് ഒരു വലിയ വില എത്തിരിക്കുയും ചെയ്യും.

ചാവ്:—ലോകസംരംഗനാണല്ലേ അനേകപ്പുതു്? എവി ടുനാണു്?

‘ത്രാണഃ—പാരിപുരത്തു നിന്മാണം’. വിജ്ഞന്നേപരെ ചുട്ടിയ തുടക്ക മകൻ.

പാവഃ—പാരിപുരത്തിൽ വളരെ പ്രഖ്യാപനായ രോഗം ആണ്ടല്ലോ. എന്നാൻ അദ്ദേഹത്തെ നല്ലവല്ലിം അറിയും. അങ്ങേല്ലു സ്വാഹത്തം (എദ്യാംഗങ്ങാട്) ആ വിന്ന എടുത്തോളും. (ഭാക്തുന്നാഡോട്) ആ പുന്നുക്കമ്പള്ളം ഇപ്പോൾ തന്നെ നിംബർക്കും നിംബളിടുടങ്കിയിട്ടുണ്ട് ശിഷ്യത്തികളെ കാണാം. ആരവിടെ! (കൈ വാല്യക്കാരൻ പ്രഖ്യാജനം.)

എട്ടാം, ഈ മഹാശ്യഥാരെ എൻ്റെ പുത്രിമാരുടെ അട്ടക്കാലേക്കു കൊണ്ടുചെന്നും ഇവർ അവരുടെ അദ്ധ്യാപകയാഥാജനനം രണ്ടാളോടും പറ. ഇവരെ ക്രമമായി ആചാരിക്കാനാമെന്നും പറയുന്നു.

(എദ്യാംഗൻ, ഭാക്തുന്നാഡൻ, പണ്ടക്കു, ഇവംമാട്ടുടി വാല്യക്കാരൻ പായി.)

നൂതനക്കും ഈ ഉദ്യാനത്തിൽ കുറെ നടന്നതിന്റെ ശേഷം ഉല്ലഭ്യാനിരിക്കാം. എല്ലാവുംരും അദ്ദഹപൂർവ്വം ക്ഷണിച്ചിരിക്കുന്നു.

പാത്മഃ—ആരും, ഈനിക്കു വളരെ ബലപ്പാട്ടണ്ട്. എല്ലാ ദിവസവും കാര്യത്തു നിൽക്കാനായി വരാൻ ഇനിക്കു പ്രധാനമാണ്. അങ്കു് എൻ്റെ അദ്ദേഹത്തെ അഭിയുമല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാവരജംഗമ സ്വപ്തത്തിന്റെ എല്ലാം തുടി എന്നാൻ ഒരത്തനേ-അവകാശിയായിട്ടുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് എന്നിൽ അങ്ങേ മക്കൾക്കും അന്നരാഗം ഉണ്ടാകുന്ന പക്ഷം അവർക്കും എത്തു സ്ഥിയനും കൊടുക്കാൻ അങ്കു് തയാറുണ്ട് എന്നാതുടി അറിയിക്കുന്നും.

പാവഃ—എൻ്റെ കാലശേഷം എൻ്റെ വസ്തുക്കളും പക്തി; രോക്കം ഇത്തപതിനായിരും വരാധനം.

പാത്മഃ—ഈ സ്ഥിയന്തേതാട്ടുടി അവർ എൻ്റെ കാലശേഷം ജീവിച്ചിരിക്കും. എൻ്റെ സകല വസ്തുക്ക

ളിനേലും വൈദ്യവ്യത്തിൽ അവർക്കു പുർണ്ണം സപാതഗ്രഹങ്ങായിരിക്കുന്നതുമാണ്. അതുകൊഞ്ചു നാം തമ്മിൽ ഈ ഉദയ സമ്മതത്തെ അനുസരിച്ചു് ഒരു കരാറും ഇപ്പോൾ തന്നെ തീരണം.

പാവഃ—ആട്ടേ, ഇതിലോകക്കും മുൻപായി വേണ്ടതു് അവളുടെ സമ്മതം കിട്ടുകയാണെല്ലാ. അതു കഴി എന്നാൽ എല്ലാം കഴിഞ്ഞു.

പാത്മഃ—ഹൈയ്, അദ്ധ്യാ. അതോടു സാരവുമുള്ള കാര്യ മല്ല. എന്നാണെന്നു വച്ചാൽ അവർക്കു കിട്ടു തന്റെടുക്കുകിൽ അതു് എൻ്റെ എടുത്താൽ നേരു നിൽക്കായില്ല. കാളിക്കാത്തുനു രണ്ടു് അഥവാ കർത്തമ്മിൽ അട്ടത്തു മുടിയാൽ അതുകൾക്കു് ആഹാരമായിട്ടുള്ള വസ്തുവിനെ അശ്രേഷം ഇല്ലാതെയാ ക്കുകയെല്ലാ ചെയ്യുന്നതു്. ചെറിയ അഹാനി ചെറിയ കാറുകൊഞ്ചു വലുതായിത്തീരുന്ന എങ്കിലും കൊച്ചുകാരു് അഥവാ അശ്രേഷം കെടുത്തിക്കൊള്കയാണെല്ലാ. എന്നാൽ അവർക്കു് ഈ വിധത്തിൽ ഇരിക്കും. ഇങ്ങനെ അവർ ഇനിക്കു കീഴുവഴിന്നു് കുറും ചെയ്യും.

പാവഃ—ഇങ്ങനെയെല്ലാം സാധിച്ചാൽ കൊള്ളും. ഇനിക്കു സന്തോഷമേയുള്ളൂ. എങ്കിലും അഞ്ചു് അവളുടെ അന്നരാഗത്തെ അപേക്ഷിക്കാനായി പോകുന്ന പക്ഷം അസ്ത്രാഘ്യകിരമായ പലതും സഹിക്കാൻ തയാറായാ കൊഞ്ചു വേണം.

പാർത്ഥഃ—പബ്ലുത്തങ്ങൾ കാരിനു നേരു എന്നപോലെ എന്നാൽ തയാർ തന്നെ. ഇടവിടാതെ ഉത്തിക്കൊഞ്ചു തന്നാലും ഇളക്കകയില്ല.

(പൊട്ടിയ തലമോട്ടും എദ്യാഗൻ വീണ്ടും പ്രവേശിക്കുന്ന.)

പാവഃ—എന്നാ സ്ത്രേനുഹിതാ നിങ്ങൾ ഇതു വിളറിയിരിക്കുന്നതെന്നാണ്? എൻ്റെ മകൾ എന്നാ സംഗ്രഹം പഠിക്കുമോ?

പാവഃ—അവളെ ഇതിൽ എഴുപ്പും യുദ്ധം പഠിപ്പിക്കു മെന്നാണ് ഇനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

പാവഃ—എന്നാ അവർക്ക് വീണയിൽ പിടിത്തം വരുത്താൻ പ്രയാസമാണോ?

ഐദ്യഃ—ഒന്നമില്ല. വീണ അവർ എൻ്റെ തലയിൽ പിടിപ്പിച്ചു. താൻ, അവർ സ്വരംഭരം തെററിച്ചു എന്ന മാത്രം പറഞ്ഞും കൊണ്ട് വിരലുകൾ നല്ല വല്ലു, പിടിപ്പിക്കാനായി കുനിഞ്ഞു. അപ്പും അവർ അറുകുല അലറുന്നതു പോലെ “ഈ നാണോ സ്വരം? ശാന്ത പത്രിച്ചുകൊണ്ട്?” എന്നം പറഞ്ഞു് എൻ്റെ തച്ഛുംഞ്ചാടി. താൻ ആയു രൂംകൊണ്ട് അപ്പുനേരതേക്ക് അനന്തരാത അഫിട നിന്നു പോയി. അനന്തരം അവർ പഠിച്ച വച്ചിൽ നാളു പോലെ പറഞ്ഞ പത്രിച്ചപത്രു് അസഭ്യ വാക്കെളിഞ്ഞ ഒന്നാക്കിലും ഇനിക്കു് ഇവിടെ പായാൻ പാടില്ല.

പാത്മഃ—അരുകൊള്ളാം. അന്തേന പേണം പെണ്ണക്കട്ട കളായാൽ. ഗ്രതവിനാണ ഇനിക്കവെള്ളടെ മേൽ ഇന്തേ വരെ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ പതിമുട്ടു് അനരാഗം ഇപ്പും തോനുനാണ്ട്. അയ്യ അവളുമായി ഒരു സ്ഥാപത്രിനു് ഇനിക്കാറു കൊതിയായിരിക്കുന്നു.

പാവഃ—അന്തേനയുണ്ടായോ? എന്നാൽ എൻ്റെക്കുട്ടിക്കുട്ടി പോതു. എന്നാൽ അപകടത്തിനീട്ടിയാകാതെ സൂക്ഷിക്കാം. എൻ്റെ ഇളയമകളെ പഠിപ്പിച്ചു തുടങ്ങുന്നും. അവർ നല്ലവല്ലും പാകിക്കും. നീ ഒരു യുണ്ട്. പാത്മസാരമിരുച്ചിയാരെ, നീഞ്ഞർക്കുട്ടിക്കുട്ടി പ്രോത്സാഹനാ? അതയോ എൻ്റെ മകൾ മല്ലിയും താൻ ഇന്ത്യാട്ട് അയയ്യുണ്ടാ?

പാത്മഃ—ദയവുണ്ടായി ഇന്ത്യാട്ട് തന്നെ അയയ്യുണ്നും. താൻ അവർക്കായി ഇവിടെ കാത്തനിൽക്കാം.

(പാവനാശയൻ ഗ്രാമശൻ ഗ്രാണകൻ ഐദ്യാംഗൻ ഇവർ പോയി.)

അവർ വന്നാൽ എൻ്റെ അനരാഗത്തെ കുറാക്കുന്നതിൽനിന്നും താൻ അവരെ കാണിക്കുന്നാണ്. അവർ കുറെ അധികേഷപിക്കമായിരിക്കും. അതിനും

നൊണ്ട്? അതു കോകിലപനാദംപോലെ എൻ്റെ മനസ്സിനെ ഹരിക്കുന്ന എന്ന തൊൻ പായും. അവർ കുറെ ദേശ്യം ഭാവിക്കുന്നു, എന്നാലെതാൻ. അവളുടെ മുഖം തുടി തേരുബയത്തിക്കൽ വിടങ്ങ അംഭോജത്തുനിന്ന് സമമായിരിക്കുന്ന എന്ന തൊൻ പറയും. അല്ലെങ്കിൽ അവർ ഒന്നാം മിണ്ടാതെ മെഴുനമായിരിക്കയാണ്. അപ്പോൾ തൊൻ അവളുടെ വാചാലതയെ പ്രശ്നാസിച്ചുതുടങ്ങും. അവർ എന്നോടു സംസാരിക്കാൻ പറഞ്ഞാൽ അവളുടെ അട്ടക്കൽ കുറയും അടുവുള്ളും താമസിക്കാൻ ആളുതാഴിച്ചുതുടങ്ങിയാലും തൊൻ, അവർക്കു വന്നനും പറയും. പിവാഹത്തിനാം അവർക്കു മനസ്സിലെപ്പുന്ന പരിജീവനപക്ഷം മുള്ളുത്താം നിശ്ചയിക്കാൻ ജേയാത്തരെ വരത്തേണ്ടതു് എപ്പോഴാണെന്നു തൊൻ ചോദിക്കു—അല്ല, അവളുപ്പേ ഈ വരന്തു്? ഇപ്പോഴാണു പാതമ്പാരമിക്കു വല്ല സാമത്യവും ഉണ്ടു് കുറിക്കാണിക്കേണ്ടതു്.

(അരശമല്ലി പ്രശ്നിക്കുന്ന)

ഭവതുദേം മല്ലീ! ഭവതിയുടെ പേരിതാണെന്നു തൊൻ കേട്ടിരിക്കുന്നു.

അത്—നിങ്ങൾ കേട്ടതു കേൾവി ആയിരിക്കും. എന്നു കരിച്ചു പറയുന്ന ആളുകൾ എൻ്റെ അരശമല്ലിയെ നാണു് വിളിക്കാറു്.

പാതമ്—സത്യമായിട്ട് ഭവതി അസത്യമാണു പറയുന്നതു്. ആളുകൾ ഭവതിയെ വെറും മല്ലിയെന്ന തന്നെയാണു വിളിക്കുന്നതു്. കൊത്തമല്ലിയെന്നോ കണ്ണാമണിമല്ലിയെന്നോ ചില സമയം, ശക്രമല്ലിയെന്നോ ശക്രമല്ലിയെന്നോ ശാപഗ്രന്ഥയായ മല്ലിയെന്നോ ഒക്കവിളിക്കും. എന്നാൽ മല്ലീ, മനോഹരവല്ലി, മംജൂളവല്ലി, മാലോകതടയെല്ലാം മനസ്സിളുക്കുന്ന മല്ലി എന്നാണെന്നെന്നു മല്ലിയെ തൊൻ വിളിക്കുന്നതു്.

മല്ലിനിനിംബന്ധം നല്ല ശീലമഫകേരിട്ടെന്നാരുകാലമെന്നല്ലി നല്ല നടപ്പുമെന്നിതുകളിൽ ചൊല്ലിനു ചൊല്ലാവത്തോ

വലിച്ചിഴച്ചിവിടെ നിൻ മുൻപാക്ക
മാപാഹിനി—

യല്ലാതാഗ്രയമീല്ലിതെനകലനിന്നല്ലവത്തിച്ചില്ല?
അര:—നിങ്ങളെ ഇന്ത്യാട്ട് വലിച്ചുകൊണ്ട് പന്ത്രം അരാ
ഞന്നാവച്ചാൽ ഉടനേതനെ അന്ത്യാട്ടാ കൊണ്ട്
പോകാൻ പറയണം. ഇള്ള് ഇവിടെ ചിലവാക്കന
പരക്കാല്ല.

പാത്മ:—ഞാൻ അതു കെട്ടച്ചാക്കാണോ?

അര:—അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ഇന്ത്യാന കെട്ടിയേല്ലിക്കാൻ
നടക്കമോ?

പാത്മ:—അതു നല്ലവല്ലോ പറരി.

അര:—ഇവിടെ ഒന്നാം പററുകയില്ല.

പാത്മ:—അരഗമല്ലീ ഇനിക്കു പറരിശുന്നാണ് ഞാൻ
ചാഠത്താൽ.

അര:—അരഗമല്ലീ ആണ്‌പിറന്നവർക്കല്ലാതെ പററുന്ന
വള്ളല്ല.

പാത്മ:—ആണ് പിറന്നവക്കുപററുന്ന പെണ്ണപിറന്ന
വരെ തെരക്കിയാണ് ഞാൻ പുരപ്പേട്ടിരു.

അര:—ചൂഡപ്പേട്ട ദിക്കിൽതനെ അക്കപ്പേട്ടകയേയുള്ള

പാത്മ:—അല്ലാതെ എന്നും അക്കപ്പേട്ടനവനല്ല പാർത്ത
സാരാധി.

അര:—അക്കപ്പേട്ടാൽ പന്നി ചൊരിയ്യാണ്.

പാത്മ:—എന്നതനെ വെച്ചുള്ളക്കയാണ് ഇന്നി നല്ലത്.

അര:—അംഗങ്ങൾനെ വെച്ചുള്ള. എന്നാൽ പിന്ന
കാണാം.

പാത്മ:—അയ്യോ, എന്ന അക്കപ്പേട്ടതിയിൽക്കേരുച്ചാ?
ഞാനൊരാ കൊള്ളളാവുന്നവനാണ്.

അര:—എന്നാൽ എത്ര കൊള്ളാൻ കഴിയുമെന്ന
നോക്കേടു. (അവരു അംഗങ്ങൾ)

പാത്മ:—ഈന്നി എന്ന അടിച്ചുാൽ ഞാൻ കൊള്ളളകയില്ല.

അര:—എന്നാൽ നീങ്ങൾ കൊള്ളളാവുന്നവനല്ലല്ലോ.

പാത്മ:—മല്ലീ, ഞാനൊരാ കൊള്ളിക്കാവുന്നവനാണ്.
മല്ലിക്കെല്ല കണ്ണാൽ ഒന്നു മല്ലകെട്ടാതെ പോകാൻ

നാണോ? അതു കോകിലപനാദംപോലെ എൻ്റെ മനസ്സിനെ ഹരിക്കുന്ന എന്ന താൻ പായും. അവർ കുറെ ദേശ്യം ഭാവിക്കുന്നു, എന്നാലേന്നാണോ. അവളുടെ മുഖം അതി തേരുദയത്തിന്റെ വിടതന അംഭോജത്തിനു സമമായിരി കുന്ന് എന്ന താൻ പറയും. അല്ലെങ്കിൽ അവർ ഒന്നാം മിണ്ടാതെ മെഴുനമായിരിക്കയാണോ. അപ്പോൾ താൻ അവളുടെ വാചാലതയെ പ്രശ്നാസിച്ചുതുടങ്ങും. അവർ എന്നോടു സംസാരിക്കാൻ പറഞ്ഞാൽ അവളുടെ അടുക്കൻ കുറ ആളുവട്ടം താമസിക്കാൻ ആളഞ്ഞാഹിച്ചുതുടങ്ങേം. താൻ, അവർക്കു വന്നും പറയും. പിബാഹത്തിനു അവർക്കു മനസ്സിലെപ്പുന്ന പറയുന്നപക്ഷം മുള്ളുത്തം നിശ്ചയിക്കാൻ ജേയാത്മര വത്തേണ്ടതു് എപ്പോഴാണെന്നു താൻ ചോദിക്കു—അല്ല, അവളുണ്ടു് ഈ വത്തന്തു്? ഇപ്പോഴാണ പാതമ്പാരമിക്കു വല്ല സാമത്യവും ഉണ്ടു് കുറി കാണിക്കേണ്ടതു്.

(അരശമല്ലാ പ്രശ്നക്കുന്ന)

ഭവതുഡേം മല്ലീ! ഭവതിയുടെ പേരിൽഞ്ഞു താൻ കേട്ടിരിക്കുന്നു.

അര:—നിങ്ങൾ കേട്ടതു കേൾവി ആയിരിക്കും. എന്ന കരിച്ചു പറയുന്ന ആളുകൾ എന്ന അരശമല്ലിയെ നാണോ വിളിക്കാറു്.

പാതമ്:—സത്യമായിട്ടു ഭവതി അസത്യമാണു പറയുന്നതു്. ആളുകൾ ഭവതിയെ വെറും മല്ലിയെന്ന തന്നെയാണു വിളിക്കുന്നതു്. കൊത്തമല്ലിയെന്നോ കണ്ണാമണിമല്ലിയെന്നോ ചില സമയം ശക്രമല്ലിയെന്നോ ശക്രമല്ലിയെന്നോ ശാപഗ്രന്ഥയായ മല്ലിയെന്നോ ഒക്കെവിളിക്കും. എന്നാൽ മല്ലീ, മനോഹര വല്ലീ, മംജൂളവല്ലീ, മാലോക്കത്തെയെല്ലാം മനസ്സിളുക്കുന്ന മല്ലീ എന്നാണെൻ്റെ മല്ലിയെ താൻ വിളിക്കുന്നതു്.

മല്ലീനിനിനാടെ നല്ല ശീലമഴക്കേറിട്ടെന്നാരിക്കാലമെന്നല്ലീ നല്ല നടപ്പുമെന്നിതുകളിൽ ചൊല്ലിനു

ചൊല്ലാവത്തോ

വലിച്ചിഴച്ചിവിടെ നിൻ മുൻപാക്ക
മാംപാഹിനി—

യല്ലാതാനുയമില്ലിതെനകലവനിന്നല്ലവരത്തിച്ചില്ല?
അര:—നിങ്ങളെ ഇന്ത്യാട്ട് വലിച്ചുകൊണ്ട് പന്ത്ര് ആരാ
ഞന്നാവച്ചാൽ ഉടനേതനെ അന്ത്യാട്ടാ കൊണ്ട്
പോകാൻ പറയണാ. ഇള്ള് ഇവിടെ ചിലവാക്കനു
ചരകാലി.

പാത്മ:—ഞാൻ അന്തു കെട്ടച്ചർക്കാണോ?

അര:—അല്ലെങ്കിൽ പരിനെ ഇന്ത്യനു കെട്ടിയേല്ലിക്കാൻ
നടക്കമോ?

പാത്മ:—അതു നല്ലവള്ളും പറി.

അര:—ഇവിടെ ഒന്നും പറുക്കയില്ല.

പാത്മ:—അരഗമല്ലീ ഇനിക്കു പററിഞ്ഞാണ് ഞാൻ
ചാശാത്ത്.

അര:—അരഗമല്ലീ ആണ്‌പിരിന്നവർക്കല്ലാതെ പററുന്ന
വള്ളി.

പാത്മ:—ആണ് പിരിന്നവർക്കുപററുന്ന പെണ്ണപിരിന്ന
വള്ളു തെക്കകിയാണ് ഞാൻ പുറപ്പെട്ടിട്ടു്.

അര:—ചുണ്ടു ദിക്കിൾതനെ അകപ്പെട്ടുകയേയുണ്ട്

പാത്മ:—അല്ലാതെ എന്തും അകപ്പെട്ടനവന്നല്ല പാർത്ത
സാരമി.

അര:—അകപ്പെട്ടാൽ പന്നി ചൊരജ്ജാണു്.

പാത്മ:—എന്നതനെ വൈച്ചുള്ളകയാണു് ഇനി നല്ലതു്.

അര:—അംദരെന്തെനു വൈച്ചുള്ള. എന്നാൽ പിന്ന
കാണാം.

പാത്മ:—അയ്യു, എന്നെ അകപ്പെട്ടത്തിയിട്ടേ ചും?
ഞാനൊരു കൊള്ളാവുന്നവനാണു്.

അര:—എന്നാൽ എത്ര കൊള്ളാൻ കഴിയുമെന്ന
നോക്കേട്ട. (അവഛന അടിക്കന്ന.)

പാത്മ:—ഇനി എന്ന അടിച്ചാണ് ഞാൻ കൊള്ളാവുന്നവന്നല്ലി.

അര:—എന്നാൽ നീങ്ങൾ കൊള്ളാവുന്നവന്നല്ലോ.

പാത്മ:—മല്ലി, ഞാനൊരു കൊള്ളിക്കാവുന്നവനാണു്.
മല്ലികളെ കണ്ണാൽ ഒന്നു മല്ലുകെട്ടാതെ പോകാൻ

പാടില്ല.

അരാ:—മല്ലുകെട്ടിയാൽ തല്ലുകിട്ടിമെന്ന പടിച്ചിട്ടില്ലോ?

പാത്മഃ:—എൻറെ മല്ലുയുടെ ഒരു തല്ലുകൊള്ളാൻ ഞാൻ എത്ര നാളായി കൊതിക്കുന്നു! മല്ലി ഒരു നാളും പോകുന്നതു്.

അരാ:—വേണു. ഞാൻ നിന്നാൽ നിങ്ങളെ ഉപദേശിക്കും. പോയ്യോടു.

പാർത്ഥം—ഈല്ലില്ല. അശേഷമില്ല. ഞാൻ ഭവതിയെ വളരെ സുഖില്ലയായിട്ടാണ കാണുന്നതു്. ഭവതി ഒരു ദുർബധാണ്യം, ദുരട്യാണ്യം, മുട്ടായ്പൂക്കണ്ണ് എന്നാക്കു ഞാൻ കേട്ടിരുന്നു. കേൾവിക്കളെല്ലാം കേവലം വെടക്കളാണു് ഇനിക്കിപ്പും ഒന്ന് സുലിഡായി. ഭവതി നല്ല സന്തോഷവും നേരംപോക്കാ മഞ്ഞാദയമുള്ളവളാണു്. വാക്കു സാവധാനമാണു കുല്പം പുന്നതനിനേക്കാർമ്മ മധ്യരമാണു്. ഭവതിയുടെ മുഖത്തു മഴിച്ചില്ലോ ഇന്റർഷ്യൂയോ അശേഷം പ്രകാശിക്കാൻ ചാടില്ല. കോപിച്ച പെണ്ണുണ്ടെങ്കിലും പ്രാണിക്കൂട്ടിക്കെടിക്കുന്നും ഭവതി ചെയ്യാറില്ല. വത്തമാനത്തിൽ എതിരെ പറയുക ഭവതിക്ക് അശേഷം പതിവില്ല. അന്നരക്കതനാരാധിക്കുള്ള ആളുകൾ അത്യു അത്യുന്നതം അടക്കാത്താട്ടം ആദരവോട്ടം വാഞ്ചല്യത്തേട്ടും സർക്കരിക്കയാണു് ഭവതിയുടെ പതിവു്. മല്ലി മല്ലുകെട്ടുന്നവളാണുന്നതെന്നു ആളുകൾക്കു പറയുന്നതെന്നതായിരിക്കും? അവർ ആക്കു കൂടാടുന്ന അധികപ്രസംഗികളായിട്ടാണു് സംശയമില്ല. അംതു്! മല്ലി എത്രയോ മനോഹരിണി ആയിരിക്കുന്നു. ഭവതിയുടെ നടപ്പ് ഇനിക്കൊന്നു കണ്ടാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു.

അരാ:—ചരീ! പോകാ ആഭാസാ. നീ ആദ്യേയാണിതു കബി: തു പടിപ്പിക്കുന്നതു്.

പാത്മഃ:—അരാരുമല്ലി ഈ മുറിയിൽ നിന്നാരെ എന്തോരും ശ്രദ്ധയായിരിക്കുന്നു! ഒരിക്കലും ഇവിടെനിന്നു പോകുന്നതു്.

അരം:—നീങ്ങൾ ഇം ശക്കർവാക്കാക്ക എവിടെനിന്ന്
പാഠ്യു?

പാത്മ:—എൻറെ വായ്യല്ലാം ശക്കർധാണ്ട്.

അരം:—എന്നാൽ കുറെ തേനോളുടെ പുളിയിട്ടോളും.

പാർത്ഥ:—അതിനെന്നീരെ മല്ലിയുടെ മാർദ്ദവമോയി
ചുണ്ടിനേക്കാൻ അർഹതയുള്ള ഒരു തേനോളും തും
ഞാൻ ഇത്തവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട്, നേരം
പോക്കാക്ക ഇരിക്കുന്നു, ഞാൻ വെള്ളിപ്പൊങ്കരിയാം. ഭവതിയുടെ അച്ചുന്ന് ഭവതി
എൻറെ ഭാര്യയായിരിക്കാൻ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു.
സൗഖ്യനും തിരിച്ചയാക്കി. ഇന്തി ഭവതി സമ്മതി
ചൂലും ശരി, വിസമ്മതിചൂലും ശരി, ഞാൻ ഭവ
തിയെ കല്പ്യാണം കഴിക്കാതെ സമ്മതിക്കയില്ല,
എന്നാൽ മല്ലി, ഞാൻ ഭവതിക്കായിട്ടുള്ള ഉണ്ണാ
യവനാണ്. അതുകൊണ്ട് ഭവതിക്കു ഞാനല്ലാതെ
ഒരുത്തരും ഭന്താവാക്കവാൻ പാടില്ല. ഈ ഭവതി
യുടെ അച്ചുന്ന് വരുന്നു. വിസമ്മതം ഒന്നാം പറയ
തതും. ഞാൻ അരശമല്ലിയെ വിവാഹം കഴി
ക്കാതെ ചിന്മാരുകയില്ല.

(ചാവനാശകൻ, ഗ്രാമജനൻ, ത്രാണകൻ തു പർ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

പാവ:—എന്താ പാർത്ഥസാരഥിചുടിയാരെ, എൻറെ
മകളുമായിട്ടുള്ള എർപ്പാടിൽ എങ്ങനെയിരിക്കുന്നോ?

പാത്മ:—അതു ചോദിക്കാനണ്ടോ? വളരെ വളരെ തുഷ്ടി
കരമായിത്തുള്ള ഇരിക്കുന്നു.

ചാവ:—എന്താ മകളെ, അരശമല്ലീ?

അരം:—എന്നും മകളെന്ന വിളിക്കണം. ഇതു നല്ല
അച്ചുനണ്ടോ? മകളെക്കുടാൻ വരുത്തിയിരിക്കുന്നതു
രണ്ടപ്പിച്ചുനെയല്ലോ? ആണയിട്ട് തന്നെ ആരേയോ
പററിക്കാമെന്ന വിചാരിക്കുന്ന ഒരുപ്പാളി.

പാർത്ഥ:—അച്ചും പരമാർത്ഥം ഇങ്ങനെയാണ്. അവി
ടുനാം ശ്രേഷ്ഠപ്പേരെല്ലാവരും തത്ര ഭവതിയേക്കരിച്ചു
പറത്തെത്തല്ലാം തുലമേ കളവാണ്. അവർക്കു

കരു ഉള്ളിലമുണ്ടുകിൽ അതു ചില ഉദ്ദേശ്യങ്ങളാക്ക്
കൂടിയ ഉപാധമാണ്. അവർക്ക് അധിക പ്രസംഗം
അശോഷ്മില്ല. സകല കാർണ്ണങ്ങളിലും വളരെ സൗമ്യ.
മാണ്. കൂടും ഭൂമിയെക്കാൾ എത്രമാറ്റം അധികമാണ്
ഒള്ളതെന്നും ഇനിക്കു പറയാൻ പാടില്ല. പാതിപ്രത്യു-
ത്തിന ദമയന്തിയെ വെറുതെ പറകയാണ്. ചുത-
ക്കിപ്പാതൊൻ-തൊണ്ടൾ തമിൽ കരാറുചയ്യുക-
ഴിത്തു, ജേയാൽസഹാച്ചും മറ്റും ചോദിക്കാതെ
പത്താംത്യതി വ്യാഴാളും പകലേ മുള്ളുത്തവും നിശ്ചയ-
യിച്ചു.

അരം:—അതു നിങ്ങളെ കഴുവേറാൻ കണ്ണിാക്കുന്ന മുള്ളു.
തന്മാണം.

ഗ്രാമേ:—അല്ല, ഇതെന്നു പാർത്ഥസാരഥി ചുട്ടിയാരേ,
നിങ്ങളെ കഴുവേറാണെന്നെല്ലു അരശമല്ലി പാശു
നന്നു?

ആണഃ:—ഖുണ്ടെന്നെന്നും നിങ്ങളുടെ ഏർപ്പാട് ഫലി
ചെയ്യും? ഒരു തരക്കടില്ല.

പാത്മ:—ആര്യജാരെ, സപമധമായിരിക്കണം. എന്നാൻ
തന്ത്ര വേതായേ എൻ്റെ സപന്തം വക്കുംബാധിച്ചാണ
തെരരെഞ്ഞെത്തുത്തിരിക്കുന്നതു. നേങ്ങൾക്കു രണ്ടാർക്കും
അതു സന്നോധ്യമാണെങ്കിൽ പിന്നെ നിങ്ങൾക്കുന്നു
കാർണ്ണം? എന്നും രണ്ടാള്ളം തന്നീച്ചു് അതെങ്കാണ
കരാറു ചെയ്യുകഴിത്തു. ആർക്കുട്ടം കണ്ണാൻ ഇപ്പോൾ
അവർക്കു ഉള്ളിലാ അടക്കാൻ പാടില്ല. തന്ത്രവൈ-
തിക്കു് എന്നാൽ എത്രമാത്രം അനന്തരാഗ്രൂപ്പുക്കുന്ന പര-
ഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ വിശ്രദിക്കായില്ല. അങ്കു എത്ര
മനസ്സുലിവുള്ള മല്ലി! അവർ എൻ്റെ കഴുത്തിൽ
ഇങ്ങിക്കിടന്നു് ഉമ്മുക്കു മീതെ ഉമ്മ തന്നാംകൊണ്ടു്
ആണപ്പറയ്ക്കു് ആണയിട്ടു് അവളുടെ കണ്ണിൻറെ
തെ ഇമ്പ്രൂക്കാണ്ടെന്നെന്നു അവർ എൻ്റെ മന-
സ്സിനെ അശോഷ്മം കവന്നുകളുത്തു. അങ്കു നിങ്ങൾ
കാണാൻ കിടക്കുന്നു? സുകളും പുതഞ്ചന്നാതും തന്നീ

ചുഡയിൽനാൽ എത്ര ഇണകമാണ്? മല്ലീ, സന്തോഷമായിരിക്കും. ഞാൻ കല്പാണത്തിന് ഭവതിക്കു: കോപ്പുകൾവാങ്ങാൻ വാനേശപട്ടണത്തിലേണ്ണു പോകയാണ്. അപ്പുൻ കല്പാണത്തിനെല്ലാം വട്ടം കൂട്ടിക്കാളും. എൻ്റെ അരശമല്ലീക്കു അലക്കാരം ഒരു കിറഞ്ഞുള്ളട.

ഗ്രാമേ:—തുണം—അങ്ങനെതനന ഭവിഷ്യത്തു എന്ന് ഞാൻബും അനഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

പാത്മ:—അപ്പു, പ്രിയരുമു, ആരുന്നാരെ, എല്ലാവരോടും ധാരുപരബ്രഹ്മിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇതുവഴി തന്നെ വാനേശപരത്തിലേണ്ണു ധാരുയാണ്. മൂല്യർത്ഥ ദിവസം അട്ടത്തുഹോയി. ആഭരണങ്ങൾ വളരെ വളരെ വാങ്ങേണ്ടതുണ്ട്.

(പാർശ്വഭാഷാം അംഗമല്ലിയും ഫണ്ടുവഴിയായി പോയി.)

ഗ്രാമേ:—ഇതു പെട്ടെന്നു് എങ്ങനൊം വിവാഹം തീർച്ചയാക്കി കേട്ടിട്ടേണ്ടോ?

പാവ:—അങ്ങനെതനന ആരുന്നാരെ, ഞാൻ ഇപ്പോൾ കണക്കു കൂട്ടാതെ കച്ചവടം ചെയ്യുന്ന വ്യാപാരിക്കു സമമാണ്.

തുണം:—ഇപ്പോൾ കുറവി അയയ്യുന്ന ഇം ചരക്കു ഇവിടെ കിടന്നാൽ ഉപദ്രവമേഘം. ലാഭം വരുന്ന കുറി വരുടു, അല്ലെങ്കിൽ സദ്ഗുത്തിൽ നശിക്കുന്നു.

ഗ്രാമേ:—എന്നാൽ ആദ്യം. ഇനി നിങ്ങളുടെ ഇളയ മകളെ കുറിച്ചു പറയണം. ഞാൻ വളരെക്കാലമായി നേരക്കായിരുന്ന ദിവസം ഇതാണെല്ലാ. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അയൽവക്കുക്കാരനും ആദ്യത്തേ അപേക്ഷക്കാരനുമാണ്.

തുണം:—ഈനാം വാക്കുകൊണ്ട് വർദ്ധിക്കാതക്കരിലും മനസ്സുകൊണ്ട് ഉശരിക്കാവുന്നതിലും, അധികം ആനന്ദവല്ലിയിൽ അന്നാഹത്തോട് കൂടിയവനാണ്.

ഗ്രാമേ:—കൂട്ടി, നിന്നുക്കു എന്നോളം ദശമായി കാമിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

തുണം:—കീഴെവന്നാതുടെ അനരാഗം തന്മൂലപിടിച്ചു.

മരച്ചുപോകിം.

‘റുമേഃ—എൻറ നിന്റെ അന്തരാഗം ചുട്ടകൊണ്ട് പൊട്ടിത്തറിക്കാം. അവിവേകി, മാറി നിൽക്കും.’

‘റുണഃ—പക്ഷേ യൗവനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവർ മാത്രമേ മുകളിട്ടെ ക്ലീഡിൽ പാറു.

‘പാവഃ—മതിയാക്കിം ആരുന്നാരോ ഇം വഴക്കിന നൊന്നാത രാജി പറയാം. വാക്കേകാണ്ഡാനു മാക തില്ലപ്പും. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളിൽ ആത്തട കൈ വശമാണു് എൻറ മകൾക്കു് അനുഭവിക്കാൻ അധികം സ്വപ്ത്തുള്ളതു് എക്കിൽ ആ ആളിലായി രിക്കം എൻറ മകൾ ആനുമല്ലീക്കു് അന്തരാഗം. ഗ്രാമശ്രദ്ധുളിശാരേ, പായു, നിങ്ങൾക്കുള്ള സാവധി കരാർ ചെയ്യാൻ കഴിയും?’

‘റുമേഃ—ഒന്നാമത്തെന അന്നേയ്ക്കും അറിവുള്ള പ്രകാരം കോട്ടേജുകളുള്ള എൻറ വീട് വിശ്രഷ്ടമായി അല്ല കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും വേണ്ട വിഭവങ്ങളാട്ട തുടിയള്ളമാണു് നാട്ടുപൂത്തു് ആയിരുപ്പറ നെല്ലു വിതം ആണ്ടിൽ മുതലെച്ചപ്പുള്ള അഭവു കളങ്ങളുള്ളതു് തുടിയാതെ പുരയിടങ്ങളിൽ എല്ലാം തുടി മാസം രണ്ടായിരാ നാളിക്കേരാ വിതം വീഴുകയും ചെയ്യും. ഇനിക്കു പ്രായം അസാരം കടന്നാണു്. നൊൻ നാളി തെന്നെ ഉത്തണ്ടവീണു ചാക്കന്നപക്ഷം ഇതെല്ലാം അവളുടെതായിരിക്കും. നൊൻ ജീവിക്കുന്ന കാല തേതാളം അവൾ എൻറ അല്ലാതെ മറ്റാതെന്നും ആയിരിക്കാൻ നൊൻ അനവദിക്കയുമില്ല.

‘റുണഃ—അത് “മറ്റാതെന്നും” എന്ന പറയാൻ എന്തു മാത്രം അംഗത്വം നേണ്ടിനാണിത്തെല്ലു. ആഞ്ചു, നൊൻ പറയുന്നതുടി കേൾക്കണം. നൊൻ എൻറ അല്ലെൻറ എക്കപ്പറ്റാം അവകാശിയുമാണു്. അന്നേമകളെ എനിക്കു ഭാര്യയായി തന്നെപക്ഷം തന്റെ വേതിക്കുന്നതോന്ന് ഗ്രാമശ്രദ്ധുളിശാക്കു് ഇവിടെ യുണ്ടായ പാണത്തിൽ പതിനുട്ടു ഭംഗിയുള്ള നാലും അന്നേവാ മുഹമ്മദായും പാശിപ്പുരത്തിനകത്തു

തന്നെ കൊച്ചക്കന്നതാണ്. ഈ ത്രികാത്ര വസ്തുക്കൾ ഇൽക്കിനു കൊല്പുത്തിൽ പതിനായിരം വരാഹൻ പീതം സ്ഥിരമായ മുതലെടപ്പെടുണ്ട്. ഗ്രാമങ്ങളുടെ കിയാർ എന്നാണീതിനു പറയുന്നതു്?

‘ഗ്രാമേ—വസ്തുക്കളൈൽ നീനു കൊല്പുത്തിൽ പതിനായിരം വരാഹൻ! എൻ്റെവസ്തുക്കളൈൽനിന്നും ഇതു പുറമേ എനിക്ക് രണ്ട് ദിവസത്തിനുകും അനേകം വിലപിടിച്ച ചരക്കക്കോട്ടുടി ഈ തുറമുഖത്തു് അടുക്കാനുള്ള ഒരു കപ്പലുണ്ട്. അതും കൊച്ചേരുക്കാം. ഈതിനെന്നു ലോകസ്വന്നരൻ പറയുന്നതു്?’

‘ആണു്— ഗ്രാമങ്ങളുടെ ഏൻ്റെ അദ്ധ്യന്നു് അനേകം പത്രത്തൊരികൾ ത്രികാത്ര മുന്നു വലിയ കപ്പലുകൾ ഉള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണു്. അതെല്ലാം ത്രികാത്ര എൻ്റെ കൊച്ചക്കാമെന്നു് എൻ്റെ നീ നിങ്ങൾ എൻ്റെല്ലാം കൊച്ചക്കാമെന്നുപറയുന്നവോ അതിന്റെ ഒക്കയും ഇരുച്ചിയും എൻ്റെ കൊച്ചക്കാമെന്നാണു് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

‘ഗ്രാമേ—ഞാൻ എനിക്കുള്ള തെല്ലാം പഠനത്തുകഴിഞ്ഞു. എനിക്കുള്ളതിൽ അധികം അവർക്കു കൊച്ചക്കാൻ ഞാൻ ശക്തനല്ല. നിങ്ങൾക്കു് ഈജൂഡിനുകളിൽ ഞാനം എനിക്കുള്ള സകലവും അവർക്കായി രിക്കം.

‘ആണു്—എന്നാൽ ആരും, അങ്ങേ നിശ്ചയപ്രകാരം ഇപ്പോൾ യുവതി എൻ്റും സപന്തമായിത്തിന്നിരിക്കുന്നവല്ലോ.

‘പാവു—ഞാൻ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ അദ്ധ്യന്നു് ഇപ്പറമ്പത്തെല്ലാം അവർക്കായി എഴുതിക്കൊച്ചുക്കാഞ്ചി. എന്നാൽ അവർ നിങ്ങളുടെ വകയായിരിക്കും. അല്ലാത്തപക്ഷം എൻ്റും വാക്കു മാറ്റകയെ നിസ്ത്രീയുള്ളൂ. നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു മറ്റ് പായി മരിക്കുന്നപക്ഷം അവർക്കു് ഈതെല്ലാം എന്നുന്നു കിട്ടും?’

ആണഃ—അതരു സാധാരണമല്ലോ; അച്ചുന വാർദ്ധമായും എനിക്കു യശ്ശൂനവും അല്ലോ?

ഗ്രാമേ—വുഡുനാരേപ്പുാലെ യൈശ്ശൂനക്കാക്കാ മരിക്കാൻ പാടില്ലോനോ?

പാവ—എന്നാൽ ആര്യുഷാരെ, തോൻ ഇങ്ങനെന തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നു. അടുത്ത വ്യാഴാട്ടയാണമല്ലോ എൻ്റെ മകൾ അരബശമല്ലിള്ളെട കല്പ്പാണം. അതിനുള്ളതു മുഹൂർത്തമുള്ളതു ഒരു ദിവസത്തിനകം നിങ്ങൾ അച്ചുനെക്കാണ്ട് കരാറു കൊച്ചപ്പുക്കുന്നപക്ഷം അനും ആനന്ദവല്ലി നിങ്ങളുടെനെയും ഭാസ്യയായിരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ അവർ ഗ്രാമേരുച്ചുട്ടിഡാർക്ക് അർഹയായിരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ അവയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട്, ഇപ്പോൾ തോൻ യാത്രപറയുന്നു. രണ്ടാർക്കം വന്നുനും.

[പോതാ]

ഗ്രാമേ—ആയും, നിങ്ങൾ നന്നായിരിക്കുന്നു. എടു കളിക്കാൻ വന്ന ചെറുക്കാ, നൂറി ഇപ്പറഞ്ഞതെന്നല്ലോ നിന്റെ വാക്ക് കേട്ടുകൊണ്ട് തന്നെയും വയസ്സുകാലായും ഒരു തുള്ളി കണ്ണാക്കുകൂടായും നിന്റെ അനുഗ്രഹായും കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടും നിന്റെ അച്ചുന അന്തു മംയനാണോ? പാരീപുരത്തിലെ കളിയുടെനമാരിൽ ഇതു ചുത്രവാസല്യമുണ്ടെനും ഇനിക്കു തോന്നാനില്ലെന്നുണ്ടാക്കി.

ആണ—പോയിളക്കയാണോ? അല്ലെങ്കിൽ ഇതീൻറെ പ്രതിഫലം തന്നവിടാമായിതനും. ആശേ, എജമാനൻറെ ഉദ്ദേശ്യം സാധിക്കാൻ ഇതാരെ തടസ്സമായി വരുമോ? ഒന്നമില്ല. ലോകസൗര്യൻ കെട്ടാൻ രഹജ്ഞം സാക്ഷക്കുമ്പോൾ ലോകസൗര്യൻറെ അച്ചുന കെട്ടാനം വല്ലവത്രം ഇല്ലാതെ വരുമോ? രഹിക്കല്ലെടീല്ല. ഇതിലുണ്ട് അതിനും. അച്ചുനയാർ സാധാരണ മക്കളെ ജനിപ്പിക്കകയാണ്. ഇവിടെ ഇം വിവാഹകാര്യത്തിൽ മകൻ അച്ചുനെ ജനിപ്പിക്കുന്നതായിട്ടാണ് വന്നുള്ളടക്കിയിരിക്കുന്നതും. [പോയി]

മുന്നം അപ്പം

കനാം അരങ്ങ്—പാവനാശയൻറെ ഭവതത്തിൽ ക്കു മരി

(ബലാക്ഷൗണ്ടർ, മുദ്യാംഗൻ, അനന്തവല്ലിഇവർ പ്രഭാശിക്കുന്ന.)
ലോകഃ—ഭാഗവതരേ ക്ഷമിക്കു. നിങ്ങൾ കരു കടന്നി
ട്ടാണ്. തന്റെ വൈത്തിരു സഹോദരി അരശമല്ലി
നിങ്ങളേ സൽക്കരിച്ച വിവരം ഇതു വേഗത്തിൽ
മാനപ്പോയോ?

മുദ്യ—സംഗീതമാണ് “സർവ്വപ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്”.
അതു ഞാൻ ഒരു മണിശ്രൂ പഠിപ്പിച്ചതിന്റെ
ഗേഷം അത്രയും സമയം നിങ്ങളുടെ വായനയ്ക്കും ഉപ-
യോഗാപ്രക്രമത്തിക്കൊള്ള.

ലോകഃ—എന്നോ, വിധിശാസി സംഗീതം ഉണ്ടായതിന്റെ
ഉദ്ദേശ്യം പോലും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലോത്തര തന്നോടു
ഞാൻ എന്നാ പറയേണ്ടതു്? മനഷ്യൻ പഠിപ്പ്
കൊണ്ടോ മറ്റു പ്രയത്നത്താലോ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കു
നോഡു വിശ്രമത്തിനുള്ളതായിട്ടുണ്ട് സംഗീതം?
അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഈ കാവ്യം കുറോ വായിപ്പി
ക്കാട്ടു. അതു നിറുത്തിയാൽ ഉടനെ നിങ്ങളുടെ പാട്ടി
തുടങ്ങിക്കൊള്ള.

ആനഃ—ആരുധ്യാരേ, എൻ്റെ യുക്തം പോലെ ചെയ്യാ
ന്തുള്ള ഇക്കാര്യത്തിൽ തക്കിൽ മത്സരിക്കുന്നതിനാൽ
നിങ്ങൾ ഇനിക്ക് ഇരട്ടി ഭോഷ്ടത്തെയാണ് ചെയ്യു
ന്നതു്. ഞാൻ പ്രത്യേകിയുള്ള മിഥുനത്തിൽ പഠിക്കുന്ന ഒരു കുട്ടി
യല്ല. എന്നെ മണിശ്രൂം മാത്രയും പ്രൂഢിച്ച ചട്ട
ത്തിൽ നിറുത്താൻ ഇനിക്കു സന്നദ്ധമില്ല. എൻ്റെ
ഇഷ്ടപ്രകാരമാണ് “ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഓരോ കൂട്ടം
പഠിക്കേണ്ടതു്”. അതുകൊണ്ടു് വഴക്കൊക്കേ തു
ങ്ങട്ടു. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വീണയെക്കുറ്റു വായി
ക്കാൻ തുടങ്ങിക്കൊള്ള. നിങ്ങൾ ശ്രൂതി കൂട്ടിക്കഴിയു

നോഫേക്സ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യം വായന കഴി തെറിരിക്കയും ചെയ്യും.

എദ്യ:—എൻറെ ശ്രതി ശരിയായാലുടനെ വായന നിറു ത്തമല്ലോ. [കാരിപ്പായി]

ലോക:—അതെരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. എത്തെങ്കിലും വീണ്ണിൽ ശ്രതിക്കും.

ആന:—നാം എവിടെയാണ് നിറുത്തിയതു്?

ലോക:—ഈവിടെയാണ്.—

“സഞ്ചാരപുതാനി ദിഗ്നതരാണി
കൃതപാദിനാനേ നിലയായഗ്രഹം
പ്രചക്രമേ പല്ലവരാഗതാമ്രാ
പ്രഭാപതം ഗസ്യ മനശ്ശേഖയനഃ”

ആന:—ഈതിന്റെ പരിഭ്രാഷ്ട പരിയണം.

ലോക:—“സഞ്ചാരപുതാനി,” ഒന്നേ പരിഞ്ഞതുപോലെ—“ദിഗ്നതരാണി,” പാശിച്ചുരത്തിലെ വിശ്വനേ ശ്രദ്ധാച്ഛ്വാനത്തോടെ ഷ്ടുൻ—“കൃതപാദിനാനേ.” ലോകസ്ഥാനത്താണ് എന്ന്—“നിലയായഗ്രഹം,” ഭവതിയില്ലെങ്കിൽ അനന്തരാഗം നിമിത്തം ഇപ്രകാരം വേഷമുള്ളനന്നായി—“പ്രചക്രമേ,” കിഴവെന പരി ക്കാൻ—“പല്ലവരാഗതാമ്രാ,” എൻറെ ഭാവം നടിച്ചുംകൊണ്ടു—“പ്രഭാപതം ഗസ്യ,” കാര്യനിൽ ക്കൊ ആർ—“മനശ്ശേഖയെനഃ, എൻറെ വാല്യക്കാ രം ഗ്രാണകനാണ്.”

എദ്യ:—(മന്ത്രാവനം) വീണ്ണിൽ ശ്രതിക്കുംകിഴിഞ്ഞു.

ആന:—കേൾക്കുണ്ട്. (ഫൂഡയാംഗൾ വായിക്കുന്ന) ചേരി ശരിയായില്ല. പണ്ണുമാ കേട്ടിട്ടി ഷഡ്ജംപോലെ യിരിക്കുന്നു.

ലോക:—എന്നോ ആണീപ്പുഴതിൽ തുപ്പി ഒന്നുട്ടി മുറുക്കും.

ആന:—ഈ ശ്രദ്ധാക്കത്തിന്റെ പരിഭ്രാഷ്ട ഇനിക്കു പറയാൻ കഴിയുമോ എന്ന നോക്കുണ്ട്.

“സഞ്ചാരപുതാനി ദിഗ്നതരാണി,” എന്ന് നിന്നുള്ള അരികയില്ല.

“കുത്പാദിനാന്ത നിലയായഗത്ത്,” ഇനിക്ക് നിങ്ങളെ വിശ്വാസമില്ല.

“പ്രചക്രമേ പല്ലവരാഹതാരും,” അയാൾ നാം പറയുന്നതു കേൾക്കാതെ സൃഷ്ടിച്ചുള്ള—“പ്രഭാപതംഗസ്യ്,” അതു ദൈവരൂപമാണ് “മുനേശ്വദേഹഃ,” നിരാശപ്പേട്ടുകയും വേണ്ട.

എദ്യ:—ഇപ്പോൾ ശ്രൂതി ശരീരായി.

ലോക:—ഇപ്പോൾ നല്ല അപഗ്രൂതിയായി.

എദ്യ:—അതില്ല. (ആമഹതം) അതു തനിക്കാണ്. ഈ വിഭാഗം എൻ്റെ പ്രിയതമയുടെ മനസ്സിനു വല്ലാതെയാക്കാണെന്നതോന്നാനു.

ആന:—കാലക്രമം ഇനിക്കു വിശ്വാസം വന്നമായിരിക്കും. എകിലും തൻകാലം അവിശ്വസിക്കയില്ലാതെ നിപുത്തിയില്ല.

ലോക:—അവിശ്വസിക്കാണ്. എൻ്റെന്നാൽ—ശ്രീരാമൻ ഭാരതമി..എന്ന വിളിക്കപ്പെട്ടുന്നതു് ദശമച്ചരം നാകക്കീണാണ്.

ആന:—ഞാൻ എൻ്റെ ആചാര്യനെ വിശ്വസിക്കാണുണ്ടോ വേണ്ടതു്. അബ്ദുക്കിൽ ഞാൻ ഒരു സംശയത്തക്കാരിച്ചു തന്നെ തക്കിള്ളുംകാണിരിക്കും. ആരു നാരേ,ഞാൻ നിങ്ങൾ രണ്ടാഴ്ചാട്ടം ഇണ്ടെനെ സ്വാതം ശ്രദ്ധമായി സംസാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് മരിച്ചുണ്ടാണുതോന്നതതു്.

എദ്യ:—(ലോകസുന്ദരണോട്) നിങ്ങൾ ഇനി കരെ ഇരണ്ണിനടക്കം. ഞാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു,

ലോക:—നിങ്ങൾ ഇതു മുറ്റിയാണോ?

എദ്യ:—കൊച്ചുമുഖം, നിങ്ങൾ വീണ തൊടുന്നതിനു മുമ്പായി വിരലുകൾ വയ്ക്കാനുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാണും. സപ്പുസ്പർശങ്ങൾ പഠിക്കാൻ വളരെ ഏഴുപ്പുമുള്ള ഒരു വഴിയിൽ ഞാൻ അതെഴുതീ കുമാണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ടു്.

അതുനാ:— എന്നാൻ 'സഖ്യസ്പരശങ്ങൾ' പഠിക്കപ്പേണ്ടതെന്ന കഴിഞ്ഞതിരിക്കുന്നു.

എദ്യ:— എന്നാല്ലോ എദ്യാംഗങ്ങൾ സഖ്യസ്പരശങ്ങൾ ഒന്നു നോക്കുക തന്നെ.

അതുനാ:— (വായിജന്മ)

അതുനാവല്ലിക്കൈക്കതാരശേഷം
മനം ചെടിഞ്ഞതനില്ലോ ചുഡിഞ്ഞം
അതഹരിപ്പെട്ടുംഗനക്കാ ദഹിച്ചു
വേക്കനു പാരാ സ്പരമേച്ചമേവം.

ഈതാനോ സഖ്യസ്പരശങ്ങൾ? ചെരി ഇനിക്കു പിടിച്ചില്ല. പഴയ സന്തൃപ്താധ്യമാണ് ഇനിക്കു ചെക്കു. പരിഷ്കാരങ്ങളോടു ഇനിക്കു പതിവായി വിരോധമാണ്.

(കൈ വാല്യക്കാരൻ പ്രഭവരിജന്മ)

വില്യ:— കൊച്ചുമ്പേ, ചുന്നുക്കങ്ങൾ വരുച്ചുച്ചു വലിയ കൊച്ചുമ്പുയെ ചമയിക്കാനായി വേഗവരാൻ അല്ലെന്ന് പറയുന്നു. കല്പ്യാണാ നാശളിയാജനനു ഒള്ളതു ഓർമ്മയുണ്ടോ?

അതുനാ:— അതരുമാരോ, രണ്ടാർക്കും വന്നുനം. ഇനിക്കു വോകാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

(ആനാവല്ലിയും വാല്യക്കാരനംപോയി)

ലോകഃ— എന്നാലിനി എന്നാൻ താമസിച്ചിട്ടു കാഞ്ഞമി സില്ലോ. (പോയി)

എദ്യ:— എക്കില്ലോ ഇനിക്കു കുറേ കാര്യമുണ്ട്. ഈ വിദ്യാരഹിന്റെ ഭാവങ്ങൾ കണ്ടിട്ടു ഇനിക്കു വളരെ സംശയം തോന്നുന്നു. എന്നാൽ അതുനാവല്ലി, നിരീന്നിര അവശ്യാം ഇത്തരം ശ്രദ്ധക്കാരിക്കും, ചെല്ലുന്നതാജനക്കിൽ എദ്യാംഗൾ ഷഫിഞ്ഞതിരിം ക്കുന്നു. (പോയി.)

രണ്ടും അരത്തേഴ്സ്—ടിയിൽ പാവനാഗസ്സർ ഭവനത്തിന്റെമുൻവശം

(പാവനാഗസ്സർ, ഗ്രാമഗണ്ഡൻ, മുനൈകൻ, അരംഗമല്ലി, എന്നും
വല്ലി, ലാക്കുന്നൻ ഇവരും പരിചാരകമായി ആവശ്യിക്കുന്ന)

പാവ:—ലോകസൂന്ദരച്ചുട്ടിയാരെ, പാത്മാരമി അരംഗ
മല്ലിയെ കല്പ്യാണം കഴിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന
ഒള്ളർത്തമിന്നാണ്. ഇതേവരെ നമ്മുടെ ജാമാതാ
വിനെക്കറിച്ചു് ഒരു കേൾവിയുമില്ല. വളരെ കുറച്ചി
ലായല്ലോ. ആളുകൾ എന്തു പായും? വിവാഹത്തിനാ
ഡിള്ളർത്തസമയത്തു പുരോഹിതൻ കുത്തിയ്ക്കു
തയാറാ കുദോം മണവാളനില്ലെന്ന വന്നാൽ എന്താക്കുപാ
മാണ്. നമ്മുടെ സിദ്ധിച്ച് ഈ അപമാനത്തെക്കു
റിച്ചു നിന്തുമ്പുക്കു് എന്തു തോന്നുന്ന.

അര:—ഈനിക്കാല്പാതെ ആക്കാണോ് ഇതിന്ന് അപമാനം?
ഞാൻ എൻ്റെ മനസ്സിന് വിരോധമായി ഒരു വിളു
തിയായ ഭ്രാന്തൻോ് എൻ്റെ കഴുത്തു കാണിച്ചു കൊടു
ക്കണമെന്നല്ലേ വന്നതു്? അയാളുടെ അന്നത്തെ
ബൈഹളം ഓരോ എന്താണോ് ഇന്ന് കാണാത്തതു്?
ഞാൻ പാത്തെന്തില്ലേ, ഞാൻ, അയാൾ ഒരു പിച്ചു
പിടിച്ചു മടയനാണോ്? ഫലിതമെന്ന ഭാവിച്ചു
പറയുന്ന അരയ്ക്കുത്തക അസംഖ്യാസ്ത്രങ്ങളെ അപരി
ഷ്ടക്കാരമായിട്ടുള്ള ആചാരങ്ങൾക്കാണ്ടു മറയ്ക്കുന്നു
ചെയ്യുന്നതു്? ആഹ്വാദപ്രിയനാണെന്ന കാണി
ക്കാനായിട്ടു് അയാൾ വേണ്ടകിൽ ആയിരം പെട്ടെന്നു
ഞാജൈ കെട്ടാമെന്ന പറയും. ദിവാനും തീർച്ചയു
ക്കുകയും സുന്നേഖവിതനൂരെ ക്ഷണിക്കുയും ചെയ്യും.
എക്കിലും അനരാഗം ഭാവിച്ചുട്ടുള്ളതു് അതിന്റെ
ശൈമമായി വിവാഹം നടത്തണമെന്നോ് അയാൾ
ഉദ്ദേശിക്കാറില്ലു. ഇനി ആളുകളെല്ലാം ആര്യം
നാഡായ തത്തിനില്ലോതെ അരംഗമല്ലിയെ നോക്കി
ക്കൊണ്ടു് “അതാ പോകുന്ന പിച്ചുൻ പാർത്ഥസാര

മന്ത്രിയുടെ ഭാര്യ. അധ്യാർക്കു വന്ന് “അവരെ കൊട്ടുൻ തോന്നിയെങ്കിൽ” എന്ന പറയാറായി.

ത്രാണഃ—അംസാരംക്ഷമിക്കിൻ, അരശമല്ലിയമേ, പാവഃ നാശയെച്ചുട്ടിയാൽ. പാർത്ഥസാരംഭിച്ചുട്ടിയാക്കം നല്ല ഉദ്ദേശ്യങ്ങളുണ്ടാതെ ഈപ്പ് എന്ന് ഇനിക്കു നല്ല നിശ്ചയമാണ്. എന്നേന്നു തക്കതായ സംഗതിവശാൽ വാക്കു നിരവേറ്റാൻ താമസം വരുന്നു എന്നേന്നുള്ളൂ. ഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹം അപരിശ്ചർത്തനാണെങ്കിലും നല്ല ബുദ്ധിമാനാണെന്ന് ഇനിക്കാറിയാം. നേരും പോക്കണ്ണുകിലും നേരില്ലായും അശ്രേഷം ഇല്ലാത്ത വനമാണ്.

അരഃ—എന്നാൽ അരശമല്ലി അധ്യാരൈ ഒരിക്കലും കണ്ണി ട്രില്ലായിൽനന്നുകിലും വേണ്ടില്ലായിരുന്നു. (കരണ്ണം കൊണ്ടു പോയി. ആനന്ദവല്ലിയും മറ്റും പിന്നാലെല്ലും.)

പാവഃ—പൊങ്കു കുറേതെ. ഇനിക്കുപ്പോൾ നീ കരയു നീതിനു കരാറു പറയാൻ പാടില്ല. ഇങ്ങനെന്നുള്ളൂ ഉപദ്രവങ്ങൾ മഹർഷിമാരെയും വ്യസനിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. പിന്നെ അശ്രേഷം ക്ഷമയില്ലാതെ ശീലിച്ചതിനെറ്റു കാര്യം പറയാനാണോ?

(പണ്ടുകു പ്രവേശിക്കുന്ന)

പണ്ടഃ—എജമാനേ, എജമാനേ! പഴയ പുത്രമാണി ഇവർ കുന്ന് ഒരിക്കലും കേട്ടിട്ടില്ലാതെന്നുപോലെ മുള്ളു പുത്രമാണി!

പാവഃ—പഴയതും പുത്രമയുമാണോ? അതെന്നുന്നുനെ?

പണ്ടഃ—അതിനെന്നാണോ? പാർത്ഥസാരംഭിയെങ്ജമാനു നീരം വരവിനെക്കരിച്ചു കേരിക്കുന്നതു പുത്രമയല്ലോ?

പാവഃ—അധ്യാർ വന്നോ?

പണ്ടഃ—ഇല്ലാജമാനേ.

പാവഃ—പിന്നേ?

പണ്ടഃ—അദ്ദേഹം വരുന്നു.

പാവഃ—എപ്പോൾ ഇവിടെയെത്തും?

പണ്ട്:—അതു ചോദിക്കാനണ്ടോ? അദ്ദേം ഇവിടെ വന്ന
ബാൻ നീംകുന്നിട്ടു നീംകുഞ്ഞും നിങ്ങളേ.
യെല്ലാം കാണകയും ചെയ്യേം എന്തും.

ആണ്:—അതു കിടക്കാതെ. നീൻറെ പഴയ പുത്രം
എന്നാണോ?

പണ്ട്:—മരംരാനമല്ല. പാത്മസാരമിയെജമാനൻ ഒരു
പുതിയ തൊപ്പിയും പഴയ ക്ഷപ്പായവുമായിട്ടാണ്
വത്നന്തു്. ഒരു കാലിൽ കുറപ്പം ഒരു കാലിൽ
ചുവപ്പുമായിട്ടുള്ളതാണ് കാൽച്ചട്ടി. ജോടിൻറെ
ശിന്നവരം കിഴിച്ചു പുരാക്കാട്ടാണ് കാലിട്ടിരിക്കു
ന്നതു്. ഒരു വെട്ടവാളിൻറെ പിടിയിൽനിന്ന് ചര
ടിട്ട കൈട്ടി വശ്രായിട്ടു് അരയിം തുക്കിട്ടണ്ടു്. കതി
രപ്പംതൊണ്ട് വത്നന്തു്. ജീനിക്ക പകരാ രണ്ട്
വരവും മുന്നു രണ്ട് പഴയ ചാതതലേജാകൾ
വച്ചു കൈട്ടിട്ടണ്ടു്. കതിരെ പിന്നകാലു തല്ലാതിരി
ക്കാനായി പിൻകാലു രണ്ടില്ലോ ഓരോ വാരിട്ട്
രണ്ട് വരത്തുംകൂടി വാലിയേൽ കൈട്ടിട്ടണ്ടു്. കടി
ഞതാണിൽനിന്നു കീഴോട്ടു മുൻകാലും കൈട്ടിട്ടണ്ടു്.

പാവ:—അദ്ദേഹത്തിൻറെ തുടർ ആരാണ്ടു്?

പണ്ട്:—എജമാനേ, അദ്ദേഹത്തിൻറെ ശിഷ്യനണ്ടു്.
കതിരെയേപ്പാലേതനെ കോപ്പണിത്തൊണ്ട് വരു
ന്നതു്. “ആലോകനാനന്തലിലാകോലാ” എന്ന
താണ്ട് പേരത്തു നാടകകാഠണ്ടല്ലോ, അവതാട
വിദ്വശകനും ഇതു പോരാ.

ആണ്:—എന്തോ അസാധാരണമായ ഒരു ബുദ്ധിപ്പുകൾ ചു
ക്കാണ്ടു തന്നെ ആയിരിക്കണം അദ്ദേഹം ഇന്ത
നത്ത വേഷം എടുത്തതു്. അല്ലെങ്കിലും മുപ്പും
മിക്കപ്പോഴും ഉപായവേഷത്തിലേ നടക്കാറില്ല.

പാവ:—എന്തെന്നയെക്കിലും അയാൾ വത്നാണ്ടല്ലോ. അതു
തന്നെ സന്തോഷം.

പണ്ട്:—ഈല്ലെങ്കിലും, അദ്ദേം വത്നനില്ല.

പാവ:—നീയെല്ലു അദ്ദേഹം വത്നംണ്ടനില്ലോ എന്ന
ഞതതു്?

മിയുടെ ഭാര്യ. അധാർക്ക വന്ന് “അവളെ കെട്ടാൻ തോന്നിയൈക്കിൽ” എന്ന പറയാറായി.

ആൺ:—അസാരംക്ഷമിക്കിൻ, അരശമല്ലിയമേ, പാവനാശയച്ചട്ടിയാതം. പാർത്ഥസാരഥിച്ചട്ടിയാക്കം നല്ല ഉദ്ദേശ്യങ്ങളുംപാതെ ഇല്ല എന്ന് ഇനിക്കേ നല്ല നിശ്ചയമാണ്. എന്തോ തക്കതായ സംഗതിവശാൽ വാക്കെ നിറവേറ്റാൻ താമസം വരുന്ന എന്നേയുള്ള. ഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹം അപരിശ്രദ്ധിക്കുതനാണെങ്കിലും നല്ല ബുദ്ധിമാനാണെന്ന് ഇനിക്കരിയാം. നേരം പോക്കണ്ണെങ്കിലും നേരില്ലായ്ക്ക് അശ്രൂഷാ ഇല്ലാത്ത വനമാണ്.

അര:—എന്നാൽ അരശമല്ലി അധാരെ രഹിക്കാലും കണ്ണിട്ടില്ലായിരുന്നുകും വേണ്ടില്ലായിരുന്നു. (കരണ്ണും കാണ്ടു ചോയി. ആനന്ദവല്ലിയും മറ്റും പിന്നാലെയും.)

പാവ:—പൊങ്കു കാണേത. ഇനിക്കിപ്പോൾ നീ കരയുന്നതിനു കരം പറയാൻ പാടില്ല. ഇങ്ങനെന്നുള്ള ഉപദ്രവങ്ങൾ മഹർഷിമാരേയും വ്യസനിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. പിന്നെ അശ്രൂഷം ക്ഷമയില്ലാതെ ശീലിച്ചതിന്റെ കാര്യം പറയാനണ്ടോ?

(പണ്ടുക്കി പ്രവേശിക്കുന്ന)

പണ്ട:—എജമാനേ, എജമാനേ! പഴയ പുത്ര! ഇവിടുന്ന് കര്ക്കലും കേട്ടില്ലാത്തതുപോലെ യുള്ള പുത്ര!

പാവ:—പഴയതും പുത്രമയുമാണോ? അതെന്നുന്നുനെന്നു?

പണ്ട:—അതിനെന്നാണോ? പാർത്ഥസാരഥിയൈജമാനര നീരവരവിനെക്കറിച്ചു കേൾക്കുന്നതു പുത്രമയല്ല?

പാവ:—അധാർ വന്നോ?

പണ്ട:—ഇല്ലാജമാനേ.

പാവ:—പിന്നെ?

പണ്ട:—അദ്ദേഹം വരുന്നു.

പാവ:—എപ്പോൾ ഇവീടെയെത്തും?

പണ്ട്:-അതു ചോദിക്കാനണണോ? അദ്ദേം ഇവിടെ വന്ന
ബാൻ നീംക്കുന്നിട്ടു നീംക്കായും നിങ്ങളെ.
യെല്ലാം കാണുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ എത്തും.

ആൺ:-അതു കിടക്കാടെ. നീൻറെ പഴയ പുത്രം
എന്നാണോ?

പണ്ട്:-മരഠരാനമല്ല. പാതമ്പാരമിയെജമാനൻ ഒരു
പുതിയ തൊപ്പിയും പചയ കുപ്പായവുമായിട്ടാണ
വത്നമുള്ളത്. ഒരു കാലിൽ കുപ്പം ഒരു കാലിൽ
ചുവപ്പുമായിട്ടുള്ളതാണ് കാൽത്തുട്ട. ജോടിനെൻ്റെ
മുൻവരം കിഴിച്ചു പുറകോട്ടാണ് കാലിട്ടിരിക്കു
ന്നത്. ഒരു വെട്ടവാളിനെൻ്റെ പിടിയിൽനിന്ന് ചരി
ടിട്ട കെട്ടി വശ്രായിട്ടു് അരയിൽ തുക്കിട്ടിട്ടു്. കതി
രപ്പംതുണ്ട് വാനനമുള്ളത്. ജീനിക്ക പകരാ രണ്ടു
വരെപും തുറന്ന രണ്ടു പചയ ചാതരലേണ്ണകൾ
വച്ചു കെട്ടിട്ടിട്ടു്. കതിരെ പിണകാലു തല്ലാതിരി
ക്കാനായി പിൻകാലു രണ്ടിലും ഓരോ വാരിട്ടു്
രണ്ടു റാഹത്തുംകൂടി വാലിനേൽക്കെട്ടിട്ടിട്ടു്. കടി
ഞ്ഞാണിൽനിന്നു കീഴോട്ടു മുൻകാലും കെട്ടിട്ടിട്ടു്.

പാവ:-അദ്ദേഹത്തിനെൻ്റെ തുടക്ക ആണെന്തു്?

പണ്ട്:-എജ്മാനേ, അദ്ദേഹത്തിനെൻ്റെ ശിഷ്യനണ്ട്.
കതിരായപ്പോലെതന്നെ കോപ്പണിഞ്ഞാണോ വരു
ന്നതു്. “ആലോകനാനന്തലിലാകോലാ” എന്നേ
താണ്ട് പേരുള്ള നാടകക്കാരണ്ടല്ലോ, അവരുടെ
വിദ്വാഷകനം ഇതു പോരാ.

ആൺ:-എന്തോ അസാധാരണമായ ഒരു ബുദ്ധിപ്പുകൾച്ച
കൊണ്ടു തന്നെ ആയിരിക്കണം അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ
നത്ത വേഷം എടുത്തതു്. അല്ലെങ്കിലും മുപ്പാം
മിക്കപ്പോഴും ഉപായവേഷത്തിലേ നടക്കാറുള്ളൂ.

പാവ:-എങ്ങനെയെങ്കിലും അയാൾ വത്നണ്ണല്ലോ.അതു
തന്നെ സന്ദേശം.

പണ്ട്:-ഈല്ലെങ്കിലും, അദ്ദേം വത്നമില്ല.

പാവ:-നീയെല്ലു അദ്ദേഹം വത്നണ്ണണ്ണല്ലെന്നിപ്പോൾ എം
ഞ്ഞതു്?

പണ്ട്:-ആരു? പാതമ്പാരമി യജമാനൻ വാദന
ഒണ്ടനോ?

പാവഃ:-അതേ, പാതമ്പാരമി വാദനംഒണ്ടനു.

പണ്ട്:-ഇല്ലപ്പിജമാനേ, അദ്ദേഹത്തിൻറെ ക്രതിരം അദ്ദേ
ത്തിനെ പുറത്തു വച്ചുകൊണ്ടു വാദനംഒണ്ടനാണു
ഞാൻ പാതത്തു.

പാവഃ:-അതേ, അതു രണ്ടു നനാണാല്ലോ?

പണ്ട്:-അരല്ലപ്പിജമാനേ, ഒരു മനഷ്യനും ഒരു ക്രതിരായും
രണ്ടാണെന്നും ആക്കാ അറിബ്രത്തുക്കാതത്തു?

(പാതമ്പാരമിയും ശ്രമം പ്രവഹിംശന.)

പാതമ്—എല്ലാവത്റം എവിടെപ്പോയി? ഇവിടെ ആരു
മില്ലോ?

പാവഃ—അണ്ണേയ്യു സപാനതം.

പാതമ്—എക്കിലും ഞാൻ അണ്ണനെനയല്ലല്ലോ ആഗമി
ച്ചിരിക്കുന്നതു.

പാവഃ—എന്നിട്ടും അങ്ങു് ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നില്ലല്ലോ.

ആണഃ—ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നിട്ടേന്നും നല്ല വോച
ത്തിലല്ല നിങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നതു.

പാതമ്—ഈതു ക്രിംക്കുടെ നനാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്ന
എക്കിൽ ഇനിക്കു് ഇപ്പോഴും ഇവിടെ എത്താൻ
ഇടയാക്കാതെപോയേനേ. അതോക്കെടുക്കുന്നതു.
എത്തൻറെ മല്ലി എവിടെ? എത്തൻറെ ആനവംതുപി
ണിയായ മനവാടി. അച്ചുനെന്താ, സൗഖ്യം
തന്നെയല്ലോ? ആച്ചുക്കാരെ, നിങ്ങൾക്കു് എന്തോ
കരായായും ഭോന്നിട്ടിണ്ടെന്നും തോന്നുനും. ഇവിടെ
എന്താണിതു സുക്ഷിച്ചുനോക്കാനുള്ളതു? ഇവിടെ
എന്താ വല്ല കൊള്ളിമീൻ ഉഡിക്കുയോ മറ്റൊ
ഉണ്ടായോ?

പാവഃ—എന്താണു്, ഹോ! ഇന്ന നിങ്ങളുടെ കല്യാണ
ദിവസമാണെന്നു് അറിബ്രത്തിട്ടില്ലോ? ആദ്യാ നിങ്ങൾ
വന്നുകയില്ലെന്നവച്ചു നിങ്ങൾ ക്രേ വധു
നിച്ചു. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ ഇതു ക്രതലവില്ലാതെ

വന്ന കണ്ണതിനെക്കറിച്ച് പിരീന്യും വ്യസനി ക്കാനേ നില്പുത്തിയുള്ളൂ. ഓച്ച! നിങ്ങളുടെ അവ സമയ്ക്ക ചേരാത്ത ഈ വേഷം കളിയും. ഏതോ, കല്യാണത്തിനു കള്ളിസ്തോഷം, കിട്ടാതിരിക്കാ നെന്നവോലെ ഈവിധം, വിക്രതിവേഷം കെട്ടി പുരപ്പടാൻ നിങ്ങൾക്കു ലഭ്യം തോന്തിയില്ലോ?

ആണഃ—നിങ്ങളുടെ ഭാർത്യുടെ അടുക്കലേക്കു വാൻ ഈ അമാനിക്കാത്തകവള്ളും ഗൗരവമുള്ള കാര്യമെന്നു യിൽനാ? വന്നപ്പോൾ ഈയുമേൽ തന്നെത്താൻ പകന്നവരാണുള്ള കാരണവുമെന്താണോ?

പാത്മഃ—അര്ത്തെല്ലാം പരിയാൻ കുറേ അധികഫുംഡ്. കേട്ടാൽ മുഖിയുകയും ചെയ്യും. തൊൻ ചില ദേശ പ്രാഥകളോടകൂടിയെക്കില്ലും വാക്കു തന്റെിക്കാതെ വന്നെത്തിയതു പോരോ? ഈതൊക്കെ തൊൻ സാംബ കാശത്തിനു നിങ്ങൾക്കെല്ലാം തുള്ളിയാാട്ടും വിവരിച്ച് കേൾപ്പിക്കാം. എന്നാൻ എൻ്റെ, മല്ലി എവിടെ? ഈനിങ്കു തത്ര ഭവതിയെ കാണ്ണാൻ വളരെ പരിഗ്രാമമായിരിക്കുന്നു. മൂല്യർത്ഥം അടുത്തു ദോയി.

ആണഃ—ഈ ആ ഭാസവേഷത്തിൽ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മണവാട്ടിയെ കാണുത്തു. എൻ്റെ മുഖി ചിഡേക്കു ചെന്നു് എൻ്റെ ഉട്ടപ്പ്, കൂളിം മറ്റൊ എടുത്തിട്ടോളും. പാത്മഃ—ഞാനോ? ഒരിക്കലും അങ്ങനെ ചെയ്യുകയില്ലോ. ഈ വേഷത്തിൽന്നുതന്നെ ഞാൻ തത്ര ഭവതിയെ കാണും.

ആണഃ—എക്കില്ലും നിങ്ങൾ അവരെ വിഭാഗം കഴിക്കുന്ന സമയത്തു് ഈ വേഷം ഉപയോഗപ്പെട്ടതുകു തില്ലെന്നു തൊൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

പാത്മഃ—ഈതല്ലാതെ മരീറാതെ വേഷവും ഞാൻ സ്പാന്ക റിക്കേയില്ലെന്നു തീർച്ചയാണോ. ഈനി ആദ്യം ഒന്നാം പായേണ്ട. തത്ര ഭവതിയെ ഞാനാണോ, അല്ലാതെ എൻ്റെ വസ്തുംനുല്ലും കല്യാണംകഴിക്കുന്നു. ഈ ഒരിദ്വേഷത്തെ മാറ്റുന്നതുപോലെ തത്രഭവതി

എന്നിൽ ഉണ്ടാകുന്ന നൃനതകളെ പരിഹരിക്കാൻ ഇനിക്ക് കഴിയുമെങ്കിൽ അതു മല്ലിക്കാം ഇനിക്കും ഗ്രനകരമായിത്തീരുമായിതന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ ചെന്ന് എൻ്റെ പ്രിയതമ്മി വന്നുനു പറയുകയും സ്നേഹപൂർണ്ണരമായ ഒരു വയ്ക്കയും ചെയ്യാനാളുള്ളതിനു അവകാശത്തിനു മുകളിൽ വയ്ക്കയും ചെയ്യാനാളുള്ളതിനു പകരം നിങ്ങളുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടുനിൽക്കുന്നതു് എന്തു ഭോഷ്ഠപ്രമാണു്!

(പാർത്ഥസാരഥി, തുമരി, പണ്ഡിതൻ ഇവിടെ പോയി.)

ആണഃ— ഇംഗ്ലീഷ്യത്തിനു് അദ്ദേഹം എന്തോ അതുമാം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന തോന്നുന്നു. എങ്കിലും മുള്ളത്തത്തിനു മുമ്പിൽ ഇതു മാറ്റാൻ കഴിയുന്ന ഉദ്ദാഹം ചെയ്യുണ്ടു്.

പാവഃ— എന്തെങ്കിലും ഞാൻ കല്പാണപനലിലേക്ക് ചെല്ലുട്ടേ. അവിടെ എന്തെല്ലാമായി എന്നറീ തൊടീലു്. (പോയി)

ആണഃ— തത്ര ഭവതിയുടെ അനന്തരാഭ്യന്തരാട്ടക്രമിക്കിയാവതെടുത്തു എന്നും ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു, ഇതിലേക്ക് ഞാൻ മുന്നേ ഇവിടുത്തെ അടുക്കൽ പറഞ്ഞാതുപോലെ ഒരാളിനെ കിട്ടുകയാണാവണ്ണും, ആരാധാരം വേണ്ടില്ലെന്നും. നമ്മുടെ അധികാരിയാണെന്നും അവശ്യത്തിനു തക്കവല്ലുമെല്ലാം ശുചിപ്പു ഫുത്താം. അധികാരി പാശിപ്പുരത്തിലെ വിശ്വാനേന്തു രാച്ചിയാരായിത്തീരുകയും ഞാൻ വാക്കുകൊടുത്തില്ലും വലിയ സംഖ്യയും ഇംഗ്ലീഷ് പാലവുരുത്തിൽ വച്ചും കരാറെഴുതി കൊടുക്കുക കയ്യും ചെയ്യുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ ഇവിടുത്തെ ആഗ്രഹം നിന്നും പലനമായി നിറവേറ്റും. ആത്തെങ്കയും വിസ്തൃതം കൂടാതെ കല്പാണം നടക്കയും ചെയ്യും.

ദലാക്കഃ— ഇനിക്കും ആ ഭാഗവതരേക്കറിച്ചു് നന്നേ ഭയമുണ്ട്. അധികാരി എൻ്റെ ആനന്ദവല്ലിയെ അപ്പ ഹരിക്കാൻ വളരെ പരിഗ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. അതു

കൊണ്ട് വിവാഹം ശാസ്യമുമാക്കിക്കളിൽത്താലെ
നാഞ്ചന്നാഞ്ചൻറെ പ്രക്ഷം. നടന്നകഴിഞ്ഞാൻ
ചിന്ന അല്ലെന്ന് ആരെല്ലോ പറഞ്ഞാലും സാര
മില്ല. സകലത്തെയും എത്രിർത്തു് എൻറെ അവകാ
രത്തെ രക്ഷിക്കാൻ ഇന്നിക്കരിയാം.

ആണഃ—വേരെ നിപുത്തിയില്ലെന്ന കണ്ടതിനെന്റെശ്രദ്ധം
മതിയല്ലോ ഖുഖ്യവക ആലോചനകളെല്ലാം.

(ആമേശൻ വിശ്വാസം പ്രവേശിക്കുന്നു.)

“ഗ്രാമേശച്ചട്ടിയാരതന്താ, കല്യാണപ്പുതലിൽ
നിന്നു വരികയാണോ?”

ആമേശൻ—അതെ. കട്ടിക്കാലത്തു് പള്ളിക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നു
പോലും ഞാൻ ഇതു സന്തോഷമായിട്ടു് മടങ്ങി
പ്രോണിച്ചില്ല.

ആണഃ—എന്നാ, കല്യാണം കഴിഞ്ഞു മണവാളുന്ന മണ
വാട്ടിയും ഇന്നോട്ടു് ഘറപ്പാടായിക്കഴിഞ്ഞാ?

ആമേശൻ—മണവാളുന്നോ? ഇതെന്നൊരു മണവാളുന്നോ?
മലവേടനെന്ന പറഞ്ഞാൽ എക്കുദേശാ ചേന്നി
രിക്ഷം. എത്രെക്കില്ലോ, ഒരു പെട്ടിനെ ചുറിച്ചു.

ആണഃ—അതെന്നാണോ? അവളെക്കാൻ കഴുമാണോ?
അതു് അസാധ്യമല്ലോ?

ആമേശൻ—ഒന്നമല്ല. ഇവൻ ഒരു പിശാചാണോ. പിശാച്ചു്
ക്കൈടുടക്ക ക്കൈ പ്രധാനിയായ പിശാചാണോ:

ആണഃ—അവളും ഒരു പിശാചാണെല്ലാ. അനേകം
പിശാചുക്കൈടുടക്ക തള്ളിയാണവൻ.

ആമേശൻ— ഹുഁ! അവളെക്കാൽ മാൻകിടാവാണെന്നു
വേണും പറയാൻ, ഇവൻ അവൻകൊടു കടവായും
ആണോ. കേട്ടോളി. പുരോഹിതൻ ചെന്ന മുജ്ജീ
തന്നാംകാണ്ടു് കുഞ്ഞകൾക്കു് ആരംഭിച്ചു് വിളിച്ചു
പ്രോഡി ഇയാൻ കടനു, ഉപകരണങ്ങളെല്ലോം
തട്ടിത്തുകിക്കളിഞ്ഞു. അതിനും വേണ്ടില്ല, “വിവാ
ഹത്തിനുള്ള കുഞ്ഞകൾ ഇതൊന്നമല്ല, താൻ
പറഞ്ഞത്രഥാമെ നാമില്ല, ഒക്കെ ഇന്നിക്കരിയാം”

എന്നും പറത്തു് അദ്ദേഹത്തിനെ ആസന്നത്തിൽ; നീനു വലിച്ചു നിലത്തിട്ട. ഒന്നും പറയാനില്ല. അടക്കാലംഡായിരുന്നവരെല്ലാം തൃടി പിടിച്ചു മാറ്റും യില്ലെങ്കിൽ പുരോഹിതനെ പൊടി തട്ടിയേണെ.

ആൺ:—ഈ ബഹളത്തിൽ പെണ്ണെല്ലായും കാണിച്ചു?

ഗ്രാമേ:—അയ്യും ഒന്നും പറയാനില്ല. അവൻ നീനു പാറിപോലെ വിറച്ചുപോയി, വെറുതേയല്ല. അവൻ നിലത്തിട്ട ചവിട്ടുകയും അടുപ്പസിച്ചു് ആണു യിട്ടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് കടന്നു് അവളുടെ കൈക്കും പിടിച്ചു്. “എൻ്റെ മല്ലിയെ ഈനിക്കു കൈട്ടാൻ എത്തു പുരോഹിതനാണു പറഞ്ഞതുരേണ്ടതു്?” എന്നും പറത്തു് അവളെ ആ വലിയ അർധശ്രൂതത്തിൻ്റെ നുഡിപിൽവെച്ചു് പിടിച്ചു് അലറിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഷിച്ചു്. മാറ്റരാലിയുടെ ശക്തികൊണ്ടു് പതലു താഴെ വിണ്ണേക്കമെന്നതുടി തോന്നിപ്പായി. അരെള്ളും പേടിച്ചു വെളിയിൽ ഇരഞ്ഞി ഇന്നോട്ടു വന്ന തുടങ്ങി. ഇന്നെന്നെത്ത ക്രാനാൻകലുഡാണും താനെന്നും കണ്ടിട്ടില്ല. ഓ വാദ്യം അടുത്തു കേൾക്കുന്നു. (ഖാദ്യം)

(പാർമ്മസാമീ, അരമുള്ളി, ആനന്ദവല്ലി, പാവനാരഥൻ മുദ്രാത്തം, തുടരൻ ഇവശം മറ്റാളുകളം പ്രവാഗിക്കുന്നു.)

പാത്മഃ:—മഹാജനങ്ങളും സ്നേഹിതന്മാരുടേള്ളാരെ, നീങ്ങൾ ഇനിക്കവേണ്ടി ഇത്രയും ബുദ്ധിമുട്ടിയരും നായി ഞാൻ വല്ലാവക്കാവനനും പറയുന്നു. നീങ്ങൾ ഇന്നും ഇവിടെ ഉണ്ണണ കഴിക്കുന്നെന്നമാണു് ആലോച്ചിക്കുന്നതുനും ഇനിക്കരിയാം. ഇവിടെ ധാരാളമായി വട്ടം തുട്ടിട്ടണ്ടു്. നീങ്ങൾ എല്ലാവനും എന്ന കലുഡാണും സംബന്ധിച്ചു് അനന്മോദിക്കാനും ആലോച്ചിക്കാനാണോയിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇനിക്കു് ഒഴിച്ചുകൂടാതെ ഒരു ബലാപ്പാട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് ഇപ്പോൾത്തെനു ഇവിടെനിന്നു പോകാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ആകയാൽ ഞാൻ നീങ്ങളോടെല്ലാ

വരോട്ടം യാതു പറയണമെന്നാണ് വിചാരിക്കുന്നതു്.

രാഖാവഃ—നിങ്ങൾ ഇന്നത്തെന പോകുന്നതു് അസാല്യമല്ലോ?

പാത്മഃ—ഈനു രാത്രിയാകുന്നതിനു മുമ്പേ ഇനിക്കു പോയേ മതിയാണു. ഇതാരതതിരഞ്ഞായി വിചാരിക്കണം എൻ്റെ ആവശ്യത്തിന്റെ അവസ്ഥ അറിഞ്ഞാൽ പോകാൻ നിങ്ങൾത്തെന എന്നോടു് അപേക്ഷിക്കും. ആകയാൽ, മാന്യ സൗന്ദര്യത്തോടെ, ക്ഷമയും നല്കില്ലത്തിന്റെയും ഇരിപ്പിടമായ ഈ ഉത്തമ പത്രികയു് എണ്ണത്തേനേ എല്ലിച്ചുകൊടുത്ത ഈ അടിയന്തരത്തിനു വന്നുള്ളിയ നിങ്ങൾക്കുള്ളാ പക്കം തോൻ വന്നും പറയുന്നു. ഇനിക്കവേണ്ടി നിങ്ങൾ എല്ലാവത്റു് എൻ്റെ അച്ചുണ്ടെന്ന കൂടു കുഷണം കഴിക്കണാം. ഇനിക്കു പോയേ മതിയാണു. എല്ലാവരോട്ടും ഒരിക്കാൻമുട്ടുടെ യാതു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ആണഃ—നിങ്ങൾ ഉണ്ണാ കഴിയുന്നതുവരെ താമസിക്കണം മെന്നു ശാന്തരിക്കാപേക്ഷയുണ്ടു്.

പാത്മഃ—അതു പാടില്ല.

ഗ്രാമേ—ഈനിക്കും അപേക്ഷയുണ്ടു്.

പാത്മഃ—പാടില്ല.

അരഃ—തോനും അപേക്ഷിക്കുന്നു.

പാത്മഃ—എനിക്കു തുപ്പിയായി.

അംബഃ—താമസിക്കാൻ തുപ്പിയായെന്നോ?

പാത്മഃ—താമസിക്കാൻ ഭവതി എന്നോടു് അപേക്ഷിക്കുന്നതു് തുപ്പിയാണു്, എക്കിലും താമസിക്കാൻ പാടില്ലു്. ഭവതിയുടെ കഴിവുപോലെ അപേക്ഷിച്ചുള്ളൂ.

അരഃ—അങ്ങേയ്ക്കു് എന്നേക്കരിച്ചു സൗന്ദര്യമുണ്ടെങ്കിൽ താമസിക്കണാം.

പാത്മഃ—കൂമരാ എൻ്റെ കത്തിരായവിടെ?

കൂമഃ—തയാറുണ്ടെങ്കിലുണ്ടു്. മുതിര കത്തിര തിനാകഴിഞ്ഞു.

അരഃ—എന്നാൽ അങ്ങേയ്ക്കു തോന്നിയയ്ക്കുപോലെ ചയ്യണം.

തോൻ ഇനു പോരികയില്ല. ഇനിക്കു തോന്നാന്നതു്

എന്നും പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തിനെ ആസന്തരത്തിൽ നിന്നു വലിച്ചു നില്പത്തിട്ടു്. ഒന്നാം പറയാനില്ലെങ്കുകാലം അന്വേഷണാധികനവരല്ലോ തുടി പിടിച്ചു മാറി തയില്ലെങ്കിൽ പുരോഹിതനെ പൊടി തട്ടിയേനെ.

ആശഃ—ഈ ബഹുമാനിയിൽ പെണ്ണെല്ലായും കാണിച്ചു?

ആമേഃ—അയ്യും ഒന്നാം പറയാനില്ലെങ്കുകാലം അവർ പൊറപ്പോലെ വിറച്ചുപോയി, വെറുതേയല്ലെങ്കുകാലം അവൻ നില്പത്തിട്ടു് ചവറികയും അടുച്ചസിച്ചു് ആശയിടകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് കടന്നു് അവളുടെ കൈയ്യും പിടിച്ചു്. “എൻ്റെ മല്ലിയെ ഇന്നിക്കു കൈട്ടാൻ എന്തു പുരോഹിതനാണെ പറഞ്ഞുതന്നേണ്ടതു്?” എന്നും പറഞ്ഞു് അവളെ ആ വലിയ ആർക്കുട്ടത്തിൻ്റെ നടവിൽവെച്ചു് പിടിച്ചു് അലവിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഷിച്ചു്. മാറരാലിയുടെ ശക്തികൊണ്ടു് പറയുതാഴെ വിണ്ണേക്കമെന്നായിട്ടി തോന്നിപ്പോയി. അരുളല്ലോ പേടിച്ചു വെളിയിൽ ഇന്നൊടുവന്ന തുടങ്ങി. ഇന്നുനെന്തു ക്രാനാൻകല്യാണം താനെന്നും കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കുകാലം കൊണ്ടു് ഓ വാദ്യം അടുത്തു കേൾക്കുന്നു. (ഭാഗ്യം)

(പാർമ്മസാമീ, അരുളല്ലീ, ആനന്ദവല്ലി, പാവനാരഥൻ മഹ്യംതൻ, കൂരകൻ ഇവഈ മറ്റാളുകളം പ്രവേശിക്കുന്നു.)

പാത്മഃ—മഹാജനങ്ങളും സ്നേഹിതരൂപങ്ങളും, നിങ്ങൾ ഇന്നിക്കവേണ്ടി ഇത്രയും ബുദ്ധിമുട്ടിയും നായി താൻ വല്ലാവക്കു വന്നും പറയുന്നു. നിങ്ങൾ ഇന്നു് ഇവിടെ ഉണ്ണു കഴിക്കണമെന്നമാണു് അരലോച്ചികന്നതെന്നു് ഇന്നിക്കരിയാം. ഇവിടെ ധാരാളമായി വട്ടം തീട്ടിട്ടണ്ടു്. നിങ്ങൾ എല്ലാവരും എന്നു കല്യാണം സംബന്ധിച്ചു് അനന്മോദിക്കാനും അരലോച്ചികന്നണ്ഡായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇന്നിക്കു ശീച്ചുകൂടാതെ ഒരു ബലാപ്പാട്ടുള്ളിരുക്കുന്നു ഇപ്പോൾത്തെനു ഇവിടെനിന്നു പോകാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കുകാലം താൻ നിങ്ങളോടെല്ലാം

വരോട്ടം യാത്ര പറയണമെന്നാണ് വിചാരിക്കുന്നതു്.

രിവാഡിക്സ്:—നിങ്ങൾ ഇന്നതെന്ന പോകുന്നതു് അസാധ്യമല്ലോ? **രാത്രം:**—ഈ രാത്രിയാകുന്നതിനു മുമ്പേ ഇനിക്കു പോയേ മതിയാണു. ഇതൊരു അവധ്യത്തിന്റെ അവസ്ഥ അറിഞ്ഞാൽ പോകാൻ നിങ്ങൾതെന്ന എന്നോടു് അപേക്ഷിക്കാം. അകയാൽ, മാനു സുന്നഹിതയാരെ, ക്ഷമയുടേയും നല്ലശില്പത്തിന്റെയും ഇരിപ്പിടമായ ഇം ഉത്തമ പത്രികയു് ഞാൻ എന്നെന്നതെന്ന ഏല്പിച്ചുകൊടുത്ത ഇം അടയാളിരത്തിനു വന്നുള്ളിട്ടിയ നിങ്ങൾക്കാല്ലു പക്കം ഞാൻ വന്നുനും പറയുന്നു. ഇനിക്കവേണ്ടി നിങ്ങൾ ഏല്പാവയ്ക്കു എന്റെ അച്ചൻറു തുടർച്ചയിലും കഴിക്കാണു. ഇനിക്കു പോയേ മതിയാണു. ഏല്പാവരോട്ടം ഒരിക്കൽത്തുടർച്ചയാൽ യാത്ര പറഞ്ഞുകൊള്ളാം.

ത്രാണഃ:—നിങ്ങൾ ഉണ്ണാ കഴിയുന്നതുവരെ താമസിക്കാണു. മെന്നു ശാഖയ്ക്കപേക്ഷയുണ്ടോ?

പാത്രം:—അതു പാടില്ല.

ഗ്രാമേ:—ഈ അപേക്ഷയുണ്ടോ?

പാത്രം:—പാടില്ല.

അരഃ:—ഞാനും അപേക്ഷിക്കാനു.

പാത്രം:—എനിക്കു തുള്ളിയായി.

അരഃ:—താമസിക്കാൻ തുള്ളിയായെന്നോ?

പാത്രം:—താമസിക്കാൻ ഭവതി എന്നോടു് അപേക്ഷിക്കുന്നതു് തുള്ളിയാണു, എകില്ലും താമസിക്കാൻ പാടില്ല. ഭവതിയുടെ കഴിവുപോലെ അപേക്ഷിച്ചുണ്ടാൽ.

അരഃ:—അനേക്കു എന്നുക്കരിച്ചു സുന്നഹിതശൈക്ഷിക്കിൽ താഴസിക്കാണു.

പാത്രം:—കുമരാ എന്റെ കത്തിരായവിടെ?

കുമഃ:—തയാറുണ്ടജമാനേ. മുതിര കത്തിര തിനാകഴിഞ്ഞു.

അരഃ:—എന്നാൽ അനേക്കു തോനിയതുപോലെ ചെയ്യണം.

ഞാൻ ഇന്നു പോരികയില്ല. ഇനിക്കു തോനാനു:

വരെ താമസിക്കാം. വാതിൽ തുന്ന കിടക്കയാണ്. പൊങ്ങോളിൻ. ഞാൻ ഇനിക്കു തോറാദേശാദേശ പോതു. അരഹംഭത്തിൽത്തന്നേ ഇതു ശാംപ്രാ തുടങ്ങിയാലോ?

പാതമഃ—എൻറീ മല്ലി സന്താഷ്മായിരിക്കു. എന്നോടു കോപിക്കുന്നതേ.

അര:—ഞാൻ കോപിക്കാം. എന്നെ എത്തു ചെയ്യും? അച്ചുന്ന വെറുതേ ഇരിക്കണം. അദ്ദേഹം എൻറീ അവസരം വരെ താമസിക്കാം.

റാമേ—ബലോ പിരി മുറ നിത്തംനീ.

അര:—മഹാജനങ്ങളേ, സദ്യയിരിക്കാം. സ്കീകളാധാലും തന്റെടമ്പണങ്കിൽ ആതാം അതു കളിപ്പിക്കാൻ വരികയില്ല.

പാതമഃ—മല്ലി, അവർ ഭവതിയുടെ കല്പനപ്രകാരം ഇതനേ മതിയാവു. മഹാജനങ്ങളേ, മനവാട്ടി പറയുന്നതു കേട്ടോളിൻ. സദ്യയിരിക്കുയും വേണ്ട ചോലെ ക്ഷേമിക്കായും തന്റെ ഭവതിയേ ഉദ്ദേശിച്ചു സംശാഷിച്ചു ഭാതു പിടിക്കായും ചെയ്ക്കയോ അല്ലെങ്കിൽ വല്ലുടത്തും പോയി കഴുവേറുകയോ ചെയ്തിൻ. എങ്കിലും എൻറീ മല്ലി എന്നോടുള്ളി പോന്നേ മതിയാവു. ഇവം വീഡ്യുക്കൈകയും നിലന്തു ചവിട്ടുകയും തുറിച്ചു നോക്കുകയും നെററി ചുള്ളക കയും നേരം ചെയ്യും. എൻറീ സ്പന്തം വകയായി കൂളിത്തിന്റെ യജമാനൻ നോന്നാണ്. മല്ലി എൻറീ വകയാണ്. എൻറീ വീടം എൻറീ പറന്പും എൻറീ കണ്ണവും എൻറീ കാളയും എൻറീ കലപ്പയും എൻ വേണ്ടെ, എൻറീ സകലവുമാണ് മല്ലി. തന്റെ ഭവതി ഇതാ നിൽക്കുന്നു. അതെങ്കിലും, ദൈഖ്യം മുണ്ടുകൊണ്ടു തോട്ടെ. എൻറീ മാർവിരോധം ചെയ്യുന്നവൻ പാടലവിച്ചുത്തിൽ എത്ര കാബേരനു യിരുന്നാലും ഞാൻ അവൻറീമെൻ അന്ത്യായപ്പെട്ടിം കൂമരാ നിശ്ചിന്ന വാൾ ഉണ്ടാക്കോ. നാം കൂളി നാരാഞ്ഞാറു ചുറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു നീ ആണുക്കുട്ടി ആഘാക്കിൽ

നികൻറ് കൊച്ചുമ്മയേ വിശ്വകാണ്ഠവാ. പ്രീയ
തമേ, ദയപ്പുഡേണ്ട. ആരം ഭവതിയെ തൊട്ടുകയില്ല,
ആയിരാ അനുയധകാർ വന്നാലും ഞാൻ തട്ടതേതാളാം.

(പ്രഥമ സാമ്പാർ, അംഗങ്ങൾക്കു, തുമന്നുവശ പോയി.)

പാവഃ—നല്ല ശാന്തശീലമുള്ള ഭസ്തിമാർ! അവർ
പോയ്യോട്ടു.

ഗ്രാമേ—ഞാൻ ചിരികൊണ്ട് ഇപ്പോൾ ചാക്കം.

ആണഃ— എത്ര ഭ്രാഹ്മപിടിച്ച് വിവാഹമായാലും
ഇങ്ങനെ ഒന്ന് ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല.

ബിജക്ക്—കൊച്ചുമ്മേ, നിങ്ങളുടെ സഹോദരിയുടെ കല്യാ
ഞാന്തക്കരിച്ച് എന്താണ് അഭിപ്രായം?

ആന:—ഭ്രാന്തിക്കു ഭ്രാന്തൻ ചേർന്നു.

പാവഃ—മഹാജനങ്ങളും സ്വന്നഹിതശാന്തമായുള്ളോരോ,
നമ്മുടെ കല്പ്യാഖനത്തിന്റെ നടന്നായകമായുള്ള ഭസ്ത
തിമാർ ഇല്ലാതെ പോയി എക്കില്ലോ ഞാൻ ഒഴും
ബോം തുടാതെ സദ്യിയ്യ വട്ടം തുട്ടിട്ടുള്ളതിനെ ദയ
വായി അനുഭവിച്ച് ഇന്തിക്ക് എത്രമാത്രമെങ്കില്ലോ
എതാത്തു വജ്രത്തിൽത്തരണമെന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോട്
അപേക്ഷിക്കുന്നു.

ആണഃ—അംഗങ്ങനെതരനെ. (എല്ലാവക്കു പോയി.)

നാല്പാം ആർക്കിം

കനാം അരങ്ങു—വരണ്ണമേശ്വരൻ പാർത്തമസാര
മിയുടെ ഭവനത്തിൽ ഒരു ചുറ്റത്തോ.

(കൂദരൻ പ്രവേശിക്കുന്ന.)

കൂദഃ—എൻറെ തന്മുരാനെ, എത്ര വല്ലുതു എജമാനും
തണ്ടായാല്ലോ ഇങ്ങനെന വല്ലുവരും തല്ലു കൊണ്ടോ?
കുണ്ഡോ? ഇങ്ങനെന ശകാരാ കേട്ടിട്ടുണ്ഡോ? ഇങ്ങനെന
വല്ലുവരും കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ഡോ? ഇന്നീ വേരത്തിൽ
തീക്കത്തിച്ചു വെച്ചില്ലെങ്കിൽ അതിനു തല്ലു കൊള്ളു
ബേബ്ലോ. തീകായാനുള്ള കൂട്ടരല്ലു പുറകേ വരു
ന്നു്? തൊൻ തനെ ഒരു നൊപ്പോടായിരുന്നു
കുംഖിൽ ഇന്നീക്കും കുളിരാതിരിക്കായിരുന്നു. ഇങ്ങനെതു
കുളിത്തുണ്ഡോ? അണ്ണാക്കപ്പോല്ലും വിരിപ്പുനു. തീ
കിട്ടിയെങ്കിൽ തൊൻതനെ ഉഴതിത്തുടങ്ങായിരുന്നു.
എടാ, കട്ടാരി, കൂ—ഡേ.

(കൂദാരി പ്രവേശിക്കുന്ന)

കുട്ടി—ആരാണിതു തണ്ടത വിളി വിളിക്കുന്നു്?

കൂദഃ—രഹാലിപ്പുചമാണ്. സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ വന്ന തൊട്ട്
നോക്കു. എൻറെ പൊന്ന കട്ടാരി, കുറേ തീ
കൊണ്ടുവാ.

കുട്ടി—എജമാനം ഭാര്യയും വരുന്നണണ്ഡോ കൂദരാ?

കൂദഃ—ഉള്ളു്, കട്ടാരി, ഉള്ളു്. അഞ്ചുകാണ്ട് നീ വേഗം തീ
കൊണ്ടുവാ.

കുട്ടി—എന്നാ, അവക്കു നമ്മൾ കേട്ടിരിന്നിട്ടേതാളും തന്നെ
പിണകമെഡുണ്ഡോ?

കൂദഃ— അവരീ മഴയ്ക്കു മുൻപു് അങ്ങനെന്തനെന
അയിരുന്നു, കട്ടാരി. അതിവൻറെ ശേഷം നീനു
കുറിഞ്ഞുള്ളും? മഴ ആരേയും ഇണക്കന്താനെല്ലോ,
അതു നമ്മുടെ പഴയ എജമാനനേയും പുതിയ എജ

മാനത്തിയേയും എന്നേയും ഇണക്കിക്കളെത്തു, കട്ടാരി. അതോക്കെ കിടക്കേണ്ട, നീ വേഗം ചെന്ന കരെ തീ കൊണ്ടുവാ. അല്ലെങ്കിൽ പുതിയ എജമാനത്തിയാട കൈ ആദ്യം നിന്റെമേൽ ആയിരിക്കും പൊലിക്കുന്നതു്.

കുട്ടി:—അതു ഞാൻ എറോളാളാം. പിന്നെ രാജ്യവർത്തമാനമെന്തുള്ളു?

ശ്രീമം:—രാജ്യമെല്ലാം നിന്റെ അധികാരത്തിലുണ്ടു് ഒഴികെ തണ്ടരു കിടക്കയാണു്. അതുകൊണ്ട് വേഗം തീ കൊണ്ടുവാ.

കുട്ടി:—നെത്രപ്പോൾപ്പെട്ട തയാറാക്കിരിക്കുന്നതു്? വിശ്വഷമെന്താണുള്ള തെന്നവച്ചുാൽ പറ.

ശ്രീമം:—ഞാൻ അശ്വഷം തണ്ടരു കിടക്കയാണെന്നും പറഞ്ഞതു്? തീകാഞ്ഞുകഴിയെണ്ട. അടുക്കാളിക്കാരൻ എവിടെ? അത്താഴം കാലമാക്കീടില്ലോ?

കുട്ടി:—എല്ലാംതയാറുണ്ടു്. വർത്തമാനം വല്ലും കേൾക്കുന്നു.

ശ്രീമം:—എന്നാൽ കേട്ടോ. നനാമതു്, കുതിരയുടെ കാലുകൾഡി. അതുകൊണ്ടു് എജമാനം കൊചുമ്മയും താഴത്തുവീണു്.

കുട്ടി:—എന്തെന്നു?

ശ്രീമം:—ജീനിഷിൽ നിന്നു ചളിയിലേക്കു്, ഇവിടെപ്പുണ്ടിച്ചു്. ഒരു കമ്പ കിടപ്പുണ്ടു്.

കുട്ടി:—അക്കെ വേഗംപറ, എന്റെ പൊന്ന തുമരന്തല്ലോ.

ശ്രീമം:—എന്നാൽ ചെവികൊടുക്കു്.

കുട്ടി:—ഹതാ!

ശ്രീമം:—എന്നാൽ ഹതാ! (അവചന അംഗീകാരം)

കുട്ടി:—ഹതു കമ്പകേൾക്കായല്ലോ കൊള്ളുകയാണല്ലോ.

ശ്രീമം:—അതുകൊണ്ടാണല്ലോ ഹതിനു കൊള്ളുവുന്ന കമ്പയെന്നു പോളുത്തു്. എന്നാൽ ഞാൻ കമ്പപാണ്ടു ഇട്ടാണു. കുതിരപ്പുറത്തു കൊചുമ്മയുടെ പുറകിൽ എജമാനാമായിട്ട് തെങ്ങൾ ഒരു വല്ലാത്ത കന്നിരഞ്ഞുകയായിരുന്നു—

കുട്ടി:—രണ്ടാള്ളം ഒരു കൂതിരയുടെ പുറത്തോ?

കുമാർ:—അതെന്നിന് നീ അറിയുന്നു?

കുട്ടി:—അതേ, ഒരു കൂതിരപ്പുറത്തുന്നു.

കുമാർ:—എന്നാൽ കമ നീതനെ പറ. നീ ഇട്ടജ്ഞ കോരി താട്ടകാതിരനെങ്കിൽ, കൂതിരയുടെ കാലു തല്ലിയ തീര് എജമാനൻ എന്ന തല്ലിയതും, എജമാനേ എൻ്റെ പുറത്തുനിന്ന് മാറരാനായി കൊച്ചുമ്പു ചെളിയിൽക്കൂടി നീതിവന്നതും, എജമാനൻ ആണ യിട്ടും, ഉണ്ണായതിൽ പിനെ ദൈവത്തോടു പോലും പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കൊച്ചുമ്പു എജമാനേ നോടു പ്രാത്മിച്ചതും, തൊൻ നിലവിളിച്ചതും, കൂതിര ഓടിക്കളുണ്ടതും, കടിഞ്ഞതാണ പോച്ചിയതും, എൻ്റെ തലമട്ടിയതും, ഇതു പോലെ ഓർമ്മയിൽ വെക്കേണ്ടവയായ പല സംഗതികളും തൊൻ പറ ഭേദതന്നെ. ഇനിഇതെല്ലാം മറവിശിക്കി കിട്ടാം മരിച്ച പോകേയുള്ളത്.

കുട്ടി:—ഇങ്ങനെക്കിന് അവരുടെക്കാർ പിന്നക്കാം അങ്ങേൽക്കാണല്ലോ.

കുമാർ:—അതേ, അതോന്നം നിന്നെൻ്റെ അധിക പ്രസംഗികളായ മുട്ടുകാർക്കം അദ്ദേം ഇവിടെ എത്തുനോച്ചാൻ അറിയാം. അല്ല, തൊൻ ഇതോക്കെ പുരത്തും കൊണ്ട് നിന്നാലോ?—അഞ്ചിടിയയും അബ്ദിക്കടന്നേയും കൊതുവിനേയും കോലൻകപ്പ നയും ക്കവിളിക്കും. എല്ലാതും ഇടയും തലയും മുറക്കി, മുവരും മിനക്കി, ചിരിക്കാതെയും എന്ന ബെച്ച കരയാതെയും കണ്ണിശ്രമായി നിംക്കണം. അവരെല്ലാം തയാറുണ്ടോ?

കുട്ടി:—ഉള്ളം.

കുമാർ:—എന്നാൽ അവരെ വിളിക്കും.

കുട്ടി:—എടാ, ശ്രവേ, കേട്ടില്ലോ? നിങ്ങളെല്ലാം ശ്രീ എജമാനേ എത്തിരെക്കാൻ വരാൻ.

കുമാർ:—കൊച്ചുമ്പുയോ?

കുട്ടി:—എന്നാൽ കൊച്ചുമ്പേ.

കൂമ:—അതു പാടില്ല.

കുട:—എന്നാൽ കൂമരനെ എതിരേൻക്കാൻ വരീനോ!

കൂമ:—അതുകൊണ്ടും അയില്ല, കൂമരനെങ്ങും കൊചുമ്പു യെയും എജമാനെന്നയും.

(അനേകം വാല്യക്കാർ പ്രവേശിക്കുന്നു).

അംബി:—കൂമരാ! കോലാഹലം എന്തെല്ലാം?

അംബി:—കൂമര കശലമല്ലോ?

കൊറു:—ചന്ദ്രാതികൂമരാ! ചെള്ളി എത്തുള്ളു?

കോല:—കത്തപാ കെട്ട കൂമരാ! കണ്ണാമണി ഓനമില്ലോ?

കൂമ:—നിന്നുക്കുന്നാ, സുഖമല്ലോ?.....നിന്നുക്കോ?.....

.....നിന്നുക്കം ചന്ദ്രാതി! നിന്നുകിം.....ഉച്ചാരം

ഇതുമതി. എന്നാൽ കൂട്ടുകാരേ! കാര്യങ്ങൾല്ലോ
കണിശ്രമായും ഭദ്രമായും തയാരായിട്ടാണല്ലോ ഈരി
ക്കന്നതു?

അംബി:—സകലവും തയാരാണ്. എജമാനൻ എത്രടം
അയി?

കൂമ:—ഈതാ, എത്തിക്കഴിത്തു. ഇപ്പോൾ കതിരപ്പുംതു:
നിന്ന് ഇരഞ്ഞിയിരിക്കിം. അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരും
ഉപ്പാരായി നിന്നോല്ലോ...ശത്രം...എജമാനൻറ
ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു.

(പാർത്ഥസാരംഗിയും അരഞ്ഞല്ലിയും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

പാതമ്പ:—ഈ തെക്കാടിക്കെല്ലും എവിടെപ്പോയി കിട്ടുന്നു?
എത്തു ക്രമാണിതു? അങ്ങവടിക്കു പിടിക്കാനാക്കു, കതിരയെ കൊണ്ടുവോക്കാൻ അക്കച്ചു
വാതിൽക്കൽ ഒത്തത്തമില്ലോ? അംബി, അപ്പുക്കുൻ,
അപിളിമാൻ, ഇവരെല്ലാം എവിടെ?

എല്ലാ വാല്യക്കാരാം:—എന്തോ, എജാൻ, എന്തോ, എജ
മാൻ, എന്തോ, എജമാൻ.

പാർത്ഥ:—എന്തോ, എജമാൻ! എന്തോ, എജമാൻ!
എന്തോ, എജമാൻ, എന്തോ, എജമാൻ. എം, എം
എന്നാണ്ടു കിടന്ന എരപ്പാളിക്കെല്ല! സ്വാമിദ്രോഹി

കളെ! രാചാരവുമില്ല ഉപചാരവുമില്ല, ഒന്നാമില്ല. ഞാൻ മുൻപേ അയച്ചിട്ടുണ്ട് എ വിശ്വാസിത്ത ഹാടി എവിടെ?

കൂദാശ:—**ഈവിടെയുണ്ടെങ്ങ്മാനോ!** അപ്പോഴതേപ്പാലു തന്നെ വിശ്വാസിയായിട്ട് ഇപ്പോഴും.

പാർത്ഥ:—എടാ, ഗജപോക്കിരീ! അധികപ്രസംഗാം പാടത്തിന്റെ കരയ്ക്കുവന്നു് എതിരെൽക്കണമെന്നും ഈ ശപ്തത്തെ ഹാടിക്കുള്ളിട കൊണ്ടുവരണമെന്നും മല്ലേ ഞാൻ നിന്നോടു പരബ്രഹ്മത്തിൽനാൽ?

കൂദാശ:—അംശിയുടെ മുഖത്തു കുറെ കരിപ്പരണ്ടിരുന്നു എങ്ങനെനോ! കൃഷ്ണചുണ്ടും കിഞ്ചിപോളയ്ക്കു് ഇന്നലെ രാത്രി ഉറുപു കാടിച്ചു നീജവന്നു വിശ്വാസിയിരുന്നു. കട്ടപ്പുണ്ടും കരിയ മണ്ഡ കുറിയതായിരുന്നു. അപ്പോൾ കുട്ടിക്കുണ്ടും മണ്ഡം അലക്കാൻകൊടുത്താരെ കിട്ടിട്ടമില്ല. എകിലും ഇപ്പോൾ ഏല്പാവത്റം എതിരെൽക്കാനായി ഹാജരായിട്ടുണ്ട്.

പാർത്ഥ:—പോയിൻ, തെഹാടികളെ, ചൊന്ത ചോറു വിളമ്പിൻ. (ബാല്യക്കാർ ചോയി) (ശാഭന്ന.) മല്ലുസാധകാ നീനക്കു വല്ലതും പിഴചെഫ്റ്റോ ശല്യമെന്നോടെന്നീ. ഞാൻ മല്ലി ഇരിക്കു. ഭവതിക്കു സ്വന്നതം. ബാലേബാലേ! ബാലേ ബാലേ! ഭേദം,

(ബാല്യക്കാർ ചോറും കൂട്ടാനുംകൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ആശാ, ഞാൻ പറയാതെരെയാ?...മല്ലീ! എൻ്റെ പ്രിയതമേ! മനോഹാരണാം! സന്ദോഹംമായിരിക്കു... എടാ തെഹാടികളെ! എൻ്റെ ചെറിപ്പുചിക്കിൻ, അഴിക്കിനേടാ, അധികപ്രസംഗാംകളെ! ഇനി എപ്പോടാം അഴിക്കുന്നതു്? (ശാഭന്ന)

പ്രിയമാനസ നീ പോയു് വരേണ്ടം

പ്രിയയോടെനുംടെ വാത്തകൾ ചാൽവാൻ എടാ, തെഹാടി, എന്നീറുപോകു. നീ എൻ്റെ കാലോടിച്ചുകളയാൻ തുടങ്ങുന്നോ? ഇനാ, ഇതു

മെടിച്ചുംകൊണ്ടു മരേ കാലുക്കിടി ഒടിക്കാതെപോ. (അവകാ അടിക്കന്ന)

മല്ലീ! സന്തോഷമായിരിക്കാ...എടാ, കരേ വെള്ളം എവിടെടാ,വെള്ളം?...എൻ്റെ പുംബാലൻ നായെ വിടെ?...എടാ, നി അവിടുന്നപോ, ചെന്ന് അങ്ങേ വീടിലെ അന്നജൻ അതണാചലം ഇന്നോടു വരാൻ പറ. (ബാല്യകാരൻ പോച്ചാ)

മല്ലീ! ഭവതി പരിചയപ്പെട്ടിരിക്കയും സന്നേഹി കായും ചെയ്യാനുള്ള രാജാണിതു...എൻ്റെ മെതി യടിഞ്ഞവിടെ?—എടാ, കരേ വെള്ളം കിട്ടമോ?

(രൈ പാത്രത്തിൽ വെള്ളവുമായി കൗവാല്യക്കാരൻ പ്രശ്നവരിക്കുന്നു)

വരു മല്ലീ! കാലും മുഖവും കഴുകാം. എന്നിട്ട് വേണ്ടുംവെള്ളം വിനൃമിച്ചു സന്തോഷിക്കാം...എടാ, കുതക്കത്തുനക്കട്ട തെമ്മാടി! നി അതു താഴാരാത്തിട്ടു കളഞ്ഞെന്തോ? (അവകാ അടിക്കന്ന)

അര:—അയ്യോ ക്ഷമിക്കണോ. അവൻ മനസ്സുറിയാതെ വന്നപോയ ഒരു കുറവമല്ലോ?

ചൊത്തം:—കുതക്കത്തുനക്കട്ട കോമാളിക്കു പിറന്ന തെമ്മാടിക്ക ഇടു തെമ്മാടിയല്ലോ ഇവൻ? വരു, മല്ലീ! ഇരിക്കു മല്ലിക്കു നല്ലവെള്ളം വിശകന്നാണെന്നും ഇനിക്കു റിയാം. അതുകൊണ്ടു വല്ലതും കരേ കഴിച്ചുകളാം. ഇതെന്നാണ്, വാരല്ല വരുത്തതോ?

1-ാവാല്യ:—അതേ.

പാർത്ഥം:—ഇതായ വിളവി?

1-ാവാല്യ:—ഞാൻ.

പാർത്ഥം:—ഇതു കരിഞ്ഞുപോയി. ശ്രേഷ്ഠം ഉദ്ദേശ്യരിക്കുള്ളും അങ്ങെന്നതനെന്നു.എത്തന്നായിക്കാലാണോ നിങ്ങൾ?—ഇതു പറഞ്ഞവെന്നവിടെ? എടാ തെമ്മാടിക്കളെ, ഇങ്ങന്നത്തുകൊണ്ടവനു് എന്നും മുൻപിൽ വിളംബാൻ നിങ്ങൾക്കു ദേയരുമുണ്ടായല്ലോ.ഇതാ കൊണ്ടു പോങ്ങ്യാളീൻ.

(പാത്രങ്ങളുടെ വലിശ്ശരായിൽ)

എടാ, സ്പാമിദോഹികളേ! അള്ളികളേ അവിങ്കു
കൂടാതെ അധികപ്രസംഗികളേ! എന്നാണ് നിന്മ മുറു
ക്കന്നോ? ഞാനന്താട്ടു വരട്ടു, എല്ലാവർക്കു, തന്നേക്കു
നണ്ട്.

അരം:—പ്രാണനാമാ! കോപം അടക്കാനേ. അന്നേയ്ക്കു
വിരോധമില്ലെങ്കിൽ ഉപ്പേരിക്കു തരക്കേടാനമില്ല.
പാതമ്:—അതു മുത്തുകരിഞ്ഞപോയതാണ്. ഇന്നേനെ
യുള്ള ഉപ്പേരി രീക്കല്ലു ഉപയോഗിക്കാത്തെനു
വൈദ്യരാർ എന്ന പ്രത്യേകം ശ്രൂക്കെട്ടിട്ടണ്ട്.
അതു പിത്തത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടു കോപശീലതെ
വളർത്തുന്നതാണ്. നാം രണ്ടാള്ളം പ്രക്രത്യാതനനു
ക്കരെപ്പു കോപമുള്ളവരാക്കൊണ്ടു നാം അതു ഭക്ഷി
ക്കാതിരിക്കയാണു നന്ന്. മുട്ടാക്കണ്ണു, നാളേ ഒക്കെ
നന്നാക്കിക്കാളയാം. ഇന്നേന്നേയ്ക്കു നാം ഉപവസിക്ക
യാണു ഭേദം. വത്ര, നമ്മക്കു നമ്മുടെ മനിവരമി
ലേയ്ക്കു പോകാം. (പാതമാനമി, അരംമല്ലാ, കട്ടാരി
ഇവർ പോഴി.)

ആണ്ടി:—അല്ലെങ്കട്ടാ! നീ ഇന്നേനെ ഇതിനു മുൻപിൽ
എന്നോന്നുകണ്ടിട്ടുണ്ടാ?

അണ്ണു:—കലഹിച്ചതനേ എജമാനൻ കൊച്ചുമയുടെ
കലഹശീലതെ കൊല്ലുകയാണ്. (കട്ടാരി വിണ്ണം
പ്രബാരിക്കം)

കുമഃ:—എജമാനനവിടെ?

കട്ടി:—ശയനമുറിയിലാണ്. ക്ഷമാശീലതെക്കരിച്ചു
കൊച്ചുമയോടു പ്രസംഗിക്കയാണ്. ഇടയ്ക്കിടക്കാ
രിക്കയും അണ്ണയിട്ടുകയും അസഭ്യം പറകയും ഒക്കെ
യുണ്ട്. പാവം കൊച്ചുമയി, എന്നേനെ നിൽക്കുന്ന
മെന്നും എന്നോട്ടു നോക്കുന്നമെന്നും എള്ളു പറയുന്ന
മെന്നും അറിയാതെ കുന്നാവുകണ്ണച്ചു് എന്നിരുത്തു
പോലെ ഇതനു പത്രഞ്ഞുനു. പൊങ്കോളീൻ,
പൊങ്കോളീൻ, എജമാനൻ വിളിച്ചുകം. (എണ്ണ
വത്രം പോഴി.)

**രണ്ടും അരയും—പാടലീപുരത്തിൽ പാവനാ
ഗയൻ്റെ ഭവനത്തിന്റെ മുൻവശം**

(ആണകവാം ഷൈറ്റാംഗസം പ്രഃ ചരിക്കണ)

ത്രാണഃ— അങ്ങനെ വതനന്താജോം, സുന്ദരമായിരിൾ
പാസകാരിഞ്ഞനുവല്ലിക്കലോകസുന്ദരനിൽഅട്ടാതെ
അനന്നരാഹം ഇണ്ടാക്കമോ? എന്നാൻ പരമാത്മം പായാം,
എന്ന കാണബോൾ ഒക്കയും വളരെ സന്ദോഷ
മായിട്ടാണ തന്റെ ഭവതീചുടെ ആചാരങ്ങൾ താണ്
കണ്ടിട്ടുള്ളതു്.

ഐദ്യഃ— ആരും! താൻ പരിശയതു നിണ്ഡയർക്കു ബോല്യ
മാക്കേണ്ടതിനാ നൃക്ക മാറിനിനു് അയാൾ പടിപ്പി
കുന്ന സംപ്രദായത്തെ ഒന്നു ശ്രദ്ധിക്കാം. (അവർ
മാറി നിൽക്കണ.)

(ആനന്ദവല്ലിചും ലോകസുന്ദരനം പ്രവേശിക്കാം)

ലോകഃ— എന്നാൽ അമേഖ! നിണ്ഡയർക്കു പഠിപ്പംകൊണ്ടു്
പ്രയോജനമുണ്ടാക്കുന്നോ?

ആനഃ— ആചാരും! അണ്ണന്താണ വായിച്ചുതു്? ഒന്നു
മതു് അതിന്റെ അർത്ഥം ഒന്നു കേൾക്കുട്ട.

ലോകഃ— താൻ കാമശാസ്ത്രം അദ്യസിച്ചിട്ടിട്ടു് എന്നാണ
വായിച്ചുതു്.

ആനഃ— അന്തു് ആ ശാസ്ത്രത്തിൽ ആചാര്യനാണെന്നാണ
തെളിയിക്കാം കഴിയുമോ?

ലോകഃ— അതു് അല്ലയോ പ്രിയതമേ! ഭവതീ എന്റെ
മനസ്സിന്റെ ആചാര്യയായിതീരുവോൾ ആകാം.
(അവർ മാറിപ്പോയി)

ഐദ്യഃ— (മുംചെന്തു വന്നിട്ടു്) ഹാ, എത്ര എഴുപ്പമായിരി
കുന്ന ഇവതെട കൂർപ്പാട്ടകൾ! ആനന്ദവല്ലി ലോക
സുന്ദരനെപ്പോലെ ലോകത്തിൽ തെത്തരേയും ആറു.
ഹിക്കയില്ലനു കയ്യടിച്ചു പറഞ്ഞ നിണ്ഡൾ ഇക്കണ്ടിന്തെ
സമാധാനം പറയുന്നു?

ആണഃ—അപ്രോനിസ്യമായ അനന്തരാഗാ! അസ്ഥികളായ അംഗനകൾ! ലാസകാ! ഇതായുരുദ്ധരതനെ.

എദ്യഃ—ഇനി ഇങ്ങനെ പിശകങ്ങ്. തൊൻ ലാസകനോ തൊൻ ഭാവികനെ പ്രകാരം ഒരു ഭാഗവതരോ അല്ലോ. ഇതു അസ്ത്രായ ഒരു ജീനവിനെ പ്രതി ഈ നീച വേഷം കെട്ടിയ എന്നെന്നക്കും തനെ ഇനിക്കു പ്രേപ്പാർ നിന്നയായിരിക്കുന്നു. ആരു തൊൻ എദ്യാം ഗനാൻ.

ആണഃ—ആരു! എദ്യാംഗാ! നിഞ്ഞർക്കു ആനന്ദവല്ലി യിൽ അസാമാന്യമായിട്ടുള്ള അനന്തരാഗത്തെക്കരിച്ചു തൊൻ പദ്മപ്രേപ്പാഴം കേട്ടിട്ടിണ്ട്. എന്നാൽ അവളുടെ അല്ലത്പരം ഇപ്രേപ്പാർ തൊനം കണ്ണഭേബാധിക്കാൻ ലുട യായതുകൊണ്ട് തൊനം നിഞ്ഞലോട്ടക്കുടി ആനന്ദ വല്ലിയേയും അവളുടെ അനന്തരാഗത്തും എന്നെങ്ക മായി ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

എദ്യഃ—കണ്ണില്ലേ അവർ തമിലുള്ള കൊഞ്ചെല്ലം കൂഴി സ്ത്രാട്ടവും എല്ലാം. ആരു ലോകസുന്ദര ഇതാ തൊൻ കയ്യടിക്കുന്നു. ഇനി മേലാൽ രഹിക്കല്ലും തൊൻ അവളെ ആറുഹിക്കുന്നതല്ല. തൊൻ ഇതേവരെ അവളിൽ ഉണ്ടെന്ന ഭ്രമിച്ചു പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ട് നടന്ന മുണ്ണങ്ങളിൽ ഒന്നിനും അവർ അംഗീകാരിയും അവളെ തൊൻ സത്യമായി ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആണഃ—തൊനം അങ്ങനെന്നതനെ. അവർ കാലുപാടിച്ചു അപേക്ഷിച്ചാലും ഇനി ഒരിക്കലും അവരെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതല്ലെന്ന സത്യംചെയ്യുന്നു.

എദ്യഃ—ആ ധൂളിയെ എല്ലാവരും ഇങ്ങനെ ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിൽ നമ്മുക്ക് നല്ല തുഷ്ടിയായിരിക്കുന്നു. തൊൻ എൻ്റെ സത്യത്തെ പാലിക്കാനായി ഇന്നേന്നു മുന്നാ ദിവസം ഇവിടെ നല്ല കോപ്പുകാരത്തിയും തൊൻ ഇം നിന്നനിരത്തെ ഇവരെ ആറുഹിച്ചതുപോലെ എന്നെ വളരെ നാളായി ആറുംറിക്കുന്നവള്ളമായ ഒരു മുറിയേ കല്പ്പാനം കഴിക്കാൻ പോകയാണ്.

അതുകൊണ്ട്, അതുപരിലോകംനുവരാ! വന്നനം.സുമീക്ഷളെ
അവധാരം സൗഖ്യരൂപത്തെ വിചാരിച്ചുപ്പു മര്യാദയെ
വിചാരിച്ചാണ് ഈനി ഞാൻ സ്വന്നവിക്കുന്നത്.
അതുകൊണ്ടു ഞാൻ സത്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിന്റെപ്രകാരം
നടത്തുമെന്നാണെങ്കിൽ നിത്യത്വത്തോടുകൂടി ല്ലോറു യാത്ര
പറയുന്നു. (ശ്രദ്ധാംഗന്മ പോയി.)

(ലോകസൃഷ്ടിനും ആനന്ദവല്ലിയും മുൻപോട്ടു വരുന്നു.)

ആണഃ—കൊച്ചുമേം! ഞാൻ എദ്യാംഗനോടുകൂടി ഇവി
ത്തെത്തു സത്യംചെയ്തു ഒഴിവത്തിരിക്കുന്നു.

ആനഃ—ആണകാ! നീ നേരംപോക്കു പറകയാണോ?
നിങ്ങൾ രണ്ടാള്ളം ഏതെന്ന ഉപേക്ഷിച്ചു?

ആണഃ—ഉഹു് കൊച്ചുമേം!

ലോകഃ—എന്നാലിനി നമ്മകു ലാസകനേക്കാണ്ടുള്ള ഉപ
ദേവമില്ലല്ലോ.

ആണഃ—അംഗ്രഹത്തിനു നല്ല സന്പത്തു, സത്യജ്ഞിയുള്ള
ക്രിയ സുമീവേദരയുണ്ട്. ഇന്നോന്നു നാളുണ്ടോ കല്പ്യാന്വച്ചു,
നടക്കു.

ആനഃ—അവക്കുംനേന്നുന്നു പ്രണയം വർദ്ധിച്ചുവരാമി.

(പണ്ടുകു നാടി പ്രശ്നവിക്കുന്നു)

പണ്ടഃ—എജമാനോ! എജമാനോ! ഞാൻ കാത്തിരുന്ന
കാത്തിരുന്ന കഷ്ണിച്ചു് ചട്ടവിൽ നമ്മുടെ കാര്യം
കാണാൻ തക്ക ഒരു ക്രമവുമരത്തെ കണ്ടുകൂടി,

ആണഃ—അവൻ ആരാശം പണ്ടുകീ?

പണ്ടഃ—എജമാനോ! കുചുവംഖാരനോ കാശിവാസിയോ
ഈനിക്കാറിഞ്ഞുകൂട്ട. കണ്ഡാൻ ഒരുപ്പുനാണന്നതെന്ന
തോന്നും,

ലോകഃ—അയാളെക്കാണ്ടു കാര്യമാണോ ആണകാ?

ആണഃ—പറയുന്നതു കേർക്കിയാവനാണകിൽ അയാളെ
ഞാൻ വിചല്ലുന്നശ്രദ്ധയാരാക്കിഞ്ഞീമുള്ള പാവ
നാശയെചുട്ടിയാക്കു കരാരേഴ്തിക്കൊട്ടപ്പീക്കു. (ലോക
സൃഷ്ടിനും ആനന്ദവല്ലിയും പോയി.)

(കാശിവാസി പ്രവർഗ്ഗിക്കുന്ന.)

കാശി:—ഈ ശ്രദ്ധരോ രക്ഷത്.

ആണഃ:—അണ്ണേയ്യു സ്വപ്നാഹതം. അണ്ണേ ദേശാടനം ഇവിടംകൊണ്ട് അവസാനിപ്പിച്ചുവോ, അതല്ല ഇവിടെ നിന്നും ഭാവമുണ്ടോ?

കാശി:—ഈനി രണ്ടുകൊല്ലും തുടടി നടന്നാൽ ഒരു വിധം അവസാനിപ്പിക്കാമെന്ന തോന്നുന്നു. കുംഭകോണം, തിരപ്പതി, കാവേരി ഇതോക്കായും ദർശിക്കാം നണ്ട്. ദിവവൽക്കുപകൊണ്ട് ആയുള്ളബണ്ടകീൽ രാമേഷ്ഠരത്തുടെ സ്നാനം കഴിച്ചിട്ടുവേണം മതിയാക്കാനെന്നാണുവെച്ചുറിക്കുന്നത്.

ആണഃ:—സ്വപ്നം എത്രാണു്?

കാശി:—മന്യരമാണു്.

ആണഃ:—മന്യരമാി?...അങ്ങുാ, എൻ്റെ ഭ്രാവാനു എന്നിട്ടും പ്രാണനെക്കരിച്ചു് ലേശവും വിചാരം തുടക്കാതെ പാടലീപുരത്തിൽ കടന്ന നടക്കായോ?

കാശി:—പ്രാണനെയുമോ? അതെന്നാണുന്നു ഇനിക്കു മന ഫുലായില്ല. വല്ലതും ഉണ്ടക്കീൽ, ആരും! വേഗം പായണേ.

ആണഃ:—മരൊന്നുമില്ല. മന്യരദേശകാരിൽ ആരെ കുല്യം പാടലീപുരത്തു കടന്നാൽ കൂഴത്തുവെട്ടിക്കു ഇയും. കാരണം അറിഞ്ഞിട്ടില്ലോ? മന്യരദേശത്തു വന കുപ്പലുകൾ എല്ലാം താഴുവത്തു തടവുചെയ്യി റിക്കനു. ഇവിടുതൽ രാജാവർക്കു മന്യരരാജാവി നോട് സംഗതിവശാൽ ഉണ്ടായ വിരോധം നിമിത്തം ഇങ്ങനെ വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയിരിക്കുന്ന താണു്. അങ്ങു് ഈ വിവരം അറിയാതിരുന്നതു് ആയുരൂപം തന്നെ. ഇപ്പോൾ വനന്തതിയതേയു കൂളില്ലോ, അല്ലെങ്കിൽ ഇതു കേൾക്കാതിരിക്കാൻ ഇടയില്ല.

കാശി:—ആരും ഇതിനിക്കു വലിയ സകടമായല്ലോ. വിശ്വേഷിച്ചും എൻ്റെ ചെലവിലേയ്യുള്ള പണ:

തെന്തിന് ഇവിടെ മാറിക്കൊട്ടുന്നതായ ഒരുംഗിയല്ലോ
എൻ്റെ കൈവശമുണ്ട്.

ആണഃ—എന്നാൽ നോൻ അണ്ണേയ്യു് തെപ്പകാരു, ചെയ്യാം.
മറുവല്ല നീബുതിയും ഉണ്ടെനു തോന്തനില്ലു്.
അണ്ണു് എന്നെനക്കില്ലും പാശീപുരത്തിൽ പോയി
ടിണ്ണോ?

കാശി:—ഉള്ള്, കൊള്ളിവുന്നവരായ കടിയാനവാഡരെ
കൊഴുട്ടു വളരെ പ്രസിദ്ധിയുള്ള പാടലീപുരത്തിൽ
നോൻ പലപ്പോഴും പോയിട്ടിണ്ട്.

ആണഃ—അവരിൽ വിശ്വാസശ്വരചൂട്ടിയാർ എന്നു
രാജൈ അറിയുമോ?

കാശി:—അദ്ദേഹത്തെ നോൻ അറിയുകയില്ലെങ്കില്ലു്
ധാരാളും കേട്ടിട്ടിണ്ട്. ഒരു കോടിലക്ഷ്യപ്രക്രിയയും
വത്തകനാല്ലോ?

ആണഃ—അദ്ദേഹം എൻ്റെ അള്ളുന്നാണു്. പരമാത്മം പറ
നോൻ മുഖ്യായയിൽ അനുമായി ഒരു വിധം
സാമ്യവുമുണ്ട്. ഈ അപകടത്തിൽനിന്നുണ്ടു് അണ്ണേ
രക്ഷിക്കുന്നതിനായിട്ട് നോൻ ഇണ്ണനെ ചെയ്യാം.
അണ്ണു വിശ്വാസശ്വരചൂട്ടിയാരോടു് ഒരു വക്ക്
സാമ്യമുള്ളവനായതു സാമാന്യമായിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഗ്യ
മല്ല.അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ പേരം ഭാവപ്പും അണ്ണു സ്പീക
രിച്ചുകൊള്ളണം. എൻ്റെ വിച്ചിൽ സുവമായി
പാക്കായും ചെയ്യാം. ക്രമമായിട്ടുകൊ ഇരിക്കണാം.
മനസ്സിലായല്ലോ—ഇണ്ണനെ അണ്ണേയ്യു് ഈ പട്ട
ഞ്ഞതിൽ നടത്താനുള്ള കാര്യങ്ങൾ നടത്തിക്കഴിയു
ന്നതുവരെ താമസിക്കാം. ഇതിനു വിരോധമില്ല
കീൽ ഇണ്ണനെ ചെയ്യണം.

കാശി:—അയ്യോ! ഇനിക്കു യാതൊരു വിരോധവുമില്ലു്.
നിണ്ണാലെ നോൻ എൻ്റെ പ്രാണരക്ഷിതാവായി
എന്നേക്കും സുരിക്കന്നതുമാണു്.

ആണഃ—എന്നാൽ പോകാം. ഒരു കാര്യംകൂടി ഓത്തിരി
കേണ്ടതുണ്ട്. അള്ളുൻ വിശ്വേഷാർ ഒരു കാര്യമാ

യീട്ട് ലുനോ നാളേയോ ഇവീടെ എത്തുതിരിക്കു
യില്ല. ഇതിനെക്കറിരെച്ചുല്ലാ വിവരമായി പിരുന്ന
പറയാം. (എല്ലാവും പൊഴി)

മുന്നാം അരത്തു—വാർത്തമാരമിയുടെ ഭവനത്തിൽ ഒരു മരി

(അരംഗമല്ലി, കൂട്ടരം ഇവർ പ്രാബല്യം)

ക്രമം— ഇല്ലപ്പില്ല. സത്യമായിട്ട് എൻ്റെ ജീവനാശം
എന്നിക്കു ദയരുമില്ല.

അരം—എൻ്റെ കാശപ്പാടിനു തക്കവല്ലോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ
വിരോധവും ഒരുമിക്കനുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.
അദ്ദേഹം എന്തിനാണു് ഇങ്ങനെ പട്ടിണിയിട്ടു്
കൊല്ലാനായിട്ടോ, എന്നു കല്പ്പാണു് കഴിച്ചതു്?
എൻ്റെ അച്ചുന്നേൻ്റെ പട്ടികൾ വരുന്ന പിച്ച
കാങ്ക് പോലും അവർ ഇരിഞ്ഞാലുടെനു ചല്ലും.
കൊട്ടക്കയ്യാണെല്ലോ പതിവു്. എന്നാൽ ഇരക്കാൻ
രൈക്കലും ശീലിച്ചിട്ടില്ലാത്തവള്ളും അതിനു് ഒട്ടം
ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തവള്ളും ആയ ഞാൻ ഇതാ
പട്ടിണി കിട്ടുന്നു. ഉറങ്ങാത്തു തല കറങ്കുന്നു.
ആണയും അടുക്കാസവുംകൊണ്ടു് രൈക്കലും സെസ്റ്റ
രമില്ല. ഇനിക്കു് ഇം ചൊത്തക്കാഞ്ഞലുക്കാർക്കെയും
അധികം വ്യസനകരമായിരിക്കുന്നതു്, അദ്ദേഹം
ഇതല്ലോ പരിപൂർണ്ണ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ പേര്
പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ചെയ്യുന്നതാണു്. ഞാൻ ഉള്ളൂ
തെയ്യും ഉറങ്ങാതെയും ഇതനാൽ വല്ലാത്ത രോഗം
വല്ലതും പിടിചെപ്പുകയോ ഉടനെ മരിച്ചുപോകയോ
ചെയ്യുമെന്നു് ആരോടാണു പറയേണ്ടതു്? അതു
കൊണ്ടു, നീ ചെന്നു് ഇനിക്കു തിന്നുന്നതിനു്
എൻകൈല്ലും കൊണ്ടുവാ. എന്താൽ പദാത്മമാ
യാലും വിരോധമില്ല.

കുമാർ: എത്ര മുറി കണ്ണു ഗവാഴിയ്യാ ചുട്ടും അസാരം ഇത്തപ്പം ആയാലെന്നോ?

അരാർ: അതു ധാരാളം മതി. വേഗം ചെന്നു കൊണ്ടുവാം.

കുമാർ: ഇത്തപ്പം ഉഷ്ണമാജനനാ പരിഞ്ഞന്തു്.

അരാർ: എന്നാൽ വാഴിയ്യാ മതി. ഇത്തപ്പം വേണ്ടാ.

കുമാർ: എന്തു? അതു പാടില്ല. ഇത്തപ്പം കൂടാതെ വാഴിയ്യാ തിനക്കുടാ.

അരാർ: എന്നാൽ രണ്ടാംതുടിയോ, ഒന്നതനൊന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ നിന്നു ബോധിച്ചതു് എന്നെങ്കിലുമോ താ,

കുമാർ: ...എന്നാൽ വാഴിയ്യാ കൂടാതെ ഇത്തപ്പാണോ.

അരാർ: ...പോടാ, കുറുനരിക്കല്ലോ! പോ. (ശ്വാസ അടാക്കം.)

തിനാനുള്ള വസ്തുവിന്റെ പേരു പറഞ്ഞുതന്നെ എൻ്റെ വിശദപ്പം തിന്റും മനസ്സാണെന്നല്ലോ നീ വിചാരിക്കുന്നതു്? നീയും എൻ്റെ ഈ അഹിഷ്മത കണ്ണു സന്ദേഹിക്കുന്ന നീാൻറെ ത്രികൂടാം എല്ലാം മുടി ഞ്ഞുപോകം. പോടാ അവിടുന്നു്, പോകാനും താൻ പറഞ്ഞുതു്.

(പാർമ്മസാമി ഒരുപാത്രം പലമാരവും കൊണ്ട് എദ്ദുംഗനം ക്രമീച്ച പ്രദേശിക്കുന്നു.)

പാത്രം: ...എൻ്റെ മില്ലിജ്ഞൈന്റെ, സൗഖ്യംതന്നെന്നയല്ലോ?

എദ്ദുംഗനം: ...അരാർമല്ലിയമേ! പിന്നെ എത്തുള്ള വിശദം?

അരാർ: ...ഇന്നികൊന്നാം അറിഞ്ഞുതുടാ.

പാത്രം: ...എന്തു? മല്ലിയുടെ മുഖം ഒന്ന് തെളിഞ്ഞു കാണുന്നു. എൻ്റെ മുഖത്തുനു സന്ദേഹമായിട്ടും ഒന്ന് നോക്കു. ഭവതിക്കു താൻ തന്നെ പലമാരം എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നതു ഭവതി കുണ്ടില്ലോ? (പല മാരപാത്രം ഒരു പീഠിക്കിംഭാക്കുന്നു.)

എൻ്റെ ഈ ശ്രമത്തിനായി ഭവതി ഇന്നിക്കു വന്നുനും പറയാനുള്ളതാണു് എത്തു? ഒരവസ്തു മിണ്ണാൻ ഭാവമില്ലോ? എന്നാൽ ഭവതിക്കു ഇതിനും ചുമില്ലായിരിക്കും. എൻ്റെ പ്രയത്നമല്ലാം നീഡു്.

ഹലಹാകയും ചെയ്യു. ഈതാ, ഈ പാത്രം എന്തു
കൊണ്ടുപോടു.

അരം...അതവിടെ ഇങ്ങനോടേ.

പാത്രം...എത്ര മോശ്രൈപ്പട്ട പ്രധാനത്തേയും അർളുകൾ
വന്നനും പറഞ്ഞു് അഭിനവിക്കു പതിവുള്ളതാണു്.
ഇങ്ങനെ എൻ്റെ പ്രധാനത്തേയും അഭിനവിക്കാണും.
വെതി പല്ലഹാരത്തിൽനിന്നു തൊടുന്നതിനു മുമ്പായി.

അരം...അങ്ങേങ്കു വന്നനു.

എദ്ദു...ഹോ! പാത്രസാരമിച്ചുട്ടിഡാരി! നിങ്ങളെ
യാണു കുറാ പറയേണ്ടതു്, വരീൻ, അരശമല്ലി
യഹേ! തൊനംകൂടി തിനാം.

പാത്രം... (അപവാസ്യ) എദ്ദുംഗാ! നിന്നുംകും എന്നെന
ക്കരിച്ചു ഭൂഷയുമാണെങ്കിൽ ക്ഷണിത്തിൽഅതെല്ലാം
തിനാതിക്കൂട്ടു...മല്ലി! തിനോളു. അതു ഭവതിയുടെ
ദേഹാട്ടത്തിക്കു വളരെ നല്ലതാണു...എന്നാൽ
ഇപ്പോൾ എൻ്റെ പ്രാണപ്രിയേ! നമ്മുക്കു ഭവതി
യുടെ അട്ടുണ്ടു് വീഴിലേക്കു പോകയുള്ളു?
അവിാട കല്പാണമാണുല്ലോ. നമ്മുടെ വിലതിരാത്ര
ആദരണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും എല്ലാം അണിഞ്ഞു
വേണും പോകാൻ. എന്നാം ക്ഷണം കഴിഞ്ഞതാാ?
എന്നാൽ തയ്യൽക്കാരന്മല്ലേ കാരുന്തിൽക്കുന്നതു്,
ഭവതിക്കു് ഒരു നിരാളു രവുക്കു ഉണ്ടാക്കാൻ.

(തയ്യൽക്കാരൻ പ്രഭവണിക്കന്ന)

വാടാ, തയ്യൽക്കാരാ! എന്തെല്ലാമാണു കൊണ്ടു
വന്നിട്ടുള്ളതു്? രവുക്കു കാണുന്തു. (കച്ചവടക്കാരൻ
പ്രഭവണിക്കന്ന.) താൻ എന്തിനു വന്നാളുവേ?

കച്ചു...ഇവിടുന്നു് ഉത്തരവായിട്ടുള്ള തൊപ്പിയുംകൊണ്ടു
വരികയായിരുന്നു.

പാത്രം...എപ്പും ഇതാണോ തൊപ്പി? ഇതു വല്ല ചട്ടിയു
ടെയോ മറോ കണക്കു പിടിച്ചു് ഉണ്ടാക്കിയ
താണോ? കളീക്കനോ? കൊണ്ടുചെന്ന കളയു.

ഇനിക്കു പിടിച്ചില്ല. പോയി കരാച്ചുട്ടി വലിപ്പം മായിട്ട് കൊ കൊണ്ടുവരു.

അരം:...ഈരിൽ വലിപ്പിച്ചെള്ളതു് ഇനിക്കു വേണമെന്നില്ല. ഇതാണ് ഇക്കാലത്തിനു പററിയതു്. കൊള്ളാ വുന്ന സ്കീജനങ്ങൾ ഇടവക തൊപ്പിതനന്നയാണ് ഇപ്പോൾ ധരിക്കാം തുള്ളം.

പാത്രം:...കൊള്ളാവുന്നവുംകുന്ന കാദാള്ള ഭവതിക്കും ദന്താംബക്കാം. അതുവരെ പാടില്ല.

എദ്ദ്:...ഈപബാര്യ അതരു ഏഴിപ്പും ഉണ്ടാകുന്നതുമല്ല. അരം:...ആരും ഇനിക്കു പറയാൻ അനവാദമുണ്ടനോ എണ്ണ വിശ്രസിക്കുന്നു. ഇന്തി പറയാതെ നിപ്പി തുഡിയമില്ല. എണ്ണ ഒരു കുടിയല്ല. നിങ്ങളെക്കാർ വലിയവരും, എണ്ണ ഏൻറെ അഭിപ്രായം പറയുന്നതു കുമ്മയോടുട്ടി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾക്കു് അതു പാടില്ലെങ്കിൽ ചെവി പൊത്തിക്കാളുണ്ടാണു. ഏൻറെ മനസ്സിലെ കോപാത്തതെ ഏൻറെ നാവു കൊണ്ടു വെളിപ്പെട്ടതാതിരിക്കുന്നു നിവൃത്തി യില്ല. അഘേഷകിൽ ഏൻറെ മനസ്സു് ഇതിനെ അടക്കിവച്ചുംകൊണ്ടിരുന്ന പൊട്ടിപ്പോകും. അതു കൊണ്ടു എണ്ണ വാക്കിൽ ഇനിക്കുള്ള സ്പാതന്ത്ര്യം അശേഷം പ്രയോഗിക്കാം.

പാത്രം:...ഉള്ളു്, ഭവതിപറയുന്നതു നേരാണല്ലോ. ഇതാണോ തൊപ്പി? ഇതിനു വല്ലവതും തൊപ്പിയെന്നു പറയുമോ? ഭവതിക്കു് അതു് ഇഷ്ടമാകാണ്ടതു കൊണ്ടു തന്നെ ഭവതിയെ ഇനിക്കു വളരെ മുച്ചു മായിരിക്കുന്നു.

അരം:...ഏനെന്ന സ്വന്നഹിച്ചാലും കൊള്ളാം, സ്വന്നഹിച്ചില്ലെങ്കിലും കൊള്ളാം, തൊപ്പി ഇനിക്കു ബോധി ആതാണു്. ഇതുനെന്ന ഇനിക്കു കിട്ടാത്തപക്ഷം ഇനിക്കു് ഒരു തൊപ്പിയും വേണ്ടതാണും. (കച്ചവചക്കാരാം പോയി.)

പാത്രം:...എടാ, നിന്റെ രവക്ക എവിടെ? ഓ!ഉണ്ടാല്ലോ: അതോന്ന കാണാം. അയോ! ഇഷ്ടപരാ! ഇതെ

നൊത്ത് ഭാഷയാണ്? ഇങ്ങനെന്നയാണോടാ റവുക്കാ ഉണ്ടാക്കുന്നതു്? ഇതു പദ്മാണിച്ചികളുടെ പഴക്കപ്പും യാഹോലെ ഇരിക്കുന്നല്ലോ...കൂട്ടും! ഇതു റവുക്കാ ആണെന്നു് ആത്ത പറയുമെന്നാ?

എല്ലു... (അപവാഹ) അഥവാ! തൊപ്പിയെപ്പാലെ റവുക്കും വേണ്ടുന്നതെന്നയാണോ?

തയു:...ഇപ്പോഴത്തെ ഭാഷ ഒപ്പിച്ച ഭാഗിയായിട്ടും ശരീരായിട്ടും ഉണ്ടാക്കാനല്ലോ ഇവിടുന്നു് ഉത്തരവായിരുന്നതു്?

പാത്മ:...ഉമ്മു്, അതിനെന്നാണു്? ഇങ്ങനെന്ന ഒരുഭാഷയും അല്ലോതെ ആകിരതീക്കാനല്ലോ എന്ന് പാത്മതു്. പോ, കൊണ്ടുപൊയ്യോ. കൊണ്ടുചുന്നു് ആക്കണ്ണിലും, കൊടുത്തതാ. എന്ന് ഇന്തി മറ്റുവല്ലവരെയും കൊണ്ടു് ഉണ്ടാക്കിപ്പൂളാം.

അരം:...ഞാൻ ഇതിനെക്കാർ നല്ലതായി ഒരു റവുക്കാക്കണ്ടിട്ടില്ല. ഇതു ഭാഗിച്ചും, ഇതു ചേർച്ചയും, ഇടം ഇതു സംബന്ധം അയിട്ടു്. അന്നേയുക്കു് ഏറെ വെറുതെ കളിയാക്കാണെമെന്നാണെന്നും തോന്നുന്നു.

പാത്മ:...അതേ, അങ്ങനെതന്നെ. അവൻ ഭവതിയെ കളിയാക്കാൻ കല്പിച്ചുകൂടി കൊണ്ടുവന്നതാണു്.

തയു:...ഇവിടുന്നു് അവിടെത്തെ കളിയാക്കുന്ന ഏന്നാണു് അവിടുന്ന പറഞ്ഞതു്

പാത്മ:...എടാ, അധികപ്രസംഗി! നീ കളിമല്ലോ ചാണ്ണതു്? നീ അതു മുള്ളു? പാഞ്ചയാടാ? എടാ, പഴയിണിക്കൈള്ളാ! എടാ, തുണിക്കൈണ്ണാ! എടാ, കത്രികക്കാലാ! നീ ഏൻറെ വീട്ടിൽ വന്ന നിന്നു കൊണ്ടു് ഏറെന്നക്കരിച്ചു് ഇങ്ങനെന്ന കളിയും പറയാറായോടാ? ഇരഞ്ഞെടാ ഏൻറെ പട്ടിക പുറത്തു്. ആഥവാ! നീ ഏൻറെ റവുക്കായും ചീതയാക്കിക്കളേണ്ടച്ചു് ഏറെ ഏറെ നേര പാപിപ്പിക്കാൻ വരുന്നോടാ?

തയു:...ഇവിട്ടനാ പരമാത്മം അറിയാതെ ഉത്തരവാക്കാണ്. റവുക്കാ ഇവിട്ടനാ തീർന്ന തന കണക്കിൽ ഒപ്പിച്ചുതന്നെന്നാണ് ഉണ്ടാക്കിട്ടിള്ളതു്.

ശ്രീമഃ...ഞാൻ അവനു് ഒരു കാണക്കം കൊടുത്തിട്ടില്ലു്. ഞാൻ ശൈലത്തോടു മാത്രം കൊടുത്തു.

തയു:...എങ്കിലും അതെന്നെന്ന ഉണ്ടാക്കേണമെന്നായി. തന നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം?

ശ്രീമഃ...ഉത്തേപു തുത്തു്! മുഖിയും നുല്പാക്കാണ്ടു്.

തയു:...അതു വെച്ചിക്കാണാണമെന്ന നിങ്ങൾപാണ്ടാില്ലോ?

ശ്രീമഃ...എജമാനേ! ഞാൻ അവനോടു റവുക്കാ വെച്ചു മെന്നല്ലാതെ അതു തുണം തുണമായി വെച്ചാൻി. പറഞ്ഞിട്ടില്ല. നീ കൂളം പരക്കയാണു്.

തയു:...ഭാഷ വിവരിച്ചിട്ടിള്ള ചാർത്തു് ഇവിടെ ഉണ്ടല്ലോ.

പാത്മഃ...അതു വായിക്കു്.

ശ്രീമഃ...നിന്നീര ചാർത്തു് ഞാൻ ഇന്ന തീർത്തുവെക്കം. ഞാൻ അങ്ങെനെ പറഞ്ഞാട്ടിഞ്ഞെന്നു നീ പരക്കയാണക്കിൽ.

തയു:...“അയവുള്ള റവുക്ക നോ്.”

ശ്രീമഃ...എജമാനേ! അയവുള്ള റവുക്കയെന്ന ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടിള്ളതാണക്കിൽ എന്ന ചാവുന്നതു വരെ അടിക്കും. ഒരു റവുക്കയെന്നാണ ഞാൻ പറഞ്ഞാട്ടിള്ളലു്.

പാത്മഃ...ഒഹംകൂടി ഓക്സിക്കാട്ടി.

തയു:—കഴുതു കൗൺസി.

ശ്രീമഃ—കഴുതു കാര്യം ഞാൻ സമ്മതിച്ചു.

തയു:—വൈക ചുത്തുണ്ടി.

ശ്രീമഃ—രണ്ട് കൈ വേണാമെന്ന ഞാൻ പറഞ്ഞാട്ടിള്ളതു്. താണു്.

തയു:—കൈകൾ തുറുന്ന ഭാഷയിൽ വെച്ചി.

പാത്മഃ—അതാ, അവിടെയുണ്ടു് തരവഴി.

ശ്രീമഃ—ചാർത്തു പിച്ചു, എജമാനേ ചാർത്തുപിച്ചു. കൈകൾ വെച്ചി വിണ്ടു തെച്ചു പിടിപ്പിക്കണാം.

മെന്നാൻ ഞാൻ പറത്തിട്ടുള്ളത്. നിശ്ചല തുണി
യെല്ലാം എടുത്താകൊണ്ട് നേരിട്ടാല്ലോ നിംബ
കൊണ്ട് അതു ഞാൻ സമ്മതിപ്പിക്കായും ചെയ്യും.

കയു:—ഞാൻ പറയുന്നതു സത്യമാണ്. മർന്നങ്ങാണു
വെച്ചായിരാനെങ്കിൽ കാണിച്ചു തരായിരാനു.

പാത്മ:—അട്ടേ, ചുരക്കിപ്പിരാത്താൻ മതിയില്ലോ, രവുക്ക
ഖുനിക്ക വേണേ.

കൂദ:—അല്ലെങ്കില്ലോ, കൊച്ചുമ്പിഡ്യുല്ലേ എജമാനേ റവുക്കു?

പാത്മ:—ഖുതാ, രവുക്ക നീ തന്നെ കൊണ്ടുവോയി ഉപ
യോഗിച്ചേം.

കൂദ:—നോക്കടാ എറ്റപ്പാളി: എനിറ കൊച്ചുമ്പിഡ്യുല്ലും
റവുക്ക നീ കൊണ്ടുവോയിട്ടപ്പോൾ ചുഡാലുംജല്ലോ..

പാത്മ:—(അപവാസ) എല്ലാം നാ! തന്മാനാരം കൂലി
കൊടുത്തെതാളാമാണ് പറയു...ചുടാ! നിാൻ നബുക്ക
കൊണ്ട് പെ:ജ്ഞോ. ഖുനി ഒരുപ്പരു പായാത്തു്.

എദ്ദ:—ചുടാ തയുമ്പകാരാ! നിശ്ചല റവുക്കില്ലും കൂലി
ശാഖാസ്ത്രരംഭം. അദ്ദേഹത്തിനിശ്ചല കോപം,
കൊണ്ട് വ്യാസനിക്കാണ്ട്. പോക്കും. (തുണിക്കാരൻ
പോധി)

പാർത്ഥ:—വത്ര; മല്ലീ! നമുക്കു വെതിച്ചുടെ അട്ടുനിശ്ചല
അവിടേക്കു പോകാം. വേഷം നമുക്കു് ഈ മോൾ
പുട്ടതൊക്കെത്തെന്ന മതി. നമുടെ വേഷം മോൾ
മായിതന്നാലുണ്ടാണു്? പണം കയ്യിലുണ്ടായിര
നാൽ പോരേഫന്നുണ്ടിനിര സംഭവാശമണ്ണു പ്രമാ
ണം. ആന്നും മജ്ഞി ചെട്ടിനെമന്നില്ലെല്ലോ. അതു
പോലെതുന്ന മല്ലിക്കു വേഷം ഖുതായതുകൊണ്ട്
ശോഭയ്ക്കും ബഹുമതിക്കോ റാല്ലു കരവുമുണ്ടോ?
പജജയുണ്ടുകിൽ എനിറ കററമാണെന്ന പാ
ഞ്ഞെതാളു. എന്നാൽ നമുക്കു പോകാം. വാല്പുക്കാരെ
എല്ലാം വിളിശ്ശു. കതിരക്കലെ നടക്കാവിൽ കൊണ്ട്
വരട്ടു. അവിടേചെള്ളുന്ന നമുക്കു് കേരിക്കോളാം.
അവിടേവരെ നടന്ന കളയാം. നോക്കെട്ടു, മജ്ഞി
എഴടിച്ചു കഴിത്തു, ഉച്ചിയുണ്ടിനു് അനൈദത്താം.

അരഹഃ—**ഇപ്പോൾ** മനി രണ്ട് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന. നാം അത്താഴത്തിനേ അവിടെ എത്തു.

രാർത്ഥഃ—നാം കു തീര പു. റത്തു കേരുമേപ്പേക്ക് എഴു മനിയാക്കാ. നോക്കു, സൊൻ പറഞ്ഞുന്നതിനു, ചെ യുന്നതിനും വിചാരിക്കുന്നതിനും ഒക്കെ ഭവതാ ഇപ്പോഴും എതിരെ പാകയാണല്ലോ. എന്നാൽ എന്നും ഇന്ന് പോകുന്നില്ല. ഈ എന്നെങ്കിലും സൊൻ പേക്കണമെങ്കിൽ ഇതുമനി ആയി എന്ന സൊൻ പരഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തെ തന്നെ ഇരിക്കുണ്ടോ.

എദ്യഃ—(അപബാധി) ഈ വിദ്യാൻ ആദിത്യനേയും തന്റെ ആജ്ഞത്തെക്കിഴിൽ ആക്കമെന്നാണ് തോന്ത്രം നാം. (എല്ലാവകം പേരു)

നാല്ലാം അരംഞ്ച്—വാടലീപുരത്തിൽ പാവനാശയർഹം ഭവനത്തിൽര മുൻവരം

(അംഗകൾ, വിശ്വാസപരമാർഹ ഷഷ്ഠിയിൽ കാണിവാസിഇവർ പ്രവേശിക്കുന്നു)

ഗ്രാണഃ—ആര്യഃ! ഇതാണ് വീടു. സൊൻ വിളിക്കുന്ന തിനു വിശ്രായമില്ലല്ലോ?

കാശി�——ഒരു വിശ്രായമില്ലു. ഒരു സംശയ, തോന്ത്ര നണ്ട്. പാവനാശയച്ചട്ടിയാർ എന്നെന്ന കണ്ട് ആളു, മനസ്സിലുാക്കിയക്കമോ എങ്ങനോ? ഉദ്ദേശം ഇതപത്ര കൊല്ലും മുൻപു തന്നെ ഉപജയിനിയിൽ തെമിച്ചു താമസിച്ചിട്ടണ്ട്.

ഗ്രാണഃ—അതോക്കു ഇപ്പോൾ ആരാണ് ഓർക്കുന്നതു അച്ചുരഹിതം നാട്യം ചുന്നും പോകണു.

(പണ്ടക്കി പ്രവേശിക്കുന്നു)

കാശി�—അദ്ദേഹത്തെ തന്നെ. അല്ല, നിന്മാളുടെ വാല്യം

നൊരു ഭാഷയാണ്? ഇങ്ങനെന്നയാണോടാ റവുക്കൻ
ഉണ്ടാക്കുന്നതു? ഇതു പദ്മാണിച്ചീകരിച്ചു പഴക്കപ്പോ-
യാപോലെ ഇരിക്കുന്നല്ലോ...കാശ്യം! ഇതു റവുക്കൻ
ആണോന്ന് ആതു പറഞ്ഞുമെടാ?

എന്തു...ഈപദ്മാഡ്യം ആഹാ! തൊപ്പിയെപ്പാലെ റവു
ക്കയും വേണ്ടുന്നതെന്നയാണോ?

തയു:...ഇപ്പോഴതെത്തു ഭാഷ പ്പുണ്ണിച്ചു ഭാഗിയായിട്ടും ശരീ-
രായിട്ടും ഉണ്ടാക്കാനല്ലോ ഇവിട്ടുന്ന് ഉത്തരവായി-
തന്നതു?

പാത്മഃ...ഉംഖു്, അതിനെന്നതാണ്? ഇങ്ങനെന്ന ഒരുഭാഷയും-
അല്ലോതെ ആക്കിഠനീക്കാനല്ല താൻ പാണ്ടാതു്.
പോ, കൊണ്ടുപോങ്കും, കൊണ്ടുചെന്നു് ആക്കം
കുലും, കൊടുക്കത്താ. താൻ ഇനി മറ്റൊപ്പുവരെയും
കൊണ്ടു് ഉണ്ടാക്കിച്ചുംഖും.

അരഃ...ഞാൻ ഇതിനെന്നകാർ നല്പുതായി ഒരു റവുക്ക
കണ്ടിട്ടില്ല. ഇതു ഭാഗിച്ചും, ഇതു ചേർച്ചയും,
ഇട്ടാൽ ഇതു സുംബക്രമവും അയിട്ടു്. അങ്ങെയുംകു-
എന്ന വെറുതെ കളിയാക്കാണമെന്നാണെന്നു-
തോന്നുന്നു.

പാത്മഃ...അതേ, അങ്ങനെതെന്നു. അവൻ ഭവതിശയ
കളിയാക്കാൻ കല്പിച്ചുകൂടി കൊണ്ടുവന്നതാണ്.

തയു:...ഇവിട്ടുന്ന് അവിടെത്തു കളിയാക്കുന്ന എന്നാണ്-
അവിട്ടുന്ന പരഞ്ഞതു്

പാത്മഃ...എടാ, അധികപ്രസംഗീ! നീ കളുമല്ലോ
പാണ്ടാതു്? നീ അതു മുത്തുപായോടാ? എടാ,
പഴത്തുണിക്കുള്ളാ! എടാ, തുശിക്കുല്ലുാ! എടാ,
കരുംകുക്കാലാ! നീ എൻ്റെ വീട്ടിൽ വന്ന നിന്മാ
കൊണ്ടു് എന്നുക്കരിച്ചു് ഇങ്ങനെന്ന കളും പരയാ
റായോടാ? ഇരണ്ണെടാ എൻ്റെ പടിക്ക പുറത്തു്.
ആഹാ! നീ എൻ്റെ റവുക്കയും ചീതയാക്കിക്കാളി
ഞേരച്ചു് എന്ന നേര പാബിപ്പിക്കാൻ വരു-
ന്നോടാ?

തയു:...ഇവിട്ടും പരമാത്മം അറിയാതെ ഉത്തരവാക്കാണ്. റവുക്കു ഇവിട്ടുന്ന കൂർമരൻ തന്ന കണക്കിന് ഷപ്പിച്ചുതന്നെന്നയാണ് ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ളത്.

ശ്രീമഃ...ഞാൻ അവനു് ഒരു കണക്കം കൊടുത്തിട്ടില്ല.. ഞാൻ ശ്രീലതുരും മാത്രം കൊടുത്തു.

തയു:...എങ്കിലും അതെന്നെന്നെ ഉണ്ടാക്കേണമെന്നായി. തന്നെ നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം?

ശ്രീമഃ...ഇതിലേ കൂട്ടു്! മുഖിയും എല്ലാക്കാണ്ട്.

തയു:...അതു വെച്ചിക്കാണണമെന്ന നിങ്ങൾപാണാില്ലോ?

ശ്രീമഃ...എജമാനേ! ഞാൻ അവനോടു റവുക്കു വെച്ചുണ്ടെന്നല്ലാതെ അതു തുണം തുണമായി വെച്ചാൻാം പരബ്രഹ്മിട്ടില്ല. നീ കൂടും പരക്കാണ്.

തയു:...ഭാഷ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ചാർത്തു് ഇവിടെ ഉണ്ടല്ലോ.

പാത്മഃ...അതു വായിക്കു.

ശ്രീമഃ...നിരീക്ഷാ ചാർത്തു് ഞാൻ ഇന്ന തീർത്തുവെക്കു. ഞാൻ അഞ്ചെന്നെ പരബ്രഹ്മിട്ടണ്ടുണ്ടെന്ന നീ പരക്കാണക്കിൽ.

തയു:...“അഥവാളു റവുക്കു ഒന്ന്.”

ശ്രീമഃ...എജമാനേ! അയവുള്ള റവുക്കൈയെന്ന ഞാൻ. പരബ്രഹ്മിട്ടുള്ളതാണക്കിൽ എന്നെ ചാവുന്നതു വരെ അടിഞ്ഞുണ്ടാണോ. ഒരു റവുക്കൈയെന്നാണെന്നു പരബ്രഹ്മിട്ടുള്ള ഉ.

പാത്മഃ...ഒരോധിന്തുടി കേൾക്കാം.

തയു:—കഴുതു ഒത്തണ്ണി.

ശ്രീമഃ—കഴുതുണ്ണി കാര്യം ഞാൻ സമ്മതിച്ചു.

തയു:—കൈക ചുത്തണ്ണി.

ശ്രീമഃ—രണ്ട് കൈക വേണുമെന്നു ഞാൻ പരബ്രഹ്മിട്ടുള്ള താണോ.

തയു:—കൈകകൾ തുറും ഭാഷയിൽ വെച്ചി.

പാത്മഃ—അതാ, അവിടെയാണു് നരവഴി.

ശ്രീമഃ—ചാർത്തു പിശച്ചു, എജമാനേ ചാർത്തുപിശച്ചു. കൈകകൾ വെച്ചി വിണ്ടും തെച്ചു പിടിപ്പിക്കാണു.

മെന്നാൻ താൻ പറത്തിട്ടുള്ള തു്. നിന്റെ തുൾ
യെല്ലാ ഏകിയ്യാകൊണ്ട് നേരിട്ടാല്ലോ നിന്നന്
കൊണ്ട് അതു താൻ സമർപ്പിക്കായും ചെയ്യും.
തയ്യു്—താൻ പറയുന്നതു് സത്യമാണോ. മരാന്നാനും
വെച്ചായിരുന്നുണ്ടോ. കാണിച്ചു തരായിരുന്നു.

പാത്രം—അടച്ചു, ചുതകിപ്പിറഞ്ഞാൽ മതിയപ്പോ, റവുക്കാ
ഈനിക്കു വേണു.

ശ്രീ—അാലൈക്കില്ലോ, കൊച്ചുമ്പയ്യുണ്ടോ എങ്ങമാണോ റവുക്കാ?
പാത്രം—ഈതുാ, റവുക്കാ നീ തന്നെ കൊണ്ടേംബാധി ഉപ
യോഗിച്ചേയോ.

ശ്രീ—ഡോക്കൊ ഏറപ്പുള്ളി: ഏരീറ കൊച്ചുമ്പയ്യുണ്ടോ
റവുക്കു നീ കൊണ്ടേംബാധി ഉപയോഗിച്ചാലുണ്ടോ..

പാത്രം—(ശ്രദ്ധവാദ്യ) എദ്ദോ നാ! തയ്യാർക്കാനും ശ്രീലി
കൊടുത്തേതാളാമെന്നു് പറയു...എടക്കാനിന്നും റവുക്കാ
കൊണ്ട് പെജ്ജോ. ഈനി ഒരക്കണ്ണരു പായയുതു്.

ഈദ്ദോ—എടക്കാ തയ്യാർക്കാരാ! നിന്റെ റവുക്കുണ്ണു ശ്രീലി
ശാന്തി നാശാളിത്തരരാ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോപാ,
കൊണ്ട് വ്യാസനിക്കാണ്ട്. പൊരുണ്ണോ. (താഴുക്കാരം
പൊച്ചി)

പാത്രം—വത്രു; മല്ലീ! നൃക്കു ഭവതിച്ചട അച്ചുന്നേര
അവിടേക്കു പോകാം. വേഷം നമ്മക്കു് ഈ മോൾ
പ്രേക്ഷതൊക്കെത്തന്നെ മതി. നമ്മുടെ വേഷം മോൾ
മായിതന്നാലെന്നു്? പുനം കയ്യിലുണ്ടായിര
നാൽ പോരേ? മനസ്സിന്റെ സംഭാഷമപ്പേ പ്രമാ
ണം. ആനുണ്ണു മാനി ചെട്ടണമെന്നില്ലപ്പോ. അതു
പോലെതന്നെ മല്ലുക്കു വേഷം ഇതായതുകൊണ്ടു്
ശോഭയ്യോ ബഹുമതിക്കോ വല്ല കുറവുമണ്ണോ?
ഉജ്ജയുണ്ടക്കിൽ ഏരീറ കുറവമാണെന്നു പാ
ണ്ണതാളു്. ഏന്നാൽ നമ്മക്കു പോകാം. വാല്പ്പക്കാരര
എല്ലാം വിളിക്കും. കതിരക്കളെ നടക്കാവിൽ കൊണ്ടു
വരുച്ചു. അവിടെതുണ്ടുനു നമ്മക്കു് കേരിക്കോളാം.
അവിടവരെ നടന്ന കളയാം. നോക്കേണ്ടിമണി
എഴടിച്ചു കഴിത്തു, ഉച്ചിയംസിനു് അനേദത്താം.

അശ്വ:—**ഇപ്പോൾ** മന്മാർ രണ്ട് കഴിഞ്ഞിരിക്കും. നാം അതൊഴുത്തിനേ അവിടെ എത്തു.

പാർത്ഥ:—നാം കു തീര പൂം റത്തു കേരുമേശക്ക് എഴു മണിയാക്കാ. നോക്കു, തൊൻ പറയുന്നതിനു, ചെ യുന്നതിനും വിചാരിക്കുന്നതിനും ഒക്കെ ഭവതി ഇപ്പോഴും എതിരെ പാകയാണല്ലോ. എന്നാൽ തൊൻ ഇന്ന പോകുന്നില്ല. ഈന്ന ഏനെങ്കിലും തൊൻ പേക്കണമെങ്കിൽ ഇതുമണ്ണാ ആയി എന്ന തൊൻ പറയുത്താൽ അങ്ങുംനെന്ന തന്നെ ഇരിക്കുണ്ടോ.

ശ്രദ്ധ:— (അപബാധി) ഈ വിദ്യാർ ആദിത്യനേയും തശ്ശേരി ആജ്ഞാക്കിഴിൽ ആക്കമെന്നാണ് രോഗം നാം. (എല്ലാവകം പേരായി)

നാല്വാം അരത്തു—വാടലീപുരത്തിൽ പാവനാശയില്ലര ഭവനത്തില്ലര മുൺവശം

(അഃണകൾ, വിഖ്യാനവേദശം വാഹി ശ്രീ കാരിവാസിഈ പഠം. പ്രവേശിക്കും)

ത്രാണ:—ആരും! ഇതാണ് വീട്. തൊൻ വിളിക്കുന്ന തീര വിട്ടരാധമില്ലല്ലോ?

കാശി:—ഒരു വിട്ടരാധമില്ല. ഒരു സംശയം, തോന്ന നംബ്ര്. പാവനാശയാച്ചട്ടിയാർ എന്നു കണ്ട് ആളു, മനസ്സിലുകൊണ്ടുകൊണ്ടു എന്നോ? ഉദ്ദേശം ഇതുപതു കൊല്ലും മുൻപും തന്നെയും ഉജ്ജയിനിയിൽ ഒരമിച്ചു താമസിച്ചിട്ടണ്ട്.

ത്രാണ:—അതോക്കു ഇപ്പോൾ ആരാണ് ഓർക്കുന്നതു അല്ലെന്നു നാട്ടുന്നാർ ഒന്നാം കുറയ്ക്കാൻ പോകണേ.

(പണ്ടുകു പ്രവേശിക്കും)

കാശി:—അങ്ങുംനെന്ന തന്നെ. അല്ല, നിങ്ങളുടെ വാല്യം

ക്കാരൻ അല്ലെ വാനന്ത്. ഇവനെ കുറെ നല്പാപ്പീം
അദ്ദേശിപ്പിക്കേണ്ടതില്ല.

ആൺ:— അവനെക്കരിച്ചാനം ഭയപ്പേണ്ടോ എടാ
പണ്ടുകളിൽ നിശ്ചിര മുത്യങ്ങളെക്കയും ശരിയായി
ചെയ്യാണോ, കേളോ. ഈ സാക്ഷാൽ വിജയനേ
ശരാച്ചട്ടിച്ചാരാണെന്ന തന്നെ നിത്രപിഃച്ചാ.

പണ്ടഃ:— ചുനേനെക്കരിച്ചുാജ പേടിയും വേണോ.

ആൺ:—നീ പാവനാശയെ ചുട്ടിയാൽക്കു അടക്കൽ
ചെന്ന പറയാൻ പറഞ്ഞിരാന്തു പറഞ്ഞോ?

പണ്ടഃ:— ഉം, ഇവിടുത്തെ അച്ചുൻ വാനീപ്പേരാളു
വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു ഇന്നു പാടലീപുരത്തിൽ എന്തു
മെന്നു ഇവിടുന്ന കാത്തിരിക്കുന്നണ്ടെന്നും തൊൻ
അദ്ദേഹത്തോടു പറ്റിത്തു.

ആൺ:—കൊള്ളിം. നന്നായി. അല്ല പാവനാശരെ ചുട്ടിയാ
രല്ലെ വരുന്നതു്? ആരും കയറി നിടന്നാളി.

(പാവനാശയിൽ ലോകസൗദാനം ഇ പം പ്രവേശിക്കുന്നു)

ആരും! വന്നനു. ഇതാണെ തൊൻ പാണ്ടത ആർക്ക്
അച്ചരാ! ആനന്ദവല്ലിയെ എൻ്റെ പെപ്പത്കാവകാശം
പോലെ ഇനിക്കു കിട്ടുന്ന വേണ്ട സഹായവും ചെയ്തു
തരണമെന്ന ണാൻ താഴുമയായി അപേക്ഷിക്കുന്നു.

കാരി:—മതി മക്കേ! ആരും പാടലീപുരത്തിൽ കുറര
പണ്ണം കിട്ടാനള്ളതു് പിരിക്കാനായി വന്നപ്പോൾ
എൻ്റെ മകൻ ലോകസൗദര്യം അനേക മകൾ
ആനന്ദവല്ലിയും തമിലുണ്ടായിരിക്കുന്ന പ്രണയ
തന്ത്രങ്ങൾിച്ചു് അറിവു കിട്ടി. എന്നാൽ ഇനിക്കു്
അനേകക്കരിച്ചു് കേൾവിക്കാണ്ടു തന്നെ ഉണ്ടായി
ക്കളും ബഹുമാനവും അവർക്കു് അന്നേയാന്ത്യുള്ള
അവാരാഗത്തിന്റെ ദുഷ്ടയും ആലോച്ചിച്ചാരെ,
അവരെ അധികം താമസിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നുണ്ടു്
വേണ്ടതെന്നു് അഭിപ്രായമായിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ
എൻ്റെ പിതൃസ്ഥാനത്തിൽ അവൻ വേണ്ടി കരാറും
തൊൻ ചെയ്യുണ്ടുണ്ടായിരുന്നാൽ അതിനെ തുൻ

അത്യന്തം സന്നോഷപൂർവ്വ ചെള്ളാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്നു. ഫോറ്മൂലയിരിക്കുന്ന അങ്ങേം ബഹുമാനിയാണ്. തനിൽ നാതിൽ ഇനിക്കുള്ള തുള്ളി വിശ്വേഷിച്ചു പറയണമെന്നമില്ലാല്ലോ.

പാവ:-—എന്റെ! ഇനിക്കു പറയാനുള്ളതുകൂടി പായാ, അങ്ങുകൊരുത്തിരുന്ന് സാരട്ടാം ഇന്ത്യൻ വൈദിക വായ്ഁം വാക്കച്ചുതക്കിയും പാണതത്തുതനു ഇനിക്കു സന്നോഷമായിരിക്കുന്നു. അങ്ങേ മകനായ ഈ ലോകസൂന്ദരനം എൻ്റെ മകളും അനേകാനും അന്നരാജത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന എന്നുള്ളതു ധമാത്മമാണ്. ആകയാൽ അങ്ങു് അസ്ത്രപ്രചോദനവല്ലും അദ്ദേഹത്തിരുന്ന് അവകാശത്തെ അവർക്കായി സ്ഥിരപ്പെട്ടതുനു പക്ഷം പിന്നെ ഒന്നാം പരയേണ്ട തില്ലും. അങ്ങേ മകൻ ലോകസൂന്ദരൻ എൻ്റെ മകൾ ആനന്ദവല്ലിയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിനു് എൻ്റെ പൂർണ്ണമായ സമ്മതമുണ്ടു്.

ത്രാണഃ—അങ്ങേയ്ക്കു വന്നും, എന്നാൽ എവിടെവച്ചാണു് എഴുതുകയും നടത്തേണ്ടതു്?

പാവ:-—ഇവിടെവച്ചു പാടില്ല. ലോകസൂന്ദരാ! എന്നു നാനുണ്ടും, ഇവിടെ വാല്യക്കാരം മറ്റും വളരെ ഉണ്ടു്. മുഖമുൻ ഗ്രാമേശൻ പുഞ്ചാഴം ചെവാ യോർത്തുംകൊണ്ടിരിക്കായുമാണു്. അങ്ങമിന്നും പരഞ്ഞുകേട്ട വെറുതേ രാഘവ തുസ്തമ്പം ഉണ്ടായെങ്കാ.

ത്രാണഃ—എന്നാൽ, അങ്ങേയ്ക്കു വിരോധമില്ലെങ്കിൽ എൻ്റെ വിടുതിയിൽവെച്ചു് ആകട്ട. അപ്പും അവിടെയാണു ശയനം. അവിടെവച്ചു് ഇന്ന് രാത്രി ആരും അറിയാതെ നമ്മു് ഇതു നടത്തുകയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ അങ്ങേമകളും അവിടെ എത്രാനും വാച്യക്കാരനെ പരഞ്ഞതയ്ക്കുയല്ലോ?

പാവ:-—അങ്ങെനെ തന്നെ, കാംപുകാ! നീ വേഹം അക്കേതയ്ക്കു ചെന്നു് ആനന്ദവല്ലി വരാൻപറ. വേഹം മെക്കിൽ ഇവിടെ നടന്നെന്തൊളു്, സംഗതിക്കുടെ പരഞ്ഞുക്കു്. ലോകസൂന്ദരൻ്റെ അപ്പും പാടല്ലാ

പുരത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. അവർക്ക് ഈ നീ
തന്നെ ലോകസൂന്ദരൻ്റെ ഭാര്യയായിരത്തീരാവുന്ന
താണ്, എന്നല്ലോ.

ലോകഃ—അണ്ണങ്ങനെതന്നെവരാൻ ഞാനം ഇംഗ്രേസെ
പ്രാത്മിക്കുന്നു.

ആണഃ—പ്രാത്മിക്കുന്നതും മറ്റും പിന്നെ ആകാം. നീ
ക്ഷണം പോ. എന്നാൽ നമ്മക്കു നടക്കയല്ലോ?

പാവഃ—അണ്ണങ്ങനെതന്നെ, നടക്കാം.

(ആണകൾ, കാഴിവാസി, പാവനാശയശ്ച ഇവർ പോയി.)

പണ്ടഃ—കാംബുകാ!

ലോകഃ—എന്താണ്?

പണ്ടഃ—എജമാനൻ കള്ളിറ്റക്കിയതും ചിരിച്ചതും ഒക്കെ
കണ്ടില്ലോ?

ലോകഃ—ഉള്ളൂ, അതിനെന്നതാണ്?

പണ്ടഃ—ഒന്നമില്ല. പക്ഷേ അതിനെത്തമ്പ്പുണ്ട്. അതെല്ലാ
വ്യാവധാനിച്ചു കേൾപ്പിക്കാനാണ് എന്ന ഇവിടെ
ആക്കിയേച്ചു പോയിരിക്കുന്നതു്.

ലോകഃ—എന്നാൽ, വ്യാവധാനിക്കു്, കേൾക്കെട്ട്.

പണ്ടഃ—എന്നാൽ ഇങ്ങനെന്നയാണ്. പാവനാശയെ തുട്ടി
യാർ കള്ളുത്തന്തന്ത്രം കള്ളുമകനമായി സാസാരി
ക്കയാണ്.

ലോകഃ—അതിനെന്നതാണ്?

പണ്ടഃ—അദ്ദേഹത്തിന്റെ മക്കളെ നീ അതാഴത്തിനു
തക്കവല്ലും കൊണ്ടുവരണം.

ലോകഃ—പിന്നെ?

പണ്ടഃ—ഈ അഞ്ചൽത്തന്ത്രം അണ്ണേവശ്രദ്ധ പാക്കു
വയല്ലെന്ന് വാദ്യാരെ നീ എപ്പോൾ വിളിച്ചാലു്,
വരികയില്ലോ?

ലോകഃ—ഈതെല്ലാംകൊണ്ടു് എന്താണ്?

പണ്ടഃ—ഈനിക്കരിഞ്ഞെല്ലാം. അവതക്കളുള്ള ക്കരണം ഉണ്ടാ
ക്കയാണ്. ശ്രേഷ്ഠം കാര്യങ്ങളെന്നും തെററാത്ത
നോക്കിക്കൊള്ളുണ്ടാം. (ഒന്നാളം പോയി.)

അരബ്യാംഖരക്ഷേ—ക്രി പെരവഴി

(പാർത്ഥസാരദി, അഹരഭ്ലി, ഘൃജ്യാംഗസ് ഇവർ പ്രവേശിക്കുന്ന)

പാതമ്ഃ:—നമ്മുടെ അച്ചുൻ്നീറ ഗ്രഹത്താൽ എത്താൻ ഇനി അധികം വഴിയില്ല. അതു! ചന്ദ്രൻ ഏതു മനോ ഹരമായി ശ്രേണിക്കുന്നു!

അര:—ചന്ദ്രനോ? സൂര്യൻ. ഇപ്പോൾ ചന്ദ്രികയല്ലെല്ലാ, വൈയിലാല്ലോ?

പാതമ്ഃ:—ഈതു മനോഹരമായി ഈ പ്രകാശിക്കുന്ന ചന്ദ്രനാശനനു ഞാനംല്ലെ പറഞ്ഞതു?

അര:—ഈ പ്രകാശിച്ച കാശനന്തര സൂര്യനാശനനാണ് എൻ്റെ ബോധം

പാർത്ഥ:—എന്നാൽ, എൻ്റെ അമ്മയുടെ മകനാണ്, അഭല്ലുകളിൽ എന്നാണ്, ഇതു ചന്ദ്രനോ, നക്ഷത്രമോ എതാശാശനനാണ്‌ഇനിക്കു തോന്നുന്നതെന്നവച്ചുാൽ അതായിരിക്കും. അഭല്ലുകളിൽ ഭവതിയുടെ അച്ചുൻ്നീറ വീടിലേയ്ക്കു യാത്ര പുറപ്പെടുന്നതിനു മുൻ പിൽ—ആരെടാ, ഒരാൾ കതിരെയ തിരിച്ചുകൊണ്ട് പോകുട്ട്. ആഹാ! എല്ലാക്കാരുടെതിലും എതിൽ തന്ന എതിൽ, എതിരില്ലാതെ കൗമികല്ലുനായോ?

ഘൃജ:—അഭ്രേഹം പരയുന്നതുപോലെ പറങ്കേതില്ല. അഭല്ലുകളിൽ നമ്മുകൾ പോകാൻ തരചാകയില്ലെന്ന വരു.

അര:—മുൻപോക്കുത്തുന്ന നടക്കാം, നാം ഈതും വരികയും ചെയ്യില്ലോ. ഈ ചന്ദ്രനോ നക്ഷത്രമോ എതാശിരിക്കുന്നമെന്നാണ്‌ഇവിടുത്തെ ഇഷ്ടമെന്നവച്ചുാൽ അതായിരുന്നോട്. ഈ ക്രൈസ്തവത്താശനനു പരയുന്നമെന്നാണ് ഇവിടെ ഇഷ്ടമെങ്കിൽ ഞാൻ മേലാൽ അതിനെ അണ്ണുനെ വിളിച്ചുപാളാമെന്ന ഇതാ സത്യം ചെയ്യുന്നു.

പാർത്ഥ:—ഈ ചന്ദ്രനാശനനാണ് ഞാൻ പരയുന്നു.

അര:—ഈ ചന്ദ്രനാശനനാണ് എൻ്റെയും ബോധം..

പാർത്ഥ:—എന്നാൽ ഭവതി കള്ളമാണ് പരയുന്നു—
ഈ നല്ലോടു സൂര്യനാണ്.

അരം:—എന്നാൽ ഭഗവത്തുപക്കാണ്ട് ഇത് “സൗര്യൻതാന എകിലും ഇവിടുന്ന് എപ്പോൾ ഇതു സൗര്യനല്ലെന്ന പറയുന്നവോ അപ്പോൾ അതു സൗര്യനല്ല. ചന്ദ്രൻ ഇവിടെത്തെ മനസ്സിന് അനന്തരാഖണ്ഡായി മാറുകയും ചെയ്യും. അതിന് എത്ര പേര് “ഇവിടുന്ന വിളിക്ക നാവോ അതു” അതുതന്നെ ആയിരിക്കും. അരം മല്ലിക്കം അതു അങ്ങനെന്നതനെ ആയിരിക്കും.

എല്ല:—ഐപ്പചിതാ! ജയിച്ചു: ഇനി നടന്നോളു.

പാതമഃ:—ആട്ടടി, നടക്കാം. നിശ്ചക്കണ, ഇതാം വരുന്നതു്?

(ധാത്രാദേഹജ്ഞിക വിശ്വാസന്മുഖം
പ്രശ്നാക്രിക്കന്ന.)

(വിശ്വാസന്മുഖനാട്) അംഗനാരത്നമേ! വന്നനം. എവിടെക്കാണ്?—മല്ലി പായു. ഇതു സെഷന്റെ മിണ്ണായിട്ടു് ഒരു യുവതിയെ ഭവതി കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? നോക്കു, അവളുടെ മുവത്തിനീൻറെ ഒരു ശോഭ. അല്ലെങ്കിലും അമരേന്ത്രപത്രിക്കു സമാനയായുള്ളൂണ്ടാവോ! ഭവതിക്കു വീണ്ടും വന്നനം. മല്ലി! അവളുടെ അംഗ ലാവണ്യത്തെ വിചാരിച്ചു അവരെ ആദ്ദേഹിക്കിം.

എല്ല:—ഈ വിദ്യാർ ആ കിഴവനെ യുവതിയാണെന്നു, പറഞ്ഞു ഭ്രാന്ത പിടിപ്പിക്കുമെന്നാണു തോന്നുന്നതു്.

അരം:—അല്ലെങ്കിലും അതാണായിരിയായ തങ്ങാമീമനീ! ഭവതി എവിടെനീനു വരുന്നു? അല്ലെങ്കിൽ എത്ര പൂരത്തിനു ഭവതി അലക്കാരമായി ഭവിക്കുന്നു? ഇതു സെഷന്റെ തികഞ്ഞ ഒരു കൂട്ടിയുടെ മാതാപിതാ ക്കൊർ എത്ര ഭാഗ്യവാക്കാൻ! ഭവതിയെ ഭാര്യ യായി അനഭവിക്കാൻമാത്രാം പുള്ളുണ്ണാഫലമുള്ള പുതശ്ശൻ അതിനേക്കാൾ എത്രയോ ഭാഗ്യവാൻ!

പാതമഃ:—മല്ലി! എന്നാണ്? ഭവതിക്കു ഭ്രാന്തിനീൻറെ ആരാഭം ഉണ്ടോ? ഈ ജരയും നരയുംകൊണ്ട് പരവശനായ ഒരു കിഴവനാണ്. അല്ലാതെ/ഭവതി പരയുന്നുപോലെയുള്ളതു് ഒരു യുവതിയല്ല

അരം:—ക്ഷമിക്കാണെ അമ്മാച്ചും, തോൻ അതു സുക്കിച്ചില്ലും

•വെയിലുകൊണ്ടു കണ്ണിനു അസാരം മുടലുക്കായി തന്നു. അതുകൊണ്ടു തോൻ നോക്കിയതെല്ലാം പച്ച യായിട്ടുണ്ട് കണ്ടതു്. എങ്കിലും ഇപ്പോൾ അവി ടന്റു് ഒരു വദ്യനായ അമ്മാചുനാഞ്ചന്നാം ഇനിക്കു തെളിവായിരിക്കുന്നു. സ്ഥിരംമുഖിയുള്ളവർക്ക് വരുത്തായ എൻ്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പിഴയെ ക്ഷമിക്കണമെന്നു തോൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

പാത്രം:—അഞ്ചുതന്നു ചെയ്യേണ, അമ്മാചു! എവിടെ കാണു യാത്രയെന്നും അറിഞ്ഞതാൻ ഒരുമിച്ചാണു കിൽ ഉണ്ടാഹമുണ്ടല്ലോ.

വിശ്വലു്:— ഗുമുഖനായ ആരുദ്രാ! അസാധാരണമായ ഈ തുടക്കാളുകൊണ്ടു് എന്നു അധിഭൂപീജ നേരം പോക്കുരാത്തിയായ അമേഖ! എൻ്റെ പേരു വിശ്വലു് നേരപരമെന്നുണ്ട്. പാർപ്പിപാരൈപ്പാത്തി ലുണ്ട്. പാടവിപുരാത്തിൻ പടിക്കാനായി പോയാ താമസിക്കുന്ന ഒരു മകൻ കണ്ണടി കരേക്കാലമായിരിക്കുന്നാളുകൊണ്ടു് അവിടെക്കു പോകയുമാണ്.

പാത്രം:—ആ മകൻ്റെ പേരെന്നുണ്ടോ?

വിശ്വലു്:—ലോകസുന്ദരനുണ്ടുണ്ട്.

പാത്രം:—തമ്മിൻ കണ്ടതു വളരെ സദ്ധാരണം. മകൻ്റെ കാര്യം വിചാരിച്ചുപാൽ അതിനേക്കാൾ സദ്ധാരണം. അതുകൊണ്ടു് ഇപ്പോൾ സംബന്ധം വിചാരിച്ചാലും വദ്യമായ വയസ്മീതി നോക്കിയാലും തോൻ അണ്ണേ അച്ചുപാൽ എന്ന വിളിക്കുന്നതിരു് ഒരു തരക്കേട്ടമില്ല. എൻ്റെ ഭാര്യയായ ഈ അംഗനാമന്നീ യുടെ സഹോദരിയെ ഇപ്പോൾ അണ്ണേ മകൻ കല്പാണം കഴിച്ചിരിക്കു. ആശ്വാസ്യമുണ്ടാണെ, വ്യസനിക്കയും വേണു, തന്ത്ര ഭവതി നല്ല കൊള്ളും പുന്ന തുടക്കിലുണ്ട്. സുഖിയനു ഒട്ടു ചൂത്തുണ്ടിയരല്ല. കൂദാശയിമിച്ചും അഞ്ചുനെന്തെനു. എത്ര അന്തിമിൽ ഇരിക്കുന്ന ആളുകളും ദേശാഭ്യരംഗം തക്ക വല്ലുമുള്ള പടിപ്പുമുണ്ട്. തോൻ അഡ്ദേ ആ ക്ഷേമി കിട്ടു. അണ്ണേ ഉത്തമനായ പുത്രനെ കാണാനായി

നമ്മക്ക് തെമിച്ചുതന്ന പോകാം. നാഡു ഏതുവേണ്ടി
ഫേഡ് അദ്ദേഹത്തിന് ആവശ്യാദം മുഴുവൻ രിക്കായു
ചെയ്യും.

വിഘ്നഃ:—അല്ലെങ്കിൽ, ഈ നേരത്തന്നെന്നയാണോ? അതേ ചു
വെറുതെ വഴിപോക്കരെ കളിപ്പിക്കാനായി ചില
കൂട്ടങ്ങൾ പതിവുള്ള നേരംപോക്കുളിൽ കുന്നനേ
യുള്ളൂ?

എഡാ;—അമ്മാച്ചു! സംശയിക്കണം.. കാൽപ്പം വാസ്തവ
മാണോ.

പാത്മഃ:—വരണം, നമ്മക്ക് തെമിച്ചുചെന്ന് ഇത്തീർന്ന
പരമാത്മം അറിയാം. തൈജീടുടെ ആദ്യത്തെ നേര
പോക്ക് അദ്ദേഹിയ്ക്ക് അല്ലെങ്കിൽ അല്ലമായ സുവക്ഷാട്ട് തോന്ത്രി
ചുരിക്കണം.

(എല്ലാച്ചം പോയി.)

ഒരു ദിവ്യം അമൃതം

**കന്നാം അരത്തേ—പാടലീച്ചരത്തിൽ
ബോക്കസൂന്ദരൻ്റെ ഭവനത്തിന്റെ മുൻവശം**

(പണ്ടുകൾ, ലോകസൂന്ദരൻ, എന്നുന്ന വല്ലി, ഇവർ എത്രയും
പ്രഭവിച്ചു. മറ്റൊരു ഗ്രാമത്തിൽ നാടകഗാനം.)

പണ്ടി:—എങ്ങമാനേ! വേഗം വേഗം, വാദ്യധാര കാഞ്ചി
രിക്കന.

ജലാക:—ഞാൻ ഓടിക്കൊള്ളാം. പണ്ടുക്കീ! നിന്നൊക്കൊണ്ട്
അവിടെ വല്ലും കാര്യം ഉണ്ടായിരിക്കും. നീ
ചെപ്പേണ്ണും.

(ഒലുക സൂന്ദരൻ, എന്നുന്ന വല്ലി, പണ്ടുക്കീ ഇവർ പോതി)

ഗ്രാമേ:—ഹനുനേരം ആയിട്ടാകാംബുകൻ വന്നുത്താത്തത്തു
എന്നാണെന്നും ഇനിക്ക് ആദ്യവര്യമായിരിക്കുന്നു.

(പാർശ്വസാമൈ, അരാധമല്ലി, റിഡ്ലുംഗേപുരൻ ഇവരും
വാദ്യക്കാരം പ്രഭവിച്ചുക്കും)

പാത്രം:—ആര്യാ! ഇതാണ വാതിൽ. ലോകസൂന്ദരൻ്റെ
വിട്ടതിഷ്ഠാണു് ഇതു്. ഏൻ്റെ അസ്ഥാൻ്റെ വീഴ്ച
ചെന്തയ്ക്കും കണ്ണും അട്ടത്താണു്. ഇനിക്ക് അന്നോട്ടേ
പോകാണു്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ പിരിയട്ട.

പിഡ്ലു:—അമ്മ പാടില്ല. ഉണ്ണാ കഴിച്ചിട്ടിരുന്നു
വേണ്ടാണ പോകാൻ. ഇവിടെ ചില വട്ടങ്ങളും
ഉണ്ടാക്കാതെയിരിക്കായില്ല. (കൂടുന്നു)

ഗ്രാമേ:—അവർ അകത്തു കുറെ ബഹുപ്രാടിൽ ഇരിക്കു
യാണു്. അസാരം ഉരക്കെ മുട്ട്.

(മുകളിൽ ഒരു ജനക്കവാതിൽക്കൽ കാഴിവാസി പ്രഭവിച്ചുക്കും)

കാരി:—ആരാണവിടെ മട്ടന്നു് വാതിൽ പോളിഞ്ഞ
വീഴ്ചതക്കവണ്ണം?

പിഡ്ലു:—ലോകസൂന്ദരച്ചുട്ടിഷ്ഠാർ അകത്തുണ്ടോ ആര്യാ?

കാരി:—അദ്ദേഹം അകത്തുണ്ട്, പഴേഷ ഇപ്പോൾ
കാണാനും വരയാനും ഇടയില്ല.

വിശ്വ:—അദ്ദേഹത്തിനു വിജന്ന കഴിക്കാനും മറ്റും
ചീലവിലേക്കു പത്രേ നുറോ പവനംകൊണ്ടു
രൂരു വന്നിരിക്കുയാണെങ്കിലോ?

കാരി:—തന്റെ നുറു പവൻ തന്റെ കൈവല്ലം
വദ്ധും. ഞാൻ ജീവനോടിരിക്കുന്ന കാല തോളം
ലോകസൂന്ദരൻും അതുകൊണ്ടും ആവശ്യമില്ല.

പാത്മ:...കണ്ണോ! ഞാൻ പരബ്രഹ്മില്ലോ? അണ്ണേ മക്കനു
പാടലീപുരത്തിൽ മുല്ലാവക്കും വളരെ പക്ഷ
മാണു്.....എ ആര്യാ! കേട്ടോ? കളിയോക്കു
കളിഞ്ഞെന്തു്, ലോകസൂന്ദരത്തുടിയാണോടു് അദ്ദേഹ
ഹത്തിക്കുന്ന അച്ചും പാരീപ്പരത്തിൽനിന്നും വന്നു്
അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു നാംസാരിക്കുന്നായി വാതിൽ
ക്കൽ നിർക്കുന്ന എന്ന പറയു.

കാരി:—തന്റെ കളിളം പരക്കയാണു്, അദ്ദേഹത്താണുന്നു
അച്ചും പാരീപുരത്തിൽനിന്നും വന്നു് ഇം ജന
ഖിൽക്കുടി ഇതാ നോക്കാക്കാണു് നിംക്കുന്നു.

വിശ്വ:...നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്താണുന്നു അച്ചുനാണോ?

കാരി:...അതേ! അണ്ണേനെയാണു് അദ്ദേഹത്താണുന്നു
അമ്മ പറയുന്നതു്.

പാത്മ:—(വിശ്വ'നേരപാനോടു്) അല്ല! ഇതെന്നാണുമോ?
നിങ്ങൾ വേരാരാളിക്കുന്നു പേരാം എടുത്തുവന്നതു
ശുഭമെ തെമ്മാടിത്തരമല്ലോ?

കാരി:...അയാളെ പിടിച്ചുംബിന്. അയാൾ എൻ്റെ
ഭാവം നടപ്പുകൊണ്ടു നടന്നു് ഇം പദ്ധനത്തിൽ,
ആരോധ്യാ കളിപ്പിക്കാൻ വന്നവനാണു്.

(പണ്ഡകി പ്രവേശിക്കുന്നു)

പണ്ഡ:—വിവാഹം ഒരവിധത്തിൽ ആരുകു അറിയാതെ
ഇപ്പോൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കും—അല്ല; ഇതാരാംനു്?
വലായെജമാന്നല്ലോ? ഓ, നെന്നാടകുമു കഴിഞ്ഞു.

വിശ്വ:—(പണ്ഡകിയെ കണ്ടെടു) എടാ ഇവിടെ വാടാം
തന്ത്യില്ലുക്കാഴ്വേറീ!

പണ്ട്:—ഇനിക്കു വേറോ കാര്യമെങ്കിലോ?

വിശ്വ.:—ഇവിടെ വരാനല്ലോ പാശത്രു്, ഏറ്റപ്പാളി? എന്തൊ നീരെയെന്ന മറന്നപോയോ?

പണ്ട്:—നിങ്ങളെ മറന്നപോയെന്നോ? ഇല്ലില്ല. ഞാൻ നിങ്ങളെ എങ്ങനെന്ന മറക്കുന്നോ? ഇതിനു മുന്പിൽ ഒരിക്കലും നമ്മൾ തമ്മിൽ കണ്ടിട്ടില്ലെല്ലോ.

വിശ്വ.:—എന്തൊ തന്ത്രജ്ഞ മുഖേ ഉണ്ടായ തെമ്മുടി! നീ നിരൻ, യജമാനൻ, അച്ചുറ്റ് പിശ്വാനേദ്യോ ചുട്ടിയാരെ ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ലെന്നോ?

പണ്ട്:—ആരു? തന്ത്രം നല്ലോടു വലിയെങ്കിൽ നേരും നേരും ഉള്ളം. അവിടുന്നല്ലേ ജനപ്രിയത്തിലേന്നോക്കുണ്ടോ നിൽക്കുന്നതു്?

വിശ്വ.:—ആഹാ! അങ്ങനെതന്നെന്നുണ്ട്, അല്ലോ? (പണ്ടിക്കും അടിക്കും)

പണ്ട്:—ബാടിവരിനോ, ബാടിവരിനോ കൈ. ഭ്രാന്തനിൽക്കു എന്ന കൊല്ലുൻ തുടങ്ങുന്ന, ബാടിവരിനോ. (പാഠി)

കുശലഃ:—ബാടിവാ, മകനോ! ബാടിവരിനു പാവനാശം ചുട്ടിയാരോ! (ജനലിക്കർ റിസ് പാഠി)

പ്രത്മ:—മല്ലി നമ്മക്കുന്ന മാറിനിനുകളില്ലോ, ഈ വരദാന്തിന്റെ അവസാന കാണ്ണാനായിട്ടു്. പ്രത്മ സൗരമ്പി, അരശമല്ലി ഇവർ മാറിനിൽക്കുന്ന.]

(കാഴിവാസി. പാവനാശയൻ, മുഖം ഇരുവാലുക്കാരും താഴ്ത്തു വിശ്വം പ്രവേശിക്കുന്ന.)

ത്രാണഃ:—ആരു! എൻ്തോ വാല്യക്കാരനെ അടിക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന നിങ്ങൾ ആരാണോ?

വിശ്വ.:—ഈനുംരാണെന്നോ? അല്ലോ, നിക്കാരാണോ?..... അയ്യോ, ജഗദിശപരാ! എന്ന സാക്ഷാതു തെമ്മുടി! കിസ്വുവേഷ്ടി! പട്ടകപ്പായം കിനാരി വെച്ച തല പ്പാവു്! അയ്യോ, എൻ്തോ കാര്യം കഴിഞ്ഞു. ഇനി മുടിയുന്നുനമില്ല. ഞാൻ നേരാംവല്ലോ, കണ്ണാ ഹോഡം കടക്കാതെ കിടന്ന സമ്പാദിക്കുന്നതാല്ലോ

എൻറെ മകനാ വാല്യക്കാരനം ശ്രീ കൊണ്ടുവന്ന
കൂളയുകയാണ്.

ത്രാണഃ—ഈതെത്തു് അസംഖ്യാധിമാണോ?

പാവഃ—എത്താണോ, ഈയാർക്കു ഭ്രാത്രുണ്ടോ?

ത്രാണഃ—എത്രയാി നിങ്ങൾ വേഷാക്കാണ്ടു സുഖവായ
തേതാട്ടുട്ടിയ ഒരാ കൊള്ളുവുന്ന അള്ളാണന്ന
തോന്നന്ന, എക്കിലും വാക്കെക്കാണ്ടു ഭ്രാതരെനു
നാണു കാണുന്നതു്. തോൻ മുഴുവനു രത്നങ്ങാ എന്നു
കുലും അണിന്താരീതനെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു നിങ്ങ
ൾക്കുന്നതാണോ? എൻറെ അച്ചുൻ അ.തിനു തക്ക
വണ്ണാ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

വിശ്വാസഃ—നിൻറെ അച്ചുനേനാ? എടാ എരപ്പാളീ! അവനു
വെണ്ണാട്ടുന്നാടിയിൽ വരവാരിലക്കാചുവടംആണെല്ലാ.

പാവഃ—അണ്ണേങ്കു തറവിച്ചുപ്പായി, എത്രയാ! അണ്ണേങ്കു
തറവിപ്പോയി. ഈദുഹത്തിൻറെ പേരാരന്താണു
നാണു അണ്ണേങ്കു തോന്നുന്നതു്? കേൾക്കുന്നു.

വിശ്വാസഃ—ഈവൻറെ പേരോ? ഈവൻറെ പേരു തോൻ
അരിഞ്ഞത്തിട്ടില്ലാത്തതു പോതെ. ഈവനു മുന്നു വയസ്സു
യപ്പോൾ മുതൽ വളർത്തിയതു താനാണെല്ലാ.
ഈവൻറെ പേരു ത്രാണകും എന്നാണു.

കാഞ്ചി:—ഈ ഭ്രാതു പിടിച്ച കഴുതയെ പിടിച്ചു ദിര
ക്കൊണ്ടുചെന്ന കൂളയെട്ട്! അവൻറെ പേരു ലോക
സുന്ദരനെന്നാണു്. അവൻ എൻറെ, എന്ന പാ
ത്തോൻ വിശ്വാസേപരതചുട്ടിയാതെ എക്കുത്ര
നം എൻറെ വന്നുക്കയ്ക്കുന്നും അവകാശിയു
മാണു്.

വിശ്വാസഃ—ലോകസുന്ദരനോ? അയ്യോ! അവൻ അവൻറെ
എജമാനേനു കൊന്നതാണു്. അവനെ ബുദ്ധനാവന്നു
ചെയ്തിന്. മാളോരേ! സ്പാമിയാണു! നിങ്ങൾ
അവനെ വിടാതെ...അയ്യോ! എൻറെ മകനേ!
എൻറെ മകനേ! എടാ പബ്രമാപാതകാ! എൻറെ
ക്കണ്ണു് എവിടെയാണനു പഠയോ!

ആണഃ—ആരാണവീടോ? ഒരു പോലീസുകാരനെ വിളിക്കേണ്ട്.

(ഒരു പോലീസുകാരനെയുംകാണ്ട് ശാർ പ്രവേശിക്കുന്നു)

എഞ്ചാം ഈ ഭ്രാന്തനെ സ്ക്രൂഷനിൽ കൊണ്ടുപോയി എത്തു.

വിഘ്നഃ—എന്നു സ്ക്രൂഷനിൽ ആക്കാതോ?

ഗ്രാമേ—എം പോലീസുകാരാ! നിൽക്കും. അയാളെ സ്ക്രൂഷനിൽ ആക്കിക്കൂടാ.

പോലീസി—ഈ മനഷ്യൻറെ പേരിലുള്ള കുറവെ താണോ?

പാവഃ—ഗ്രാമേരെ ചുട്ടിയാർ സ്വന്ധമായിരിക്കുണ്ട്. ഇയാളെ സ്ക്രൂഷനിൽ ആക്കാതിരിക്കാൻ നിസ്പത്തി യില്ല.

പോലീസി—ഇയാർ മദ്യപാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? അന്യായ കാരണാരാണോ?

ഗ്രാമേ—പാവനാശയചുട്ടിയാരെ, സൗക്ഷ്മിച്ചു പ്രവർത്തിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ നിംബർക്ക് അബെലും പററു. യഥാത്മത്തിലുള്ള വിഘ്നങ്ങൾപരമചുട്ടിയാർ ഈരാണും താൻ വേണമെങ്കിൽ സത്യം ചെയ്യാം.

കാശി—അതു നിശ്ചയമുണ്ടെങ്കിൽ ഒന്നു സത്യം ചെയ്യാം.

ഗ്രാമേ—ഈപ്പോൾ ദയവും പോരാ.

ആണഃ—എന്നാൽ താൻ ലോകസുന്ദരനല്ലെന്നും നിംബർക്കു ധാരാളം പറയാമല്ലോ.

ഗ്രാമേ—നിംബർ ലോകസുന്ദരനാണെന്നോ ഇനിക്കു നിശ്ചയമുള്ളതുണ്ടോ?

പാവഃ—കൊണ്ടുപോകട്ടെ, ജിന്നവിനെ, സ്ക്രൂഷനിലേക്കു കൊണ്ടുപോകട്ടെ.

വിഘ്നഃ—വല്ല ദിക്കീനം വരുന്നവരെ ഉപദേവിക്കാനും ശക്തിക്കാനും ആർഹാ പ്രയാസം?...എം, എങ്കിലും മില്ലാത്ത തെമ്മാട്ടി!

(ലോകസുന്ദരൻ, ആനന്ദവല്ലി ഇവാഴാക്കും പണ്ഡിക്കും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

പണ്ട്—അമ്മോ! നമ്മുടെ കാര്യമെല്ലാം തുലന്തു. അതോ അവിട്ടുന്ന നീൻക്കുന്ന. കണ്ടിടില്ല, കേട്ടിടില്ല എന്നെല്ലാം ഒഴിന്തുതന്നു പറയേണ്ടതാണ്. അല്ലി കുൽ നമ്മുടെ കമ്മയെല്ലാം കഴിയും.

ലോകഃ—(നമസ്കരിച്ചിട്ട്) മാസ്തു തരണേ! ഇനിക്കുന്നു പൊന്നുള്ളൂ!

വിശ്വാസഃ—എൻ്റെ പൊന്നംകുടയ്ക്കു മകൻ ജീവനോടീരു ക്കുന്നോ?

(പണ്ടുകൾ, ഗ്രാമകൾ, കാരിവാസി ഇവർ സാരിപ്പായി.)

ആനഃ—(നമസ്കരിച്ചിട്ട്) അമ്മോ! ഇനിക്കും മാസ്തു.

പാവഃ—നീ എത്തു കററം ചെയ്തു? ലോകസുന്ദരൻ എവിടെ?

ലോകഃ—ഇവിടെയെല്ലാം ലോകസുന്ദരൻ. യദാത്മ വിശ്വാസേപരൻ യദാത്മപുത്രനാം, അന്നേ മകളെ വിവാഹത്താൽ സ്വന്തമാക്കിയിരിക്കുന്നവന്മായ ലോകസുന്ദരൻ താനാണോ.

വിശ്വാസഃ—തന്ത്യുമുഖേ ഉണ്ടായ ആ ഗ്രാമകൾഎവിടെ? അവൻ എന്നോടു എത്തുമാത്രം ധിക്കാരം കാണിച്ചു കളഞ്ഞു.

പാവഃ—അമ്മു, ഇതെൻ്റെ കാംബുകനെല്ലോ?

ആനഃ—കാംബുകൻ ലോകസുന്ദരനായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

ലോകഃ—അന്നരാഗമാണോ ഈ. ആശ്വര്യരൂപങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ചതു, ആനന്ദവല്ലിയെക്കറിച്ചുള്ള അന്നരാഗം കൊണ്ട് താൻ ഗ്രാമകൾന്റെ വേഷം ദൈക്ഷക്കാ ഓളംവിവനം. അവനാണോ ഈ പ്രചന്നത്താൽ ഇനിക്കു പകരം ലോകസുന്ദരനായി നടന്നതു. ഒട്ടവിൽ ഭാഗ്യംകൊണ്ടു എൻ്റെ ആഗ്രഹം ഭാഗി ധായി നിറവേറുകയും ചെയ്തു. ഗ്രാമകൾ ഇന്നുനെ ചെയ്തു എൻ്റെ നീർബ്ബുദ്ധ്യം കൊണ്ടാണോ. ആകയാൽ എന്നെപ്പറ്റി അമ്മൻ അവനം മാസ്തു കൊടുക്കണം.

വിംലു്:—എന്ന സ്ക്രൂഷനിൽ അയയ്യാൻ തുടങ്ങിയ ആ തെക്കാടിയുടെ തലതല്ലിപ്പാളിച്ചല്ലാതെ ഞാൻ അടങ്കുകയില്ല.

പാവ:—(ശ്ലാക്കസൂനമരങ്ങാട്) എന്നാൽ, ഹോ! ഹോ! നിങ്ങ ഭോട്ടാഡ കാര്യം ചോദിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ എൻ്റെ സമുതം ചോദിക്കാതെ എൻ്റെ മക്കളെ വിവാഹം ചെയ്യതു് എന്നെന്നു?

വിംലു്:—ഭയപ്പെടേണ്ട, പാവനാശയെ ചുട്ടിയാരെ! ഞാ നല്ല നേരെ നിർക്കുന്നതു്? അക്കത്തേക്കു പോകുാ. ഇനിക്കു് ഈ തെക്കാടിയോടു് ഒന്ന് ചോദിക്കാൻ വേബകി. (പൊയി.)

പാവ:—ഇനിശും ഇതിൽ കുറേ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. (പൊയി.)

ലോക:—ആനൗവല്ലീ! കുറം വ്യസനിക്കേണ്ട. ഭവതി യുടെ അച്ചുൻ ദേശ്യപ്പെട്ടുകയില്ല. (ശ്ലാക്കസൂനരും, ആനൗവല്ലീ ഇവർ പൊയി.)

ആമേ:—ഞാനെന്തിനിനി ഇവിടെ നിർക്കുന്നു? ഇനി കൊരാശയും ഇല്ലാതെ ആയില്ലോ. എന്നാലിനി സദ്യയുടെ പങ്കുകിലും പറരാം. (പൊയി.)

(പാർത്ഥസാരാധി ശംഖമല്ലി ഇവർ മുംപൊട്ടവക്കുന്ന)

അര:—ഭത്താവോ! ഈ കലാപത്തിൻ്റെ കലാരാകാണാൻ നമുക്കു പോകാം.

പാത്മ:—കനാമതു് ഇനിക്കൊങ്കാജ ചുംബനം തങ്ക മല്ലീ! എന്നിട്ട് നൃക്കു പോകുാ.

അര:—ഹേയാ! ഈ അണ്ണാടിയുടെ നടവിൽവേച്ചു?

പാത്മ:—ആഹാ! ഭവതിക്കു് എന്നെന്നക്കറിച്ചു ലജ്ജയാ നോ?

അര:—അയ്യോ! കുട്ടമില്ല. ചുംബനം തരാൻ ലജ്ജയാ നേന്നേയുള്ളൂ.

പാത്മ:—എന്നാൽ മട്ടാഡി വീട്ടിലേക്കു പോകാം, എട്ടു, ദിവാ, ഫോകാം,

പണ്ട്—അയ്യോ! നമ്മുടെ കാര്യമെല്ലാം തുലന്തു: അതോ അവിടുന്ന നീൾക്കന്ന. കണ്ടിട്ടില്ല, കേട്ടിട്ടില്ല എന്നെല്ലാം ഒഴിത്തുതന്ന പറ്റേശരാണോ. അല്ല കീൽ നമ്മുടെ കമ്പയെല്ലാം കഴിയും.

ലോകഃ—(നമസ്കരിച്ചിട്ട്) മാല്ലു തരണോ! ഇനിക്കുന്നു പൊന്തു!

വീഘ്രഃ—എൻ്റെ പൊന്നംകടത്തു മകൻ ജീവനോടൊരീ ക്കുന്നോ?

(പണ്ടുകു, തുണികു, കാഞിവാസി ഇവർ ബാജേപ്പായി.)

ആനഃ—(നമസ്കരിച്ചിട്ട്) അയ്യോ! ഇനിക്കും മാല്ലു.

പാവഃ—നീ എത്തു കരം ചെയ്യു? ലോകസുന്ദരൻ എവിടെ?

ലോകഃ—ഈവിടെയുണ്ട് ലോകസുന്ദരൻ. ധമാത്മ വീഘ്രഃ നേശപരബ്രഹ്മ ധമാത്മപുത്രനം, അന്നേ മകഞ്ഞ വിവാഹത്താൽ സ്വന്നമാക്കിയിരിക്കുന്നവനമായ ലോകസുന്ദരൻ തൊന്താണ്.

വീഘ്രഃ—തന്ത്യുമുന്നേ ഉണ്ടായ ആ തുണികുന്നുവിടെ? അവൻ എന്നോട് എത്തുമാത്രം ധീക്കാരം കാണിച്ചു കളിത്തു.

പാവഃ—അല്ല, ഇതെൻ്റെ കാംബുകന്മല്ലോ?

ആനഃ—കാംബുകൻ ലോകസുന്ദരനായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

ലോകഃ—അന്നരാഗമാണോ ഈ. ആശ്വര്യുദ്ധങ്ങളും പ്രവ ത്തിച്ചുതു, ആനന്ദവല്ലിയെക്കറിച്ചുള്ള അന്നരാഗം കൊണ്ട് തൊൻ തുണികുന്നുവെങ്കം ഏകക്കണ മേളംവിവന. അവനാണോ ഈ പട്ടണത്തിൽ ഇനിക്കു പകരം ലോകസുന്ദരനായി നടന്നതു. കുടവിൽ ഭാഗ്യംകൊണ്ട് എൻ്റെ ആഗ്രഹം ഭാഗ്യി യായി നിറവേറുകയും ചെയ്യു. തുണികു ഇന്നുതന്ന ചെയ്യുതു എൻ്റെ നീർബ്ബുദ്ധം കൊണ്ടാണോ. ആകയാൽ എന്നപ്രതി അയ്യൻ അവനും മാല്ലു കൊടുക്കണം.

വിശ്വാസം:—എൻനെ സ്ഥാപനത്തിൽ അയയ്യാൻ തുടങ്ങിയ ആ തെക്കാടിയുടെ തലതല്ലിപ്പാളിച്ചല്ലാതെ ഞാൻ അടങ്കുകയില്ല.

പാവ:—(ശ്വാക്ഷസ്സുന്നരംനാട്) എന്നാൽ, ഹോ! ഹോ! നിങ്ങ ഭൂബനോടു കാര്യം ചോദിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ എൻ്റെ സമുതം ചോദിക്കാതെ എൻ്റെ മക്കളെ വിവാഹം ചെയ്യുത് എന്നേനെ?

വിശ്വാസം:—ഭയപ്പെടണം, പാവനാശയെ ചുട്ടിയാരെ! ഞാ നല്ല ഗൈരെ നിൽക്കുന്നതു? അക്കത്തേക്കു പോകാം. ഇനിക്ക് ഈ തെക്കാടിയോടു ഒന്ന് ചോദിക്കാൻ വേബകി. (പോയി.)

പാവ:—ഇനിക്കും ഇതിൽ കുറെ മനസ്സിലാക്കുന്നതുണ്ട്. (പോയി.)

ശ്വാക:—ആനന്ദവല്ലി! ഒരു വ്യസനിക്കേണ്ട. ഭവതി യുടെ അപ്പൻ ദേഖ്യപ്പെട്ടികയില്ല. (ശ്വാക്ഷസ്സുന്നരം, ആനന്ദവല്ലി ഇവർ പോയി.)

ഗ്രാമേ:—ഞാനെന്തിനിന്തി ഇവിടെ നിൽക്കുന്നു? ഇനി കൊരാശയും ഇല്ലാതെ അയയ്യാ. എന്നാലിന്തി സദ്യയുടെ പക്കക്കില്ലം പറ്റാം. (പോയി.)

(പാർത്ഥസാരാധി ശംഖമല്ലി ഇവർ മുൻപോട്ടവക്കുന്ന)

അര:—ഭന്താവോ! ഈ കലാപത്തിഞ്ചേരി കലാശകാണാൻ നമുക്കു പോകാം.

പാത്മ:—ഒന്നാമത്തു ഇനിക്കൊങ്കി ചുംബനം തങ്കു മല്ലി! എന്നിട്ടു നമുക്കു പോകാം.

അര:—ഹേയാ! ഈ അന്നാടിയുടെ നടവിൽവരേച്ചാ?

പാത്മ:—ആഹാ! ഭവതിക്ക് എന്നെന്നക്കരിച്ചു ലജ്ജയാ ണോ?

അര:—അയ്യോ! ഒരുമില്ല. ചുംബനം തരാൻ ലജ്ജയാ ണേന്നേയുള്ളൂ.

പാത്മ:—എന്നാൽ മട്ടാഡി വീട്ടിലേക്കു പോകാം എട്ട്, മും, പോകാം,

പണ്ട്—അമ്മേം നമ്മുടെ കാര്യമെല്ലാം തുലന്തു: അതാവിച്ചുന്ന നീൻകുന്ന. കണ്ണിട്ടില്ല, കേട്ടിട്ടില്ല എന്നെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞുതന്നെ പറഞ്ഞേതാണ്. അല്ല കുഞ്ഞിൽ നമ്മുടെ കമ്പയെല്ലാം കഴിയും.

ലോകഃ—(നമസ്കരിച്ചിട്ട്) മാസ്തു തരണേ! ഇനിക്കേൾക്ക് പൊന്നുള്ളൂ!

വിശ്വാസി—എൻ്റെ പൊന്നംകുടയ്ക്കു മകൻ ജീവനോടൊരു ക്കുന്നോ?

(പണ്ടുക1, ഗ്രാണകൻ, കാരിവാസി ഇവർ സാക്ഷിപ്പായി.)

ആനഃ—(നമസ്കരിച്ചിട്ട്) അമ്മേം ഇനിക്കും മാസ്തു.

പാവഃ—നീ എന്തു കരം ചെയ്തു? ലോകസുന്ദരൻ എവിടെ?

ലോകഃ—ഇവിടെയുണ്ട് ലോകസുന്ദരൻ. യഥാത്മവിശ്വാസം നേരുപരശ്വരൻ യമാത്മപുത്രനം, അഞ്ചേ മകളെ വിവാഹത്താൽ സ്വന്തമാക്കിയിരിക്കുന്നവന്മായ ലോകസുന്ദരൻ ഞാനാണ്.

വിശ്വാസി—തന്ത്യുമുഖേ ഉണ്ടായ ആ ഗ്രാണകൻഎവിടെ? അവൻ എന്നോടു് എന്തുമാത്രം ധീമോദം കാണിച്ചു കളഞ്ഞു.

പാവഃ—അല്ല, ഇതെൻ്റെ കാംബുകനല്ലോ?

ആനഃ—കാംബുകൻ ലോകസുന്ദരനായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

ലോകഃ—അന്നരാഗമാണോ് ഈ ആമ്യുരുദ്രങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ചുതു്, ആനന്ദവല്ലിയൈക്കറിച്ചുള്ള അന്നരാഗം കൊണ്ട് താൻ ഗ്രാണകൻ്റെ വേഷം ഏകക്കും മേളം കുവിവന്നു. അവനാണോ് ഈ ചട്ടണത്തിൽ ഇനിക്കു പകരം ലോകസുന്ദരനായി നടന്നതു്. ചേവിൽ ഭാഗ്യംകൊണ്ട് എൻ്റെ ആഗ്രഹം ഭാഗിയായി നിറവേറുകയും ചെയ്തു. ഗ്രാണകൻ ഇങ്ങനെ ചെയ്തു് എൻ്റെ നിർബ്ബന്ധം കൊണ്ടാണോ്. ആകയാൽ എന്നെപ്പറ്റി അമ്മുൻ അവരും മാസ്തു കൊടുക്കണം

വിലു്:—എന്ന ദ്രോഷ്ടനിൽ അയയ്യാൻ തുടങ്ങിയ ആ തെമ്മാടിയുടെ തലതല്ലിപ്പാളിച്ചല്ലാതെ ഞാൻ അംബന്തുകയില്ല.

പാവ:—(ശ്ലാക്ഷസ്ഥനാട്) എന്നാൽ, ഹോ! ഹോ! നിങ്ങ ഭോക്കാം കാര്യം ചോദിക്കുന്ന. നിങ്ങൾ എൻ്റെ സമ്മതം ചോദിക്കാതെ എൻ്റെ മക്കളെ വിവാഹം ചെയ്യു് എന്തെന?

വിലു്:—ഡയപ്പുടേണ്ട, പാവനാശയെ ചുട്ടിയാരെ! ഞാ നല്ല നേരെ നിൽക്കുന്നതു്? അക്കരേതുക്ക പോകാം. ഇനിക്കു് ഈ തെമ്മാടിയോടു് ഒന്ന ചോദിക്കാൻ വൈകി. (പൊയി.)

പാവ:—ഇനിക്കും ഇതിൽ കുറേ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ടു്. (പൊയി.)

ശ്ലാക:—ആനന്ദപല്ലി ഒരു വ്യസനിക്കേണ്ട. ഭവതി യുടെ അപ്പുൻ ദേഖ്യപ്പെട്ടികയില്ല. (ശ്ലാക്ഷസ്ഥൻ, ആനന്ദപല്ലി ഇവർ പൊയി.)

ഗ്രാമേ:—ഞാനെന്തിനിനി ഇവിടെ നിൽക്കുന്നു? ഇനി കൊരാശയും ഇല്ലാതെ ആയല്ലോ. എന്നാലിനി സദ്യയുടെ പക്കക്കില്ലോ വരും. (പൊയി.)

(പാർത്ഥസാരാധി ശശ്രമപ്പും ഇവർ മുഖപൊസ്തുവക്കും)

അര:—ഭര്താവോ ഈ കല്യാപ്തതിന്റെ കല്യാശകാണാൻ നമ്മക പോകാം.

പാത്മ:—ഒന്നാമതു് ഇനിക്കൊരു ചുംബനം തരു മല്ലീ! എന്നിട്ട് നൃക്ക പോകാം.

അര:—ഹേയാ! ഈ അംബന്തുകയുടെ നടവിൽവരും?

പാത്മ:—ആഹാ! ഭവതിക്കു് എന്നെന്നക്കരിച്ചു ലജ്ജയാ ബോ?

അര:—അയ്യോ! ഒരുമില്ലു. ചുംബനം തരാൻ ലജ്ജയാ സണ്ണേയുള്ളൂ.

പാത്മ:—എന്നാൽ മഞ്ഞി വീട്ടിലേക്ക് പോകാം, എടോ, മുാ, പോകാം,

അരഃ—പ്രിയതമാ! കൃപയുണ്ടായി താമസിക്കണം. തോൻ
ചുംബനും തരാം.

പാത്മ:—ഇതല്ലെ നല്ലതു്? വരു മല്ലീ. എങ്ങനെയും
യാലും ഒരിക്കൽ വേണ്ടതു് ഉടനെ ആകയല്ലേഡോ?
എന്നാലിനി നമക്ക് അഞ്ചൊട്ടുചെപ്പുാ,
(എല്ലാവരും പോയി.)

രണ്ടാം അരംഭം—ലോകസൂഖ്യത്തെ വേന്തതിൽ ഒരു മറി

(പാവനാശം, വിശ്വാസന്ധി, ഗ്രാമശാഖ, കാഴിപ്പാ
സി, ലോകസൂഖ്യത്തെ, അനുനാവല്ലി, പാർത്ഥമസാമദി, അമശമ
ല്ലി, എദ്യാംഗം, അംബിക, ത്രാണകൾ, പണ്ടകൾ, ശ്രീമദ്ദം
ശ്രവണം പരിചാരക്കൂദാം പ്രശ്നവാക്കുന്നു.)

ലോക:—എന്നാലിനി എല്ലാവരും ഇവിടെ ഇതനു്
നന്ന മുറുക്കി വിന്റുമിക്കെയല്ലോ? ഉംബന്നാക്കെ ഉപാ
ധമായിപ്പോയി എക്കില്ലും മുറുക്കു മുറുക്കു നടക്കുന്നു
(എല്ലാവരും മേഖലക്കു ചുറും ഇതനു മുറുക്കുന്നു.)

പാത്മ:—എദ്യാംഗത്തുട്ടിയാതെട ഭാര്യ പുത്രനല്ലോ?
മുറുക്കാൻ ഭയമായിരിക്കും.

അംബി:—ഈനിക്കു് ഒരു ഭയമില്ല:

പാത്മ:—ഭവതിക്കു സുഖിയണ്ടു് എക്കില്ലും എന്തെന്നു
അത്മം തെററിയാണ ധരിച്ചതു്. എദ്യാംഗത്തുട്ടി
യാക്കു ഭയമെന്നാണ തോൻ പറഞ്ഞതതു്.

അംബി:—തലതിരിയുന്നവക്കു ലോകം മുഴവൻതിരിയുന്ന
പ്രീനു. തോനും.

പാത്മ:—അതോടു തിരിയുന്ന ഉത്തരംതെന്ന.

അരഃ—ഭവതി ആ പറഞ്ഞതിനെന്നു അത്മമെന്താണോ?

അംബി:—മററാനുമല്ലു. ഭവതിയുടെ ഭന്താവു് ഒരു
കലഹിനിയിൽനിന്നു താൻ അന്തഭവിഷ്ണനു ദിവ
ബേം ഹാത്തിട്ടു് എന്തെന്നു ഭന്താവും അഞ്ചുരൂത്തെന്നു

യാണെന്ന മേഖലപോക്കൻ. ഇപ്പോൾ മനസ്സി
വായോ?

അരം:—ഈതു് ഒരും അത്തമില്ലാത്ത കരത്തമാണു്.

പാത്മഃ:—അങ്ങനെ കൊടുക്കു മല്ലീ!

ഹദ്യഃ:—അംബിക മടക്കന്നവള്ളു.

പാവഃ:—എന്താണു് ഗ്രാമേശ്വരചുടിയാരെ, കട്ടിക്കട
വെടി തക്കതിതനെ അല്ലേ?

ഗ്രാമഃ:—ഒരും തരക്കൊടിപ്പു.

ആനഃ:—അതു സംശയമുണ്ടോ?

വിശ്വാസഃ:—അനന്ദവല്ലിയും ഉണ്ടോ?

ആനഃ:—ഞാൻ ഉറങ്കുകയും മറ്റും അല്ലായിരുന്നല്ലോ.

പാത്മഃ:—എന്നാൽ അങ്ങനെ വെറുതെ ഇരിക്കാമോ?വല്ല
വെടിയും നന്നിളക്കക്കതനെ.

ആനഃ:—ഞാനെന്താ, വെടിക്കാരൻറെ കോഴിയാണോ?
എന്നാൽ ഞാനിതാ പറക്കയാണു്. പോരിൻ,
നമ്മുണ്ടു വേണു പോയിരുന്ന വല്ലതും പറഞ്ഞു
നോക്കാം.

(ആനദവല്ലി, അരംമല്ലീ, അംബിക, ഇവർ പാത്മഃ.)

പാത്മഃ:—പൊറുളിന്തതല്ലോ, ഗ്രാമകാ, നീ ലാക്കനോ
കിയ കോഴി പറന്നകളിന്തതു കണ്ടില്ലേ?

ഗ്രാമഃ:—ഞാൻ ഇതിൽ എൻ്റെ ഏജമാനൻറെ ഒരു
നായാട്ടപച്ചിയായിരുന്നതേയുള്ളൂ.

പാവഃ:—ഗ്രാമകൾ അതോടു കോളാണല്ലോ പറഞ്ഞതു്.

പാത്മഃ:—ഇനിക്കായിരിക്കും, അല്ലേ?

പാവഃ:—എന്നാലും മക്കേ, പാത്മസാരമീ! ഇങ്ങനെ
യുള്ള ഒരു കലവറിനിയെ ഇനി ആക്കം കിട്ടകയില്ല.

പാത്മഃ:—ആളുകൾ അറിയാതെ പറക്കയാണു്. എൻ്റെ
മല്ലിയേപ്പോലെ ഇതു അനാസ്ഥാനിക്കായിട്ടു് ഒരു
ഭാര്യ ആക്കം ഉണ്ടായിരിക്കേയില്ല എന്ന ഇനിക്കു
നല്ല നിശ്ചയമാണു്, വേണാമെങ്കിൽ ഒരു പനയാം
കെട്ടിക്കളായാം. ഇവിടെ തുടക്കില്ല കാരോത്തത്തോ
അവരവത്തെ ഭാര്യമാർ ഇവിടെ വരാൻ പുരാത്ത്

യുദ്ധക്ക്. ആതുടെ ഭാര്യയാണ് ആദ്യം വരുന്നതെന്നു
വച്ചാൽ ആ ആളുംനിരിക്കണം പറയാം.

എദ്യഃ—അതുകൊള്ളിംബും. പറയുമെന്താണോ?

ലോകഃ—ഇതുപറ്റ പവനാക്കട്ട.

പാത്മഃ—എൻറീ കോഴിയേ പോരിന്നവിടാൻ ഞാൻ
ഇതിൽ വലിയ സംഖ്യ വെള്ളാമല്ലോ. എൻറീ
കോഴിയേക്കാൻ എത്രയോ മടങ്ങു വലിയതാണോ
എൻറീ ഭാര്യ.

ലോകഃ—എന്നാൽ നുറാക്കട്ട.

എദ്യഃ—മതി.

പാർത്ഥഃ—തരഞ്ഞെടില്ല.

എദ്യഃ—എന്നാൽ ആരാണോ തുടങ്ങേണ്ടതു?

ലോകഃ—ഞാനായിക്കൊള്ളാം. പണ്ടുകീ. നീ ചെന്ന
നിന്നും കൊച്ചുമ്പു ഇവിടെ വരാൻ പറ.

പണ്ടഃ—ഉത്തരവു്. (പാഠി.)

വാവഃ—മകനോ! ഞാൻ തുടെ പകായിക്കൊള്ളാം. ആനന്ദ
വല്ലി വന്നുകഴിത്തു.

ലോകഃ—ഇനിക്കു് ആതുടേയും പങ്കവേണ്ട.

(പണ്ടുകീ വിശ്വം പ്രജവാക്കനം.)

ലോകഃ—ഉം, എവിടെ?

പണ്ടഃ—എജമാനേ, കൊച്ചുമ്പയു് കു് അവിടെ കരെ
ജോലിയുള്ളതുകൊണ്ടു് തൽക്കാലം വരാൻ തരുമി

ബ്ലൂസു് ഇവിടെ ബോധിപ്പിക്കവാൻ പറഞ്ഞു.

പാർത്ഥഃ—ആഹാ, ജോലിയാണു് അതുകൊണ്ട് വരാൻ
പാടില്ലാ അല്ലെ, ഇതാണോ മറുപടി?

ഗ്രാമേ—അതേ, വളരെ വസ്തുക്കത്തോടുകൂടിയ ഒരു മറു
പടിയല്ലോ? ആരും, നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയുടെ മറുപടി

ഇതിൽ കഷ്ടമായിരിക്കമോ? എങ്ങനെ തോന്നുന്നോ?

പാത്മഃ—ഇതിൽ ഭേദമായിട്ടിരിക്കുമെന്നാണോ എൻറീ
വിശ്വാസം.

എദ്യഃ—എം പണ്ടുകീ, നീ ചെന്ന എൻറീ ഭാര്യ
ഉടനെ ഇവിടെ വന്നാൽ കൊള്ളാമെന്ന പറ,

(പണ്ടുകീ പാഠി)

പാർത്ഥമഃ—വന്നാൽ കൊള്ളാം എന്നാണോ പറഞ്ഞ
യയ്ക്കുന്നതു്? എന്നാൽ ഉടനെ വരണ്ണമല്ലോ.

ഹദ്യഃ—ആരു, എന്നിക്കു് അസാരം ശൈഖ്യം.
നിങ്ങൾക്കോ ഒഴിം വേണ്ടല്ലോ.

ച (പണ്ഡിതൻ വിജ്ഞം പ്രഖ്യാക്ഷണം.)

ഹദ്യഃ—തത്ര ഭവതി എവിടെ?

പണ്ഡിതൻ—വല്ല നേരംപോക്കിരുമായിരിക്കാം. അതിനു്
ഇന്നോടു വരാൻ പ്രധാനമാണെന്നും വേണമെ
കിൽ ഇവിടുന്നു് അന്നോടു ചെല്ലുന്നും പറഞ്ഞയും.

പാർത്ഥമഃ—കുഞ്ചി! കുഞ്ചി! വരികയില്ലു, അല്ലോ? ഹോ,
എന്നക്രമം ഇതായ സഹിക്കാം? എടാ തീമരാ,
നിന്മാണ കൊച്ചുമ്മയുടെ അട്ടക്കൽ ചെന്നു് അവർ
ഇവിടെ വരാൻ ശാഖ കല്പിക്കുന്ന എന്ന പറ.

(തീമരാ പോയി)

ഹദ്യഃ—ഇതിനാണാക്കുന്ന മറുപടി എന്നിക്കരിയാം.

പാർത്ഥമഃ—എന്താണു്?

ഹദ്യഃ——തത്രഭവതി വരികയില്ലു.

പാർത്ഥമഃ—എന്നാലുതനെ നന്ന കാണാം.

(അരംബി പ്രഖ്യാക്ഷണം.)

പാവഃ—അരംബിയല്ലോ ഈ വഞ്ഞനതു്?

അരഃ—ഇവിടുന്നു് എന്തിനാണാവോ എന്നിക്കാളുയ ചുത്തു്?

പാർത്ഥമഃ—ഭവതിയുടെ സഹോദരിയും ഹദ്യാംഗാശിര
ഭാര്യയും എവിടെ?

അരഃ—അവർ അവിടെ വത്തമാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരി
ക്കയാണു്.

പാർത്ഥമഃ—പോയി അവരെക്കുടി ഇവിടെക്കൊണ്ടവതു്.
വിസ്തീര്ണതുക്കയാണെങ്കിൽ, കൂഴത്തിന പിടിച്ചു
തള്ളി അവത്തുട ഭരണാക്കാമാതെ അട്ടശലേഷി
കൊണ്ടവരണം. ചെല്ലു, ക്ഷണംചെന്നു് അവരെ
ഇവിടെ കൊണ്ടവതു്.

(അരംബി പോയി.)

ലോകഃ—അത്യുത്തമം എന്നു് നന്നാണെങ്കിൽ അതിതാണു്.

യജ്ഞക്ക്. ആതുടെ ഭാര്യയാണ് ആദ്യം വത്തന്നതെന്നു
വച്ചും ആ ആളും കിരിക്കണം പറയാം.

എദ്യഃ—അതുകൊള്ളാം. പറയമെന്താണോ?

ലോകഃ—ഹതപത്ര പവനാകട്ട.

പാതമഃ—എൻ്റെ കോഴിയെ പോരിന്നവിടാൻ ഞാൻ
ഇതിൽ വലിയ സംഖ്യ വെങ്ങ്ങാമല്ലോ. എൻ്റെ
കോഴിയെക്കാർ എത്രയോ മടങ്ങു വലിയതാണോ
എൻ്റെ ഭാര്യ.

ലോകഃ—എന്നാൽ ഏറാകട്ട.

എദ്യഃ—മതി.

പാർത്ഥമഃ—തരക്കെടില്ല.

എദ്യഃ—എന്നാൽ ആരാണോ തുടങ്ങേണ്ടതു?

ലോകഃ—ഈനായിക്കുള്ളിയാം. പണ്ടുകീ. നീ ചെന്ന
നിന്റെ കൊചുമ്പു ഹവിടെ വരാൻ പറ.

പണ്ടു—ഉത്തരവു്. (പൊയി.)

വാവഃ—മകനോ! ഞാൻ തുടെ പകായിക്കുള്ളിയാം. ആനന്ദ
വല്ലി വന്നകഴിത്തു.

ലോകഃ—ഹനിക്കു് ആതുദേയും പഞ്ചവേണ്ട.

(പണ്ടുകീ വിശ്വം പ്രവേശിക്കും.)

ലോകഃ—എ, എവിടേ?

പണ്ടു—എജമാനേ, കൊചുമ്പുയുടെ അവിടെ കരെ
ജോലിയുള്ളതുകൊണ്ടു് തൽക്കാലം വരാൻ തരമി
ബ്ലൂനു് ഹവിടെ ബോധിപ്പിക്കവാൻ പറത്തു.

പാർത്ഥമഃ—ആഹാ, ജോലിയാണോ! അതുകൊണ്ടു വരാൻ
പാടില്ല! അല്ലെ, ഹതാണോ മറ്റപട്ടി?

ഗ്രാമേ—അതേ, വളരെ വണക്കത്തോടുകൂടിയ ഒരു മറു
പടിയല്ലോ? ആര്യാ, നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയുടെ മറുപടി
ഇതിൽ കഷ്ടമായിരിക്കുമോ? എന്നെന്ന തോന്നും?

പാതമഃ—ഹതിൽ ഭേദമായിട്ടിരിക്കുമെന്നാണോ എൻ്റെ
വിശ്വാസം.

എദ്യഃ—എടാ പണ്ടുകീ, നീ ചെന്ന എൻ്റെ ഭാര്യ
ഉടെനെ ഹവിടെ വന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നു പറ.

(പണ്ടുകീ പൊയി)

എദ്യ;—അന്തിമതന്നു. ഇതെന്നാണനു് എനിക്കും
ആശയമുായിരിക്കുന്നു.

പാർത്ഥ:—ഈതെന്നാണനു്? സുന്നേഹത്തിനുറയും ശാരത
ശില്പത്തിനുറയും ശരിയായ ഭരണത്തിനുറയും അട
യാളമാണനു്. ചുത്തകത്തിൽ ഭാഗ്യത്തിനും പരി
പൂർണ്ണവുതയുമാണനു്.

പാവ:—പാർത്ഥസാരഥിക്ക മംഗളം! പനയം കിട്ടിയ
തിനോട്ടുടി എൻ്റെ അരശമല്ലിക്ക സ്വീഡനമായി
ഇത്തപതിനായിരും വരാമെന്ന് തൊന്തം തരാമെന്ന
നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അവളിൽ അങ്ങു വക്രതി
ശ്വേതിശ്വര ഈ ശില്പകൾ ഒരു ഒരു സാമാന്യമായിട്ടും
ഉള്ള.

പാത്മ:—നിന്നു പണയം കിട്ടുന്നതിനുള്ള യോഗ്യതയെ
തൊൻ ഇതിലും, നല്ലവല്ലും കാണിച്ചുതരാം. തന്ത്ര
ഭവതിയുടെ അനുസരണശില്പവും അടക്കവും സാമാ
ന്യമല്ല. അതാം, നിന്നുള്ളെടു അധികപ്രസംഗക്കാര
നീകളായ ഭാര്യമാരെ തന്ത്രഭവതി പാരാപ്പുള്ളി
ക്കുള്ള എന്നപോലെ പിടിച്ച പിടിയാലെ കൊണ്ടു
വരുന്നു.

(അനന്ദ ബല്ലി, അംബുക, ഇവശരജുംകാ ണ്ണ, അരശമല്ലി
പ്രവേശിക്കുന്നു.)

പാത്മ:—അരശമല്ലി, ഭവതിക്കു് ആ തൊപ്പി ചേതനാല്ലു.
അതു മുരൈക്കുള്ളൂ.

(അരശമല്ലി തൊപ്പിയായി രിഞ്ഞാഴയിട്ടുണ്ട്.)

അംബുക:—എന്താണാവോ ഇവിടെ ഇതു വലിയ
ആവശ്യം?

ആന:—ചേരി! ഇതു വലിയ തിട്ടക്കം വെള്ളാനുള്ള കാര്യം
എന്താണനുണ്ടാവിത്തില്ലേണ്ടു.

ലോക:—കൈ കാര്യവുമില്ല. ഒരു തിട്ടക്കവും വേണ്ട. എന്തെ
കിലും എൻ്റെ ആനന്ദവല്ലീ! ഭവതിനിമിത്തം
ഇനിക്കു ഒരു പവന് നഷ്ടപ്പെട്ടവല്ലു.

ആന:—ആരു പരഞ്ഞു ഇതു കണ്ണാകേറി പനയം
കെട്ടുന്നീ?

പാർത്ഥമാരാമല്ലോ! സ്നീകൾ അവരവരതുടെ ഭത്താക്ക
നാരോടു് എന്നേന്നെന്നെയല്ലാമാണോ ആചരിക്കേണ്ടതു്.

ഈ മുഖക്കുളു ഒന്നു പറഞ്ഞുകേൾപ്പിണ്ടു.

അംബി:—വേണ്ട, വേണ്ട, തന്നുള്ള പരിഹസിക്കാൻ
തുടങ്ങുകയാണോ. തന്നുൾക്കൊന്നം കേൾക്കാണ്ട.

പാർത്ഥമാരാമല്ലോ! വേഗമാട്ട. അപ്പുറത്തെ ആളോടു് തന്നു
ആട്ടു ഒന്നാമതു്.

അംബി:—വേണ്ട, എന്നോടു് പറയാണ്ട.

പാർത്ഥ:—വേണാമെന്ന താനല്ലേ പറഞ്ഞതു്. തുടങ്ങു.

അരം:—ചോ! അസതേ! നീ ഈ നെററി ചുള്ളി
ഡേപ്പുട്ടത്തുന്നതാരെയാണോ? നിന്റെ ഭത്താവായ
കത്താവിനെ വ്യസനിപ്പിക്കുത്തകവല്ലോ. ആ കണ്ണ്
കർക്കാണ്ടിന്നേനെ ഹാസ്യമായി നോക്കുകയും ഒരി
ക്കലും നീ ചെയ്തുകൂടാ. ഈ തുടിയേററ വുക്കണ്ണം
പോലെ നിന്റെ സൗന്ദര്യത്തെ ഉണ്ടാക്കുകയും ചുമ്പ്
ലിക്കാറു നല്ല പുമാട്ടുകുളു വല്ലാതെയാക്കുന്നു
പോലെ നിന്റെ ധരഘുസിനെ നശിപ്പിക്കുയും
ചെയ്യുന്നു. ഒരവിധത്തിലും യുക്തവും ഭാഗിയുമായി
കൂളിയുള്ളതും. കോപിച്ചാ സ്നീയും കാൽത്തികളും
കുഡാക്കുവും ഒരപോലുംബാണോ. ചേറു നിരഞ്ഞി
രിക്കം. കണ്ണാൽ അറയ്ക്കും. സൗന്ദര്യം വേർപ്പെട്ടി
രിക്കം. ആ സ്വാദിതിയിൽ ദാഹംകൊണ്ട് മരിക്കാ
റായവനും അതിൽനിന്നും ഒരു തുളികൊണ്ട്
തന്റെ നാവിനെ നന്നയ്ക്കുവാൻ തുന്നിയുകയുമില്ല.

നിന്റെ ഭത്താവു നിന്റെ കത്താവുണ്ടോ. നിന്റെ
ജീവനം നിന്റെ തുളയും നിന്റെ തലയും
നിന്റെ രാജാവും തന്നു, നിന്നുക്കും നിന്റെ ഉപ
ജീവനത്തിനുംവേണ്ടി കൂടും ശ്രദ്ധിക്കുമ്പോൾ
അവരാണോ. കരയ്ക്കും വെള്ളത്തിലും പകല്ലും രാത്രിയും
അദ്ദേഹം തന്റെ ശ്രേരിരംകൊണ്ട് കംനമായി
അഭ്യപാനിക്കുന്നു. ആ സമയമൊക്കുയും നീ സ്വാ
മായും അപകടഭയം തുടാതെയും വീടിൽ സ്വസ്ഥ

മർത്തിരിക്കാം ചെയ്യുന്ന. ഇങ്ങനെന്നുള്ള ഭന്താവു്
അന്നരാഗവും നല്ല ദിവസും അനസരണവുമല്ലാതെ
നും ഇതിനു പ്രതിഫലമായി നീനിൽനിന്നു്
ആറുഹൈക്കന്നില്ല. ഇതുവലിയ ഉപകാരത്തിനു് ഇതു
എത്രയോ നില്ലുരമായ പ്രതിഫലം! രാജാവിനു
പ്രജകൾ എത്രപ്രകാരം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവോ അപ്പ
കാരംതന്നെയാണു് സ്നീ അവളുടെ ഭന്താവിനു് ഇരി
ക്കേണ്ടതു്. അവൻ അധകരിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിൻറെ
ഹിതത്തെ അനസരിക്കാത്തപാകഷം അവളും നിന്യു
നായ ഒരു രാജദോഹിയു, തമിൽ എന്നൊണ്ട ഭേദം?
സ്നീകൾ ഇതു കമ്മില്ലുംതവബരായിത്തീരുന്നതിനെ
കരിച്ചു വിചാരിച്ചിട്ടു് എനിക്കെ വളരെ ലജ്ജ
തോന്നുന്നു. സമാധാനത്തിനായി നമസ്കരിച്ചു്
അപേക്ഷിക്കേണ്ട ദിക്കിൽ യുദ്ധത്തിനു കോപ്പുചുക,
അല്ലെങ്കിൽ കീഴുവഴങ്ങി വരുത്തിക്കു ഭക്തിയോടു
കൂടി സേവിക്കേണ്ട ദിക്കിൽ അധികാരവും
ശക്തിയും ആറുഹൈക്ക. നമ്മുടെ ശരീരങ്ങൾ മാർദ്ദ
വന്നേതാടക്കിയും ദ്രുത്യുലമായും ഇരിക്കുന്നതു് എത്ര
കൊണ്ടാണു്? അദ്ദുപാനാ ചെയ്യുന്ന കഷ്ടപ്പാനം
നമ്മുടെക്കാണ്ടു പ്രയാസമല്ലോ? നമ്മുടെ ഇംഗ്രേസ്
അവ സ്ഥകൾ നമ്മുടെ മനസ്സും യോജിപ്പായി ഇരി
ക്കേണ്ടതല്ലോ? അതുകൊണ്ടു്, അല്ലെങ്കിൽ അധകാര
തന്ത്ര ഒഴികിറി! എന്നെന്നു മനസ്സും ഇതുപോലെ
തന്നെ അധകാരമുള്ളതായിത്തന്നു. യുക്തി നിഞ്ഞതേ
കാർഡുകളാൽ എനിക്ക് തുടക്കലുമായിത്തന്നു. വാക്കിനു വാക്കം
നോക്കിനു നോക്കും പ്രയോഗിക്കാൻ എനിക്കെ
ലേശവും മട്ടപ്പണ്ടായിത്തന്നില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ
എനിക്കെ പരമാത്മം മനസ്സിലായി. നമ്മുടെ അസ്ത്ര
ങ്ങൾ വെവക്കാൽത്തുരസുകൾക്കു സമമാണു്.
നമ്മുടെ ബലം ബലഹീനതയാണു്. ഇംഗ്രേസ്
തല്ലു് ഒരു സാമ്യദൃഢില്ല. നമ്മുടെ വാസ്തവത്തിൽ
വളരെ അധികമായിട്ടാണു നമ്മുടെ ക്രാം നാം

വിചാരിക്കുന്നു്. ആകയാൽ അഹങ്കാരമല്ലോ അടക്കി നിന്റെ കൈ നിന്റെ ഭന്താവിന്റെ ഹാദത്തിന്റെ കീഴിൽ വെക്ക. ഈ കൃത്യത്തെ നിസ്ത്ര ഹിക്കാൻ അവിട്ടേതുകൂടും ഇഷ്ടമിണങ്കിൽ, എന്റെ കൈ തയാറായരിക്കുന്ന. അതു് അവിട്ടേതുകൂടും സൗഖ്യത്തെ കൊടുക്കുന്നു!

പാത്മ:—ഭോഗു്! വളരെ നന്നായി. നല്ലും മല്ലീ.

വരു മല്ലീ എനിക്കാൽ ചുംബനും തന്ത്രം.

ലോക:—എത്ര വന്നാലും ഒരു പവനേയുള്ളില്ല,

തന്നേക്കാം.

വിശ്വ:—ഈതാൽ നല്ല പ്രസംഗാജാ, കൂട്ടികൾ കൂട്ടത്താൽ കൈച്ചവരായി തുടങ്ങുന്നോൾ കേൾപ്പിക്കാൻ.

ലോക:—എക്കിലും മുകീകൾ അധികപ്രസംഗം തുടങ്ങുന്നോൾ ഈ പ്രസംഗം അതു നുബകരമല്ല.

പാത്മ:—വരു മല്ലീ. നൃക്ക നഞ്ചുടെ മുറിയിലേക്ക് പോകാം. കല്യാണം കഴിച്ചാലും കാരു കിട്ടുന്നതാണു് കാര്യം എന്ന പടിച്ചുാളിൻ!

(പാത്മസാമൈ, അരശമല്ലീ ഇവർ പോകുന്ന)

എദ്യ:—പോജ്ഞാളി. ഇതു പിശച്ച ഒരു കല്പഹിനിശ്ച ദമനം ചെയ്യാൻ മറരാക്കം കഴിയുന്നതല്ല.

ലോക:—എക്കിലും ഇഞ്ചിനെ ദമനം ചെയ്യുതു് ആയു രൂദാളിൽ ഒന്നതന്നെ.

(എല്ലാവരും പോയി)

ഉൽപന്നപ്രശ്നങ്ങളാകലം മന്ത്രരിൽ
ഭാവത്യാമനനാനിനെ—

ക്ലീച്ചാനതിനാലവക്ക് നിറയ—

ക്രൈപ്രയമനീപ്രഹസ്തി;

അല്ലോ കൈപ്പു മനസ്സിൽ വേണ്ടുളവു—
യീടായു് കയാൽ മാറ്റുമി—

ക്ലൈഡപ്പുശമന്ത്രപേക്കതി കട്ടം—
കയു് പായിരിപ്പും ഭവി!

